

เอกสารรวมบทความย่อ BOOK OF ABSTRACTS

การประชุมวิชาการระดับชาติ
ทางจิตวิทยา ครั้งที่ 11

The 11th Thailand National
Conference on Psychology 2026
(TNCP 2026)

วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2569
ผู้ดำเนินการหลัก: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เอกสารรวมบทความคัดย่อ

การประชุมวิชาการระดับชาติ
ทางจิตวิทยา ครั้งที่ 11

BOOK OF ABSTRACTS

The 11th Thailand National
Conference on Psychology 2026
(TNCP 2026)

ดำเนินการหลักโดยภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2569

ผู้สนับสนุนหลัก

การประชุมวิชาการระดับชาติทางจิตวิทยาครั้งที่ 11

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
องค์กรหลักในการส่งเสริมและสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพของประเทศไทย

ผู้สนับสนุนรอง

Satir Institute of Thailand
องค์กรเครือข่ายที่ได้รับการ
รับรองจาก Virginia Satir Global
Network USA

MasterPeace Mind Care Services
(Compassion & Community
Wellbeing for All)

บริษัท รูนัมเบอร์ไนน์คอน
ซัลท์ติ้งแอนด์มีเดีย จำกัด

บริษัท วีพีเอฟ กรุ๊ป (๑๙๗๓)
จำกัด

๒ คณะผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาผลงานวิชาการ ๒

คณะผู้ทรงคุณวุฒิภายในเครือข่าย

1. ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.ชูชัย สมितिไกร	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์จันทร์ ภูษาพานิชย์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรบรรณ ธีระพงษ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ชนก เครือสุคนธ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เซล	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยันต์ สกกุลศรีประเสริฐ	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
7. รองศาสตราจารย์ ดร.อิสระ บุญญะฤทธิ	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาสกร เดวิซพงศ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
9. รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐวุฒิ อรินทร์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารยา ผลธัญญา	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
11. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ หอมกลิ่น	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
13. รองศาสตราจารย์ ดร.วีรบรรณ วงศ์ปิ่นเพชร	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐวัฒน์ ล่องทอง	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
15. อาจารย์ ดร.อาชว์บารมี ถปะติวงศ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
16. อาจารย์ ดร.ดรณี จันทร์หล้า	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
17. อาจารย์ ดร.ธนพงศ์ อุทยานรัตน์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
18. อาจารย์ ดร.นริดา ศิริอภัยพันธ์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
19. อาจารย์ ดร.ศจีแพรว โปธิกุล	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
20. ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
21. รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา พิสิทธิ์ส์สังฆการ	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
22. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
23. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์า จรัลรัตนกุล	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
24. รองศาสตราจารย์ สักกพัฒน์ งามเอก	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
25. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษณ์ อริยะพุทธิพงศ์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
26. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์นภา หวนสุริยา	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
27. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิปัทม์ พิชญโยธิน	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
28. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนิตา เสือวรรณศรี	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
29. อาจารย์ ดร.วรัญญา กองชัยมงคล	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

30.รองศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ จารุเกษมทวี	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
31.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
32.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หยกฟ้า อิศรานนท์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
33.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรภัทร รวีภัทรกุล	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
34.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
35.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พจ ธรรมพิร	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
36.อาจารย์ ดร.สุภัสรี จันทวรินทร์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
37.อาจารย์ ดร.พุลทรัพย์ อารีกิจ	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
38.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท ศรีจันทร์นิล	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
39.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
40.อาจารย์ ดร.พิมพ์จุฑา นิมาภรณ์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
41.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีร วงศ์อุปราช	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
42.อาจารย์ ดร.รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
43.อาจารย์ ดร.ภาณุ สหัสสานนท์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
44.อาจารย์ ดร.อาติ เชื้อเค็ด	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
45.อาจารย์ ดร.ปิยภฤตา เครือหิรัญ	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
46.อาจารย์ ดร.สันทัต พรประเสริฐมานิต	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
47.รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุ์วงศ์	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
48.อาจารย์ ดร.วิหลินี บวรอัศวกุล	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
49.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิภรณ์วานิช	คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
50.รองศาสตราจารย์ ดร.โมนิล เตชะวชิรกุล	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
51.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัฒนกิจ ขอบทำกิจ	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
52.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวีร์ ตั้งจิตรเจริญ	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
53.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุรชัย อัครทวิบุญ	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
54.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทระวิน ชาลีรักษ์ตระกูล	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
55.อาจารย์ ดร.ชลาลัย แต่ศิลปสาธิต	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
56.รองศาสตราจารย์ ดร.มานิกา วิเศษสาร	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
57.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
58.รองศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญา ปิยะมโนธรรม	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
59.อาจารย์ ดร.รังสิมา หอมเศรษฐี	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
60.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัชชามน เปรมปลื้ม	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
61.อาจารย์ ดร.ลลิตา เดชเป้า	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

62.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุมาภรณ์ สุขารมณ	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
63.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผกาวรรณ นันทะเสน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
64.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูริเดช พาหุยุทธ์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
65.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิสสลลลลล ธำรงค์วรกุล	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
66.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ แสนสุภา	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
67.รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนทสกุล	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
68.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิธัญญา วัฒนโณ	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
69.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระชน พลโยธา	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
70.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญญา ลีศักดิ์รุฬาย	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
71.อาจารย์ ดร.ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
72.อาจารย์ ดร.ชาณุ รัตนพิสิฐ	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
73.อาจารย์ ดร.สันติภาพ นันทะสาร	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
74.อาจารย์ ดร.ดารวัฒน์ รักสัตย์	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
75.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.หญิง ดร.พนมพร พุ่มจันทร์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
76.รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
77.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัก ชุมหกาญจน์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
78.รองศาสตราจารย์ ดร.ศยามล เอกะกุลานันต์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
79.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้ออนุช ถนอมวงษ์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
80.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมขวัญ สิงห์วี	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
81.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นฤมล เพ็ชรทิพย์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
82.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พลอยวไล ทองรักษ์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
83.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนรัตน์ ทรงสมบูรณ์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
84.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นรุตม์ พรประสิทธิ์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
85.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สกลกิจรุ่งโรจน์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
86.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สายทิพย์ เหล่าทองมีสกุล	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
87.อาจารย์ ดร.ปองกมล สุรัตน์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
88.อาจารย์ ดร.ธนพล เลี้ยงสุขสันต์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
89.อาจารย์ ดร.สมรรถพงศ์ ขจรมณี	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
90.อาจารย์ ดร.ศรสลัก นิมบุตร	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
91.อาจารย์ ดร.พรเทพ จันทรมล	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คณะผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเครือข่าย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารยา เขียงของ ภาควิชาการพยาบาลศาสตร์และเวชศาสตร์
เขตเมือง มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช
2. ดร.ณูดา ธงธรรมรัตน์ โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชชนครินทร์
กรมสุขภาพจิต
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดลดาว วงศ์ธีระธรรม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิรินทร์ ศิริธาดากุลพัฒน์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
5. อาจารย์ ดร.ชนัญญา สร้อยทอง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจนจิรา เจนจิตรวานิช สถาบันราชสุตา คณะแพทยศาสตร์
โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล
7. รองศาสตราจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
8. อาจารย์ ดร.ดวงกมล ทองอยู่ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
9. อาจารย์ ดร.พิชามณูช บุญสิทธิ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
11. อาจารย์ ดร.บวรพจน์ ชมภูนุช คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัชพล อ่วมประดิษฐ์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชินัน บุญเรื่อรัตน์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันยรัตน์ เมืองแก้ว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
15. อาจารย์ ดร.ขวัญใจ ฤทธิ์คำพร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้าน
สมเด็จเจ้าพระยา
16. อาจารย์ ดร.พัทธ์ธดา ยาประเสริฐ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยพายัพ
17. รองศาสตราจารย์ ดร.ธนิดา จุลวนิชย์พงษ์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
18. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธร ใจตรง คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
จันทระเกษม
19. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีณาภา ชูรัตน์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
20. อาจารย์ พ.ต.หญิง ดร.ดุขฎี เล็บขาว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
21. อาจารย์ ดร. วิภาณี สุขเอิบ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
22. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑามาศ แหนงจอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
23. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

- 24.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์พัฒน์ อนุศักดิ์เสถียร คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
- 25.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธี วงศ์วีระพันธุ์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 26.รองศาสตราจารย์ ดร.ภมรพรรณ ยุระยาตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- 27.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนยศ สุมาลัยโรจน์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล
- 28.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทภัยรัตน์ อ่วมน้อย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
- 29.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรากร ทรัพย์วิระปกรณ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 30.อาจารย์ ดร.ชัชชม รัศมีมณฑล คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
- 31.อาจารย์ ดร. ปุณณาสา โพธิ์พฤษ์ สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยพายัพ
- 32.อาจารย์ ดร.วนัญญา ปุญญาภิโภคิน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 33.อาจารย์ ดร.มนฤดี ช่างฉำ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
- 34.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทรี สุขคนาภิบาล คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 35.อาจารย์ ดร.นนทรีรัตน์ พัฒนภักดี คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 36.อาจารย์ ดร.ชนัดดา เพ็ชรประยูร คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 37.รองศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์ ปฏิทัศน์ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 38.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เบญจวรรณ บุญยะประพันธ์ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- 39.อาจารย์ ดร.คณิติน จรโคกกาวด คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- 40.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นัฐพร โอภาสานนท์ ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยนเรศวร
- 41.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ อิงชาติเจริญ สำนักทะเบียนและวัดผล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- 42.รองศาสตราจารย์ ดร.ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพ็ชร พิบูลแถว คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

43.อาจารย์ ดร.รังสิริศม์ วงศ์อุปราช	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
44.อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง	ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์
มหาวิทยาลัยบูรพา
45.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พล เหลืองรังษี	คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
46.รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
47.อาจารย์ ดร.สุพัตรา สกุลศรีประเสริฐ	คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
48.ดร.วีร์ เมฆวิสัย	สำนักวิชาการสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต
49.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินนภา หมวกยอด	กลุ่มวิชาสหวิทยาการสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยแม่โจ้

๒ สารบัญ (Table of Contents) ๒

	ID	Authors	Title	Page
1	20260105	นัจมียี ปาทาน, กันตพัฒน์ ดวงยี่หาว, บุญยวีร์ ทะวิมังสะ, ภัทรจุฑา พงษ์สุวิริยสกุล, สรลชญา บัวบาน,พนมพร พุ่มจันทร์, เอื้ออนุช ถนอมวงษ์, และสุชาดา สกลกิจรุ่งโรจน์	การพัฒนาโปรแกรมโอบกอดหัวใจเพื่อส่งเสริม ความเมตตากรุณาต่อตนเองในนิสิตปริญญาตรี	1
2	20260071	ศุภิญญา สุทธิเชื้อชาติ, เสาวรส แก้วหิรัญ, ศิรินฎา พรหมแก้ว, รุ่งธิดา ผดุงศักดิ์วงศ์, ดรณิ จันทรห้ำ, และแสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์	การพัฒนาสื่อเกมกระดานตามแนวทางดีไออาร์ ร่วมกับโปรแกรมฉลาดรัก ฉลาดเลี้ยง (the 7-Days Parenting) สำหรับผู้ดูแลเด็กวัยรุ่นตอนต้น	3
3	20260095	อมรพรรณ นันทศรี, ศุภิญญา สุทธิเชื้อชาติ, ดรณิ จันทรห้ำ, และแสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์	การพัฒนาสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมความรอบรู้พอ แม่เกี่ยวกับพัฒนาการอารมณ์และสังคมในเด็กแรก เกิดถึง 2 ปี	5
4	20260024	ชนาภา ตรีพงษ์ภรณา และเรวดี วัฒนทกโกศล	การรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุและความพึงพอใจใน ชีวิตของผู้สูงอายุ: โมเดลอิทธิพลส่งผ่านแบบมี เงื่อนไขโดยมีการรับรู้การสูงวัยของตนเองเป็นตัว แปรส่งผ่านและความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณเป็นตัว แปรกำกับ	7
5	20260086	พัทธิรา ชาตสุทธิวงษ์ และภาสกร เติวิพงษ์	การรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงและความเจริญงอกงาม ในงานของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: อิทธิพลปรับและอิทธิพลสื่อ ของบรรยากาศการจัดการความผิดพลาดและการ ฟื้นฟูสู่สภาวะปกติของพนักงาน	9
6	20260108	วิรินทร์ญา จิราเลิศธนนนท์ และเจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช	การศึกษาความสัมพันธ์ของคุณภาพของระบบ AI และประสิทธิภาพการทำงานโดยมีความรอบรู้ทาง AI เป็นตัวแปรกำกับ	11
7	20260087	วิยะดา มาลัย, ณิชชา กฤษศฤทาสน์, ธัญชนก คงกระพันธ์, โอริษา คงศาลา, ศิวาพร ศิริวัฒน์ , พนมพร พุ่มจันทร์, เอื้ออนุช ถนอมวงษ์, และสุชาดา สกลกิจรุ่งโรจน์	ความสัมพันธ์ของภาวะกลัวตกกระแสดังคมกับการ เสพติดสื่อสังคมออนไลน์โดยมีการ ผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษาเป็นตัวแปรส่งผ่าน	13

	ID	Authors	Title	Page
8	20260076	พิมพลอย ขจรไพศาลสุข, เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช, และศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข	ความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งความเครียดที่ทำทลาย ทางสังคม และความงอกงามในงานของพนักงาน เอกชนในประเทศไทยโดยมีประสบการณ์ฟื้นฟูเป็น ตัวแปรส่งผ่าน	15
9	20260090	ชฎน ถนอมกิตติ และอาชว์บารมี ถปะติวงศ์	ความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเอง กับการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงานของฟรี แลนซ์ในอุตสาหกรรมสื่อและบันเทิง: บทบาทการ เป็นตัวแปรสื่อของการแต่งเติมงาน	17
10	20260079	ชัชชชา เลิกบางพลัด และพิมพ์ชนก เครือสุคนธ์	ความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดจากการใช้ เทคโนโลยีและผลลัพธ์ในการทำงานของบุคลากร สำนักงานประกันสังคม: บทบาทการเป็นตัวแปร ปรับของการรับรู้ความสามารถของตนเองด้าน เทคโนโลยี	19
11	20260051	กิตติญา รัตนสุวรรณ และสมบุญ จารุเกษมทวี	ความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นกับ ความเหนียวแน่นในการเห็นอกเห็นใจในบุคลากรด้าน สุขภาพจิตโดยมีการวิพากษ์ตนเองและการ สนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน	21
12	20260011	มาริสา ชุง วินิจเขตค่านวม, พลพศพสุ เซษุรักษ์สกุล, กษิตินทร์ บุญข้า, กัญญารัตน์ บุญข้า และลลิตา เดชเป้า	ความสัมพันธ์ระหว่างความตื่นตัวทางการเมือง การ มีส่วนร่วมทางการเมือง และความวิตกกังวลของ ประชากรไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น	23
13	20260120	ศิริรินทร์ สุขแรง และอาชว์บารมี ถปะติวงศ์	ความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องระหว่างบุคคล กับองค์การและพฤติกรรมสร้างสรรคน์นวัตกรรมของ วิศวกรซอฟต์แวร์โรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ แห่งหนึ่ง: บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการ เสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจ	25
14	20260112	กชพร ปุริสังข์, ธนธรณ์ สุนทรพุกก์, ปาไลดา ศิริคง, กัญญณันท์ จิระชัยเวทย์, ธิบัติ กุ่มค้ำงพลู, ยวดี สิงห์ทอง, ลลิตา ศรีนิฐา, ปองกมล สุรัตน์, รัก ชุณหกาญจน์, พลอยวไล ทองรักษ์, และธนรัตน์ ทรงสมบูรณ์	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความตายและ ภาวะบิ่คั้นทางจริยธรรมกับทัศนคติต่อการการุณย ฆาตเชิงรุกของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน	27
15	20260021	กัญจน์ เตรียมศิริวิรุกุล และสมบุญ จารุเกษมทวี	ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการมองตนเองและ ภาวะซึมเศร้า โดยมีความเมตตากรุณาต่อตนเอง เป็นตัวแปรส่งผ่านในนิสิตนักศึกษา	29

	ID	Authors	Title	Page
16	20260041	พิสิษฐ์ พงศภัคคุณานันต์ และธีรวรรณ ธีระพงษ์	ความหมายของการแต่งงานของบุคคลที่ยุติ ความสัมพันธ์เพราะเรื่องการแต่งงาน: การวิจัยเชิง คุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา	31
17	20260124	นริกันต์ ถับแลชัย และอาชวีบารมี ฤปะติวงศ์	ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การ เชิงนวัตกรรมและพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม ของพนักงาน: บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของความ ผูกพันในงาน	33
18	20260055	ภนิดา สุภาคุณ และฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เซล	บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการเสริมพลังอำนาจ ทางจิตใจในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การ สนับสนุนจากองค์การและการรับรู้คุณภาพการ บริการของพนักงานระดับปฏิบัติการในธุรกิจ โรงแรม	35
19	20260121	ภัทรา กิจเจริญ	ประสบการณ์การเข้าคอร์สเจริญสติตามแนวทาง หลวงปู่เทียนของนักแก้ไขการพูด	37
20	20260100	นฤกร เต็มพินิจธรรม, จุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุ์วงศ์ และเจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช	ประสบการณ์ทางจิตใจและการทำงานของผู้ที่ ทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า	39
21	20260098	คณาธิป โกยอนรรฆกุล และวรัญญา กองชัยมงคล	ประสบการณ์ทางจิตใจในการฟื้นฟูพลังของนักดนตรี อาชีพที่ทำเพลงเอง	41
22	20260044	ผกาพรรณ นันทะเสน และสุฤดี บุรณสิน	อัตลักษณ์ทางวิชาชีพของนักจิตวิทยาการศึกษา ฝึกหัด: กรณีศึกษานักศึกษาปริญญาตรี สาขา จิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง	43
23	20260111	ธมนวรรณ จิตบาล และภาสกร เตวีซพงษ์	ปัจจัยทางบวกที่พยากรณ์ความพร้อมต่อการ เปลี่ยนแปลงองค์การของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา จังหวัด เชียงใหม่	45
24	20260052	ชัยพฤกษ์ ยมศรีเคน และกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ	ปัจจัยทำนายความร่วมมือเชิงการบำบัด: บทบาท ของความถ่อมตนทางวัฒนธรรม การอยู่กับปัจจุบัน ขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา และรูปแบบการ ให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยา	47
25	20260140	มนัสนันท์ บุญระยอง, ภูษิตา จีระพงษ์, ศิริกัลยา เงินคำ และบุรชัย อัครทวีบุญ	ผลกระทบของจังหวัดดนตรีและการนำเสนอทาง มัลติมีเดียต่อภาวะต้อต้อจากการขาดการจดจ่อ	49
26	20260059	พงศ์นริศ ตันสุริสาร และไชยันต์ สกุศลศรีประเสริฐ	การก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งความเปราะบาง: ประสบการณ์และการสร้างความหมายของวัย ผู้ใหญ่วัยเริ่มต้นต่อความเชื่อเบญจเพสในบริบท วัฒนธรรมไทย : การวิจัยเชิงคุณภาพเชิงบรรยาย	51

	ID	Authors	Title	Page
27	20260040	ณัฐจิรา จันทคณารักษ์ และอารยา ผลัญญา	ผลของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มระดับ ความหลังต่อความว่าเหวและความผาสุกทางใจของ ผู้สูงอายุ	53
28	20260096	วีไลวรรณ อภัยพงศ์, ฉัตรวิบูลย์ โฟจเซล, และ William H. O'Brien	ผลของการรับชมใบหน้ายิ้มส์ไม่ลึยต่อระดับ ความเครียด: การศึกษาในห้องปฏิบัติการโดยใช้ ตัวชี้วัดความแปรปรวนของอัตราการเต้นของหัวใจ และความเครียดชั่วขณะตามการรับรู้	55
29	20260054	ชนรัศมี เกริกกวิน, วิรัชญา ปลื้มวงศ์โรจน์, ฉัตรบัวแก้ว ยอดแก้ว, เบญจรัตน์ เพียรพาณิชย์พร, และชยวิญ ศิริพันธ์ศักดิ์	ผลของมาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและ คนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม ที่มีต่อ การเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษา	57
30	20260116	ชนกภัทร์ กออย่า การะกรณ์, ณัฐกาญจน์ สุนทรเมธี, นภัสสร บัวรัตน์, นิจวิภา บุตรมาตย์, มณัฐิตา ศรีประชา, มนต์บัว เล่าวัฒนะยิ่งยง, วรรณาส สิทธิไชยนันท์, สุนิสา พุ่มก่ง, ปองกมล สุรัตน์, รัก ชุณหกาญจน์, ธนรัตน์ ทรงสมบุญ, และพลอยวไล ทองรักษ์	พฤติกรรมการแสวงหาความช่วยเหลือด้าน สุขภาพจิตผ่านการใช้ปัญญาประดิษฐ์ กรณีศึกษา นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน	59
31	20260067	ณัฐวรีรินทร์ ปิยกันตา และอารยา ผลัญญา	ประสบการณ์ทางจิตใจของผู้ใหญ่วัยเริ่มที่มีวุฒิภาวะ เกินวัยในวัยเด็ก : การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา	61
32	20260074	กนกพรรณ มูลศรี, กุลธิดา จิระเมธาวิ, อุทัยวรรณ อินทมาท, พลอยวไล ทองรักษ์, รัก ชุณห กาญจน์, ธนรัตน์ ทรงสมบุญ, และปองกมล สุรัตน์	ดิสนัยกับการพัฒนาคุณลักษณะเชิงบวก ด้านความ เป็นมนุษย์และความชอบธรรม ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น	63
33	20260025	สันหัต พรประเสริฐมานิต	ทำไม “ไม่แตกต่างกัน” ถึงไม่เท่ากับ “เหมือนกัน”: แนะนำการทดสอบความเท่าเทียม (Equivalence Testing) ในงานวิจัยทางจิตวิทยา	65
34	20260061	จริยาพร สุริยะป้อ และทัศนีย์ ทอมกลิ่น	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยก่อความเครียดกับ คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรคณะ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: บทบาทการ เป็นตัวแปรสื่อของความเหนื่อยล้าทางอารมณ์	67

	ID	Authors	Title	Page
35	20260102	สุวดี วงศ์เสงี่ยม และเจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช	ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อม ตนและแรงจูงใจในการทำงานของพนักงานในองค์กร ธุรกิจวิสาหกิจรายย่อยและขนาดย่อม โดยมีการ ปรากฏตัวของผู้นำในที่ทำงานเป็นตัวแปรกำกับ	69
36	20260144	ดุสิตา ขุนพิบูลย์, ต้นธรรม์ สายคำทอน, ฐิติกร ถวิลครบุรี, และโมนิล เตชะวชิรกุล	อิทธิพลการรับรู้ข้ามประสาทสัมผัสของผิวสัมผัสของ แก้วและแนวเพลงต่อการรับรู้คุณลักษณะของกาแฟ	71
37	20260125	ณัฐนิชา รุ่งโรจน์การค้า, ดินิตา สีสานภักดิ์, ญาณิสา เอี่ยมดีเลิศ, วิภาพร เจริญเลิศศักดิ์, และชยวิทย์ ศิริพันธ์ศักดิ์	ปัจจัยทำนายของเจตคติต่อการบริจาคเลือด บรรทัด ฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด การรับรู้ถึง ความสามารถในการบริจาคเลือด ข้อจำกัดการ บริจาคเลือด และความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือดที่ ส่งผลต่อความตั้งใจในการบริจาคเลือด	73
38	20260092	พัทธนาถ เสียงล้ำ, ศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข, และเจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช	อิทธิพลของแนวปฏิบัติด้านทรัพยากรมนุษย์ที่ ครอบคลุมทุกช่วงอายุต่อความเป็นอยู่ที่ดีของ บุคลากร: บทบาทตัวแปรส่งผ่านของบรรยากาศ ความหลากหลายด้านอายุ และ บทบาทตัวแปร กำกับของบริบทองค์การแบบพหุวัฒนธรรม	75
39	20260073	กุลณัฐ บุญแก้ว และชูชัย สมितिไกร	อิทธิพลของกรอบความคิดเชิงดิจิทัลที่มีต่อพฤติกรรม การเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กรของพนักงาน รัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง : แบบจำลองการ สื่ออิทธิพลที่มีตัวแปรปรับ	77
40	20260147	ปารวีภัสร์ บุญสนองกิจ, ณัชชา อำนางจนากุล, เจษฎาภา โสมคำจันทร์, ญาณิศา คหวิริยะโกศล, และวรรณปรัชญ์ พิทักษ์ไพบูลย์กิจ	อิทธิพลของการเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ และ ระดับความเหมือนมนุษย์ของพีซีเอนเตอร์ ปัญญาประดิษฐ์ต่อทัศนคติต่อโฆษณา ความไว้วางใจ ต่อแบรนด์ และความตั้งใจซื้อในบริบทธุรกิจบริการ	79
41	20260077	อชิณญา ศีลแดนจันทร์, ปิ่นณั พงศ์สวัสดิ์, ณฤชล สุจิษระ, อาชวิน บุญประโลม และชยวิทย์ ศิริพันธ์ศักดิ์	อิทธิพลของการเสพข่าว ประสบการณ์การเจ็บป่วย และการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อโรควิตกกังวล ต่อการเจ็บป่วยในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	81
42	20260057	ณัฐวรา เกสโร, ภูรี ทิวะเจริญโรจน์, และชยวิทย์ ศิริพันธ์ศักดิ์	อิทธิพลของการให้ตนเองเสียเปรียบ ความนิยมความ สมบูรณ์แบบ และการบริหารจัดการเวลา ที่ส่งผลต่อ การผัดวันประกันพรุ่งในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	83

	ID	Authors	Title	Page
43	20260141	สิริรัตน์ ทรัพย์ประเสริฐ, อภิชญา อองวรัมย์, อรัชญา อากาสา, อัจฉิมา จรรย์ธนา, และพัฒนกิจ ชอบทำกิจ	อิทธิพลของการระบุแหล่งที่มาและการตรวจสอบ ความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์ที่มีผลต่อการรับรู้ ความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความตั้งใจที่จะส่งต่อ ข้อมูล	85
44	20260053	เสาวนีย์ ศิริรูป	อิทธิพลของการรับรู้การสนับสนุนทางอาชีพและ การสนับสนุนความเป็นอิสระจากผู้ปกครองต่อ สถานะ NEET ของบัณฑิต อายุ 21-25 ปี	87
45	20260069	จิราภา นุชนารถ และอิสระ บุญญะฤทธิ์	อิทธิพลของภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจที่มีต่อ พฤติกรรมการทำงานเชิงรุกของบุคลากรสาย สนับสนุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: บทบาทการเป็น ตัวแปรสื่อแบบอนุกรมของความปลอดภัยทาง จิตวิทยาและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม	89
46	20260104	รชาพร ไชยรัตน์ และศยามล เอกะกุลานันต์	อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการ เป็นสมาชิกที่ดีขององค์การและความพึงพอใจใน งานต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์การ ของพนักงานแคชเชียร์บริษัทค้าปลีกแห่งหนึ่งใน ประเทศไทย	91
47	20260049	ณัฐนรี พรหมเศรษฐี และฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เชล	อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเอง และความพึงพอใจในงานต่อความตั้งใจลาออกจาก งานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซด	93
48	20260101	ปลายฟ้า เปรมพงษ์สวัสดิ์, เปมณีย์ ทองมาก, วริศรา เชื้อนชนะ, วิยะดา ธารธรรมกิตติ, อาศิรา อรุณปิยชาติ, ปาจริย์ ศรีเสริม, ณัฐสุรางค์ สุภาพ, และดารวันต์ รักสัตย์	อิทธิพลของความเมตตากรุณาต่อตนเอง แรงกดดัน จากเพื่อน การติดต่อสังคมออนไลน์และการเลี้ยงดู แบบเฮลิคอปเตอร์ ที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์แห่งตน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นภายใน กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	95
49	20260127	ชุตินมพันธ์ ช่างพาลี, พรปวีณ์ แจ่มจำรัส, พิชญ์สินี จิวาลักษณ์, และนรุตม์ พรประสิทธิ์	อิทธิพลของความหมายในชีวิตและภาวะหมดไฟใน การเรียนต่อความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตระดับ ปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	97
50	20260058	คณิสันท์ จินะรักษ์ และทัศนีย์ หอมกลิ่น	อิทธิพลของประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ต่อ ความคิดสร้างสรรค์ของพนักงาน: บทบาทการเป็น ตัวแปรสื่อของแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์	99

	ID	Authors	Title	Page
51	20260132	กรกนก เผือกใจแก้ว, บุญนัย ชามส์ เอล ดิน, ภรพิมล กองกระโทก, พลิชฐ์ ละอองแก้ว, ภัทรชัย ปานใจ, ภาวิดา พรหมอินทร์, รัฐสญา ทองสถิตย์, ริพฮานย์ ปูโปะ, วนัชพร คันธจรรย์, ศยามล เอกะกุลนันต์, และพรเทพ จันทรมล	อิทธิพลของพลเมืองดิจิทัล ความปลอดภัยทาง จิตใจ และการยอมรับเทคโนโลยีต่อความผาสุกใน การทำงานของนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	101
52	20260122	ณัฐวี รัตนศรีบัวทอง, วรินทร์ ทะนวนรัมย์, สิทธิวีร์ เสรีเจริญวิช, หมูณี ศิริ, และนรุตม์ พรประสิทธิ์	อิทธิพลของภาวะเสพติดการเรียนและความยึดมั่น ผูกพันทางการเรียนที่มีต่อความพึงพอใจในชีวิต ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	103
53	20260131	ชญานา สุนาวงค์, ธนพร ทิรัญบุรณะ, นฤนุช อิศพงศ์, กาญจนสิริ ศรีสิงห์, นภศร คุ่มครอง, น้ำฟ้า ชูเรืองสุข, ยศพัฒน์ ชลเขตต์, อภิษฐา ศิลป์พัตร, ศยามล เอกะกุลนันต์, และนุสบา สมพานิช	ปัจจัยทำนายของการรับรู้ภาวะผู้นำการ เปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน และการ รับรู้การสนับสนุนจากองค์การที่มีต่อความผาสุก ของพนักงานรัฐวิสาหกิจในธนาคารรัฐของรัฐแห่ง หนึ่ง	105
54	20260042	จิตติ พรโกศลสิริเลิศ	การตรวจจำแนกภาวะบกพร่องในการทำงานของ สมองระดับบริหารด้วยแมชชีนเลิร์นนิง: การ แก้ปัญหาความไม่สมดุลของข้อมูล MRI โดยใช้ วิธีการปรับสมดุลข้อมูลและการคัดเลือกตัวแปร	107
55	20260018	Meng Yao and Melissa Ng Lee Yen Abdullah	Block Play and Digital Picture Book Reading in Fostering Cognitive Self-Regulation: Evidence from Chinese Preschoolers	109
56	20260056	Puttadon Balee and Thipnapa Huansuriya	Cognitive Disruption Without Performance Collapse: How Feedback Valence and Mindset Shape Cognitive Task Outcomes	110
57	20260015	Bo Yuan and Melissa Ng Lee Yen Abdullah	Learning Motivation in Gamified Digital Environment: Insights from Chinese Undergraduates	111

	ID	Authors	Title	Page
58	20260016	Yu Xiaoyu and Melissa Ng Lee Yen Abdullah	Psychometric Properties of the Peer Support Scale among Rural Chinese Adolescents: Evidence from Adolescents in Rural China	112
59	20260065	Nan Thin Zar No and Sariyamon Tiraphat	Relationships between stress, coping, resilience, and work–life balance among female migrant workers in Thailand	113
60	20260017	Xiaoyue Sun, Passagorn Tevichapong, and Melissa Ng Lee Yen Abdullah	Psychometric Validation of the Academic Burnout Scale and Assessment of Burnout among Chinese Medical Students	114
61	20260001	Sirinna Ruayrinsaowarot and Rewadee Watakakosol	The Relationship Between Problematic Social Media Use and Life Satisfaction in Emerging Adults: A Moderated Mediation Model with Social Media Social Comparison as Mediator and Gratitude as Moderator	115
62	20260089	Sirirat Sripetchwandee	The Relationship between Work–Life Balance and Quiet Quitting Behavior among Thai Employees in the Private Service Sector: The Moderating Role of Psychological Safety	116
63	20260066	Hansen Zhou, Hairul Nizam Ismail, and Melissa Ng Lee Yen Abdullah	When a Resource Becomes a Demand: The Serial Mediating Roles of Work Intensification and Educational Anxiety in the Relationship Between Perceived AI Usefulness and Teacher Emotional Exhaustion	117
64	20260083	Jinjuta Hongsanan and Araya Pontanya	Effects of a Counseling Program with Art Activities on Emotional Awareness among Nursing Students	118
65	20260035	Duangkamol Tangjitpichaya and Chaiyun Sakulsriprasert	Development and Evaluation of an Innovation to Support	120

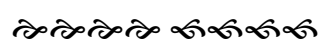
	ID	Authors	Title	Page
66	20260050	อินทรา วรรณสถิตย์, ธนภรณ์ ศรีประพันธ์, พลอยสวย สามงามน้อย, โยษิตา กอสนาน, พัทธวรรณ ตันติวิริยพันธ์, รติมา อุปการวงศ์ชัย, เพชรพระราม พออิม, ภัคพินันท์ เฮงแสงชัย, ชญญา ลีศัตร์พ่าย และชาญ รัตนะพิสิฐ	อิทธิพลของความกลัวการถูกประเมินเชิงลบต่อ พฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นใน กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีความกลัวที่ จะพลาดโอกาสหรือตกกระแสเป็นตัวแปรส่งผ่าน	122
67	20260126	นฐมน ตันสกุล และอมราพร สุรการ	ผลของโปรแกรมตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวกบน ฐานการฝึกสติเพื่อเสริมสร้างความรักตนเองของ นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต กำแพงแสน	124
68	20260139	ประภัศสร กระดานลาด, รตา สุภาสีบ, ณัฐศศิภา ชุ่มวงศ์, วาเรนน์ เซนธ์, ธราธร ่องอาจสกุลมัน, นรินารา วาทิมงคลกาล, ปราณ มังกรพิศม์, พิมญาดา โรจนสิริวัฒน์, ศุภสุดา สิ่งสุทธิโสทร, สันติภาพ นันทะสาร, และวิธัญญา วัฒนโณ	ความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดแบบเติบโต และความเมตตากรุณา ต่อตนเองกับการฟื้นตัว ในการทำงานของผู้ประกอบวิชาชีพด้านการดูแล สุขภาพจิต	126
69	20260070	ธิตี ตั้งจันทร์แสงศรี และกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ	ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวการ ยอมรับและพันธสัญญาต่อความเมตตากรุณาต่อ ตนเอง ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และกรอบ ความคิดแบบเติบโตในนิสิตนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี	128
70	20260113	Vichatchaya Pleegluay and Nipat Pichayayothin	Examining Age and Psychological Factors Associated Scam Susceptibility in Thai Adults	130
71	20260129	Tanradee Mongkolpiyathana	The role of segmental and tonal information in Thai spoken word recognition	131
72	20260003	ภาคภูมิ ตั้งวงศ์กวิน และธีระชน พลโยธา	คุณลักษณะจุดแข็งของผู้สูงอายุที่ทำหน้าที่ดูแล ผู้สูงอายุติดเตียง: การศึกษาเชิงปรากฏการณ์ วิทยา	132

	ID	Authors	Title	Page
73	20260007	Tanaree Danchaivijit and Apitchaya Chaiwutikornwanich	Influence of Belief in a Dangerous World on Life Satisfaction: Psychological Safety as the Mediator	134
74	20260019	สิริโสภา สุวรรณจินดา และสมบุญ จารุเกษมทวี	ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และการกลัวความล้มเหลวในนักกีฬาตัวแทนระดับมหาวิทยาลัย โดยมีการวิพากษ์ตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่าน	135
75	20260037	ณัฐนันท์ เปล่งเสียง และสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล	ผลของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาวัยรุ่นตอนปลาย	137
76	20260039	วรรณภา รูปไผ่, พรรณระพี สุทธิวรรณ, และพิมพ์จุฑา นิมาภรณ์	การศึกษานำร่องความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานตนเองของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกัน และพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกันจากการสังเกต ในมารดาไทยที่มีลูกวัยทารก	139
77	20260043	เบญญา ชูชุมิ และณัฐสุดา เต้พันธ์	การพัฒนาและตรวจสอบคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยาของมาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตร ฉบับปรับปรุงภาษาไทย: การศึกษานำร่อง	141
78	20260046	ณัฐภรณ์ ผลบุญเรือง และสมบุญ จารุเกษมทวี	การศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลเชิงพยากรณ์ของการเห็นคุณค่าในตนเอง การกำกับตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมต่อการใช้อีสื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมของนิสิตนักศึกษา	143
79	20260048	เจสิกา เทียงทางธรรม และอรไพลิน จรรย์ภักดีปฎิมา	การประเมินความเครียด และการจัดการกับความต้องการจำเป็นของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียงในเขตรับผิดชอบโรงพยาบาลท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา	145
80	20260060	วิไลลักษณ์ จรรย์รัฐชัย และวรัญญา กองชัยมงคล	ความสัมพันธ์ระหว่างการติตราว่าด้อยค่า ความรอบรู้ทางสุขภาพจิต และเจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพในนักเรียน ระดับมัธยมปลาย	147
81	20260062	Nattawat Naovarapong, Kullaya Pisitsungkagarn, and Somboon Jarukasemthawee	The Influence of Mindfulness on Undergraduates' perceived stress with insight on impermanence as mediator	149

	ID	Authors	Title	Page
82	20260063	Sarin Tanpun and Poosub Areekit	Moderating Effect of Parent-Adult Relationship Quality on the Relationship Between Living Up to Parental Expectations and Depression Among Undergraduate Students	150
83	20260064	ปริญญาภัทร ชี้อัสต์ย์ และนิปัทม์ พิชญโยธิน	ภาวะหมดไฟในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาโทที่ศึกษาควบคู่กับการทำงาน: การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มวิชาชีพด้านสุขภาพและกลุ่มวิชาชีพด้านการศึกษา	151
84	20260068	สีกกพัฒน์ งามเอก, จิรภัทร รวีภัทรกุล, และณัฐนันท์ มั่นคง	การพัฒนาและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงิน	153
85	20260072	Chanunya Kiatphaibool, and Kullaya Pisitsungkagarn	The Moderating Role of Psychological Flexibility in the Relationship Between Academic Self-Efficacy and Academic Burnout Among First-Year Undergraduates	155
86	20260081	ศรัณวลักษณ์ อนันต์ชัยมนตรี, ไอรดา คุ่มพงษ์, นาทาลี กลอเรีย มอตเตอร์, ศิวญาดา ตินเวส, พรพัฒน์ พัฒนะศิริ, ณัฐฐนิชา ลิ้มรุ่งเรืองกร, ศิวญาดา ตินเวส, และชยวิภู ศิริพันธ์ศักดิ์	ปัจจัยด้านความกลัวการตกกระแสน การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมที่สัมพันธ์กับ การรับรู้ตนเองในแง่ลบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	156
87	20260082	ปรียาภาญจน์ เอกสุวรรณฉาย, ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย และวิธัญญา วัฒนโธ	ปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการผัดเวลานอนเพื่อแก้แค้นของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย	158
88	20260091	กัลยกร จุลละโพธิ , ชัญญา ลีศัตรุพ่าย, และภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย	ปัจจัยจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งภายในตนเองของผู้ใหญ่วัยเริ่มที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง	160
89	20260093	วริศรา โพธิวรรณ และณัฐสุดา เต้พันธ์	ให้ป่าเหยี่ยวาหัวใจ : การศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาพัฒนาตนผ่านการอุปถัมภ์ต่อภาวะวิตกกังวลในนิสิตนักศึกษา - ผลการวิจัยเบื้องต้น	162
90	20260094	จิรันดร ณะ และสมบุญ จารุเกษมทวี	ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันเชิงลบ ความหมายในชีวิต ภาวะหมดไฟในการทำงาน และความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ ในบุคลากรทางการแพทย์	164

	ID	Authors	Title	Page
91	20260097	ปัทิตตา โกลมลาวาสี, ปภินญา เจนเจษฎา, กานต์ชนก วาทกิจ, ณัฐวิมล พงศ์วิจิตร สกุล, พิมพวัลย์ ลิ้มปชัย, รักรักษ์บุญ นาบุญรักษ์, วิภาวี บัณฑิตย์, สร้อยชานา มณีโชติ, สิริน ทิพย์จรรยาวัตร, และสิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล	อิทธิพลของความสมบูรณ์แบบนิยามและการ ปกปิดความสามารถของตนเองที่มีต่อการรับรู้ ความด้อยสามารถของตนเองในนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี	166
92	20260099	Parima Winter and Yokfa Isaranon	Development and Validation of the Majority Acculturation Orientation Scale (MAOS) among Local Residents in Thailand's High-Tourism Areas	168
93	20260117	ณัฐดนัย สิงหจากรุ, พูลทรัพย์ อารีกิจ, และณัฐสุดา เต็มพันธ์	บทบาทของความสมบูรณ์แบบนิยามและความ เมตตากรุณาต่อตนเองในการทำนายภาวะหมด ไฟทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาหลักสูตรเชิง สร้างสรรค์	169
94	20260119	มนัสนันท์ คำคง, อรนิตย์ภา ชัยธีราพัฒน์, พลอยปภัส เจนาคม, ณัฐมน โทหรานิตรสกุล, ณภัทร อังอารีย์ และชยวิภา ศิริพันธ์ศักดิ์	อิทธิพลของความเครียด ความกลัวการถูก ประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคมและ ความภาคภูมิใจในตนเองที่ส่งผลต่อความวิตก กังวลทางสังคมในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา	171
95	20260136	วรนิษฐ์ เนตรทิพย์, นภนต์ มาลัยลอย, เบญจภรณ์ ลิ้มวัฒนานนท์, วรัญญา ยะระพันธ์, ภิญญาพันธ์ เพี้ยชัย , และชญาบุช ลักษณะวิจารณ์	การศึกษาประสบการณ์และเหตุผลของนักศึกษา ปริญญาตรีต่อการใช้ปัญญาประดิษฐ์ต่อบทบาท อัตโนมัติในลักษณะเพื่อนเสมือน	173
96	20260138	พรปวีณ์ พันธุ์สุระ, ทองหทัย แกทสิง, ปิ่น เทิดปฐวีพงศ์, ปายฝัน ยิ่งคำแหง, พิชชาภา ทะผืด, เรียงชัย ยะหัตตะ, และธีระชน พลโยธา	ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับความจำขณะทำงานของนัก ดนตรีในประเทศไทย	175
97	20260142	พิรยา พิกุลหอม, ชลลดา สุขสม, บุญลิตา ม้าวิจิตร, พิมพกานต์ ศรีสุข, และศุภณัฐ พัฒนพันธ์พงศ์	อิทธิพลของรูปแบบการออกแบบและโทนสีของ บรรจุภัณฑ์ ต่อการรับรู้ความอร่อย การรับรู้ ความดีต่อสุขภาพ และความตั้งใจซื้อในสินค้า อาหารสุขภาพ	177
98	20260143	กัณฑ์กนิษฐ์ บุญมีโชติ, ฉันทพร มหามงคล , สาริศา ปัญญารักษากุล, สุจิตรา กระทบขวัญ, และบุรุษย์ อัครวิบูลย์	อิทธิพลของการมีความหมายของชื่อแบรนด์ต่อ ทัศนคติต่อแบรนด์และระดับของความตั้งใจซื้อ ของผู้บริโภค	179

	ID	Authors	Title	Page
99	20260145	กชพรรณ เรืองขจร, จารุวิชญ์ จริยวัฒนสกุล, สมารมณь ต้นติวิชานันท์, และวรวรรษ์ ตั้งจิตเรจริญ	ผลของการรับชมวิดีโอสั้นต่อความจำตามแผน: การศึกษาเชิงทดลองในบริบทใกล้เคียงชีวิตจริง	181
100	20260146	วีราวัลย์ ตั้งธนอมรสิริ, บุญยนุช ศิวรักษ์, ธนภรณ์ ศิลป์ชิวะกิจจา, รุจิรัตน์ ลิ้มกุล, และทระวิณ ชาลีรักษ์ตระกูล	อิทธิพลของประเภทการช่วยเหลือและปริมาณ การมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานเชิง วิชาการต่อระดับการให้เครดิตและการเปิดเผย การมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์ (AI)	183
101	20260023	อัศกียา บินหริม, พิมลวรรณ บุณนาค, และจุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุวงศ์	เสียงจากชายแดนใต้: ประสบการณ์ทางจิตใจ และวิธีการปรับตัวต่อสถานการณ์ความขัดแย้ง ของประชาชนในพื้นที่	185
102	20260010	พันธุ์ทิพา สุขสิริสรณ์	กรอบแนวคิดของปัจจัยด้านการศึกษาและสังคม ที่ส่งผลต่อความสนใจและอุปสรรคในการเลือก ศึกษาต่อสาขาจิตวิทยาของผู้เรียนระดับก่อนเข้า มหาวิทยาลัย	187
103	20260085	พัชรพล แซ่เส และอารยา ผลธัญญา	ผลของโปรแกรมการฝึกสติโดยใช้ HRV Biofeedback และเทคนิค FLARE เป็นฐานต่อ ทักษะการกำกับอารมณ์ในเด็กประถมศึกษาตอน ปลาย	189
104	20260107	ชนิกานต์ พรหมวิจิตรการ, รักษา ชัยทัตชูพร และโสเมศิริ มูลสา	การดูแลจิตใจตนเองของผู้ที่มีประสบการณ์ถูก ทำให้อับอายบนโลกออนไลน์: การวิจัยนำร่อง เชิงคุณภาพ	191
105	20260118	ณัฐกฤตา พลรัฐ, พนัชกร แทนรัตน์กุล เศรษฐกิจ สิริพรพิสุทธิ์, อาภาพร อุษณรัศมี, และหยกฟ้า อิศรานนท์	การพัฒนาแบบจำลองแอปพลิเคชันเพื่อสร้าง เสริมทักษะการสื่อสารและการเล่นของ ผู้ปกครองที่มีบุตรในวัยก่อนเรียน (3-6ปี)	193
106	20260133	กษิรา จิตตรีพันธ์, ชาร์ลีสต อู๋, และจุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุวงศ์	การรับรู้คุณค่าของธรรมชาติ ความรู้สึกผูกพัน กับสถานที่ และความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของ คนกรุงเทพฯ	195

การพัฒนาโปรแกรมโอบกอดหัวใจเพื่อส่งเสริมความเมตตากรุณาต่อตนเองในนิสิตปริญญาตรี

Development of “Ob Kod-Hua Jai” Program to Promote Self-Compassion in Undergraduate Students

นัจมีย์ ปาทาน¹ กันตพัฒน์ ดวงยี่หวา¹ ปุณยวีร์ ทะวิมังสะ^{1*} ภัทรจุฑา พงษ์สุวิริยสกุล¹ สรัลชญา บัวบาน¹
พนมพร พุ่มจันทร์¹ เอื้ออนุช ถนอมวงษ์¹ และสุชาดา สกลกิจรุ่งโรจน์¹
¹ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: poonyawee.ta@ku.th

บทคัดย่อ

ความเมตตากรุณาต่อตนเองเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมความเข้มแข็งทางจิตใจ ช่วยให้บุคคลยอมรับความทุกข์ ดูแลตนเองอย่างกรุณาและทำให้รับมือกับความเครียดได้ดีขึ้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาโปรแกรมโอบกอดหัวใจสำหรับส่งเสริมความเมตตากรุณาต่อตนเองในนิสิตปริญญาตรี 2) ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมโอบกอดหัวใจต่อความเมตตากรุณาต่อตนเอง และ 3) สำรวจประสบการณ์ของนิสิตที่เข้าร่วมโปรแกรมโอบกอดหัวใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 52 คน ได้มาด้วยการเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง แบ่งเป็นกลุ่มเข้าร่วมโปรแกรม (n=16) กลุ่มได้รับความรู้ (n=19) และกลุ่มควบคุม (n=17) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ มาตรฐานวัดความเมตตากรุณาต่อตนเองและโปรแกรมโอบกอดหัวใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า 1) โปรแกรมโอบกอดหัวใจที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ การอบรมเชิงปฏิบัติการ และการเขียนสมุดโอบกอดหัวใจ โดยทั้ง 2 ส่วนประกอบไปด้วยกิจกรรมย่อย 9 กิจกรรม 2) กลุ่มเข้าร่วมโปรแกรมโอบกอดหัวใจมีค่าเฉลี่ยคะแนนความเมตตากรุณาต่อตนเองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมและกลุ่มได้รับความรู้ โดยพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มเข้าร่วมโปรแกรมโอบกอดหัวใจกับกลุ่มควบคุมที่ระดับ .05 ขณะที่กลุ่มได้รับความรู้ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น และ 3) ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อโปรแกรม โดยเห็นว่ากิจกรรมช่วยให้เกิดความเข้าใจและสามารถจัดการอารมณ์ทางลบได้

คำสำคัญ: โปรแกรมโอบกอดหัวใจ, ความเมตตากรุณาต่อตนเอง, นิสิตปริญญาตรี

Abstract

Self-compassion is a factor that strengthens psychological resilience, enabling individuals to accept their suffering and treat themselves with kindness, thereby enhancing their ability to cope with stress. This study aimed to: (1) develop the “Ob Kod-Hua Jai” program to promote self-compassion among undergraduate students, (2) examine the effectiveness of the program on self-compassion, and (3) explore participants’ experiences in the program. The sample consisted of 52 undergraduate students selected through purposive sampling, including 16 students who participated in the “Ob Kod-Hua Jai” program, 19 in the psychoeducational group, and 17 in the control group. The research instruments included: a self-compassion scale and the “Ob Kod-Hua Jai” program. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, t-tests, and one-way ANOVA.

The findings revealed that: (1) the “Ob Kod-Hua Jai” program comprised two main components—workshop-based activities and reflective journaling—consisting of nine sub-activities; (2) there was a statistically significant difference in self-compassion scores between the experimental and control groups at the .05 level, while no significant differences were found between the psychoeducational group and the other groups; and (3) most participants reported positive experiences, indicating that the program enhanced their understanding and helped them manage negative emotions effectively.

Keywords: Ob Kod-Hua Jai program, self-compassion, undergraduate students

การพัฒนาสื่อเกมกระดานตามแนวทางดีไออาร์ ร่วมกับโปรแกรมฉลาดรัก ฉลาดเลี้ยง
(the 7-Days Parenting) สำหรับผู้ดูแลเด็กวัยรุ่นตอนต้น

Development of a DIR-Based Board Game Intervention Combined with
the 7-Days Parenting Program for Caregivers of Early Adolescents

ศุภิญญา สุทธิเชื้อชาติ¹, เสาวรส แก้วหิรัญ¹, ศิรณภา พรหมแก้ว¹, รุ่งธิดา ผดุงศักดิ์วงศ์¹,

ดรณี จันทร์หล้า², และแสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์^{2*}

¹สถาบันพัฒนาการเด็กราชชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต

²ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : saengduean.y@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การพัฒนาสื่อเกมกระดานโดยบูรณาการแนวทางดีไออาร์ (DIR: Developmental, Individual-differences, Relationship-based Model) ร่วมกับโปรแกรมฉลาดรัก ฉลาดเลี้ยง (the 7-Days Parenting Program) สำหรับพ่อแม่ หรือผู้ดูแลวัยรุ่นตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อพัฒนาสื่อเกมกระดานตามแนวทางดีไออาร์ ร่วมกับโปรแกรมฉลาดรัก ฉลาดเลี้ยง สำหรับพ่อแม่หรือผู้ดูแลวัยรุ่นตอนต้นที่มีความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทีมผู้พัฒนาโปรแกรมฉลาดรัก ฉลาดเลี้ยง (7-Day Parenting) ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาเกมกระดาน และครอบครัวของวัยรุ่นตอนต้น ผลจากการศึกษาพบว่า 1. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของกลไกและองค์ประกอบเกมกระดาน (IOC) โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี แสดงให้เห็นว่าเกมมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ โดยด้านวัสดุและอุปกรณ์ มีคุณภาพดีมาก รองลงมา คือ ด้านรูปแบบเกมและด้านการออกแบบกราฟิก มีคุณภาพดี ส่วนในด้านกลไกของเกม มีคุณภาพปานกลาง และ 2. จากผลการประเมินความพึงพอใจต่อเกมกระดาน พบว่า ผลการประเมินความพึงพอใจพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่สูงที่สุด คือ ด้านการออกแบบ ($\bar{X} = 4.29$) รองลงมา คือ ด้านความสนุกสนานและความสัมพันธ์ ($\bar{X} = 4.07$) และด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.06$) ตามลำดับ ในขณะที่ด้านกลไกและกติกา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X} = 4.00$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสื่อเกมกระดานดังกล่าวมีความเหมาะสมทั้งในเชิงเนื้อหาและการนำไปใช้จริง โดยสามารถตอบสนองวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการสื่อสารและความสัมพันธ์ในครอบครัวของวัยรุ่นตอนต้นได้

Abstract

Development of Board Game Media Integrating the DIR (Developmental, Individual-differences, Relationship-based) Model and the 7-Days Parenting Program for Parents or Caregivers of Early Adolescents This study aimed to develop board game media based on the DIR (Developmental, Individual-differences, Relationship-based) Model in conjunction with the 7-Days Parenting Program for parents or caregivers of early adolescents. The primary objective was to create a board game that is appropriate in terms of content and practical application at a high level. The population and sample consisted of experts from the 7-Days Parenting Program development team, board game design specialists, and families with early adolescents. The results indicated that: 1. The analysis of the Index of Item-Objective Congruence (IOC) for the board game's mechanisms and components was overall at a good level, indicating high suitability for implementation. Specifically, the materials and equipment were rated at a very good quality level, followed by game format and graphic design at a good level, while game mechanics were rated at a moderate level. The satisfaction assessment revealed that the overall satisfaction was at a high level. When considering individual aspects, Design received the highest mean score, followed by Fun and Relationships, and Content, respectively. The Mechanics and Rules aspect received the lowest mean score. In conclusion, the developed board game is appropriate in both content and practical application, effectively serving its purpose in promoting communication and strengthening family relationships for early adolescents.

Keywords: DIR Model, 7 - Days Parenting Program, Parenting Board Game, Early Adolescence, Family Relationships

การพัฒนาสื่อออนไลน์เพื่อส่งเสริมความรอบรู้พ่อแม่เกี่ยวกับพัฒนาการอารมณ์และสังคม ในเด็กแรกเกิดถึง 2 ปี

The Development of Online Media to Enhance Parental Literacy on Social - Emotional Development from birth to two years

อมรพรรณ นันทศรี¹, ศุภิญญา สุทธิเชื้อชาติ¹, ดรณิ จันทร์หล้า², และแสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์^{2*}

¹สถาบันพัฒนาการเด็กราชชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต

²ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : saengduean.y@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

ช่วงปฐมวัยตอนต้นเป็นระยะสำคัญของการพัฒนาสมองและการวางรากฐานพัฒนาการของเด็กในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านอารมณ์และสังคม ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ พฤติกรรม และความสามารถสร้างสัมพันธ์กับบุคคล เด็กวัยนี้จึงต้องการการดูแลที่อบอุ่น สม่่าเสมอและการตอบสนองอย่างเหมาะสมจากพ่อแม่หรือผู้ดูแลหลัก ด้วยความสำคัญดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการพัฒนาสื่อเพื่อส่งเสริมความรอบรู้พ่อแม่เกี่ยวกับพัฒนาการอารมณ์และสังคมในเด็กแรกเกิดถึง 2 ปี ที่มีความสอดคล้องทั้งด้านเนื้อหาและมีเหมาะสมกับบริบทสังคมไทยในยุคดิจิทัล โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาการเด็กหรือจิตเวชเด็ก และมีประสบการณ์ทำงานไม่ต่ำกว่า 10 ปี ประกอบด้วย จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น อาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญด้านพัฒนาการเด็ก และพยาบาลจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ผลจากการศึกษาพบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของสื่อคลิปวิดีโอสั้นเพื่อส่งเสริมทักษะการเลี้ยงดูเชิงบวก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย IOC เท่ากับ 0.92 ซึ่งอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าเนื้อหาส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมของเด็กในแต่ละช่วงวัยอย่างเหมาะสม โดยสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: พัฒนาการอารมณ์และสังคม, การเลี้ยงดูเชิงบวก, ความรอบรู้ด้านการเป็นพ่อแม่, เด็กปฐมวัย, สื่อวิดีโอสั้น

Abstract

Early childhood is a critical period for brain development and the foundation of all domains of child development, particularly social-emotional development, which forms the foundation for learning, behavior, and the ability to build relationships with others. Children in this stage require warm, consistent care and responsive interactions from parents or primary caregivers. Recognizing this importance, this study aimed to develop online media content to enhance parental literacy regarding social-emotional development in Infants and Toddlers (0-2 Years old and 11 months), ensuring both content validity and appropriate for the contemporary Thai context.

The study sample consisted of experts in child development and child and adolescent psychiatry with at least 10 years of professional experience, including child and adolescent psychiatrists, university lecturers specializing in child development, and psychiatric nurses. The content was evaluated using the Index of Item-Objective Congruence (IOC) to determine content validity.

The findings revealed that the overall IOC mean score was 0.92, indicating a high level of content validity. This suggests that the developed short-form video content is well-aligned with the intended objectives and appropriate for supporting socio-emotional development across different developmental stages. Therefore, the media can be effectively utilized to promote positive parenting practices among parents and caregivers.

Keywords: Social-emotional development, Positive parenting, Parental literacy, Infants and toddlers, Short-form video content

**การรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุและความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุ:
โมเดลอิทธิพลส่งผ่านแบบมีเงื่อนไขโดยมีการรับรู้การสูงวัยของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านและ
ความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณเป็นตัวแปรกำกับ**

**PERCEIVED AGEISM AND SATISFACTION WITH LIFE IN OLDER ADULTS:
A MODERATED MEDIATION MODEL WITH SELF-PERCEPTIONS OF AGING AS
A MEDIATOR AND GRATITUDE AS A MODERATOR**

นางสาวชนาภา ตริพงษ์กรุณา และรองศาสตราจารย์ ดร. เรวดี วัฒนทกโกศล*

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Rewadee.W@chula.ac.th

บทคัดย่อ

สังคมทั่วโลกกำลังเข้าสู่สังคมสูงอายุ ขณะที่ปัญหาการเหยียดวัยสูงอายุยังเป็นปัญหาที่แพร่หลาย งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุ และความพึงพอใจในชีวิต โดยมีการรับรู้การสูงวัยของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่าน และความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณเป็นตัวแปรกำกับ โดยเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง มีกลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย มีอายุ 60-90 ปี จำนวน 258 คน มาตรการในการวิจัยนี้ประกอบด้วย มาตรการรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุ (Perceived Ageism Questionnaire; PAQ-8) มาตรการรับรู้การสูงวัยของตนเอง (Attitudes Toward Own Ageing; ATOA) มาตรการความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale; SWLS) และมาตรการความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณ (Gratitude Questionnaire; GQ-6) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธี PROCESS เพื่อทดสอบโมเดลอิทธิพลส่งผ่านแบบมีเงื่อนไข ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้การสูงวัยของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างการรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุและความพึงพอใจในชีวิต ($b = -0.14$, 95% Boot CI [-0.25, -0.06]) ไม่พบหลักฐานสนับสนุนบทบาทการเป็นตัวแปรกำกับของความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุและการรับรู้การสูงวัยของตนเอง รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุและความพึงพอใจในชีวิต (Moderated mediation index = 0.0008, 95% Boot CI [-0.02, 0.02]) งานวิจัยนี้มีการอภิปรายความสอดคล้องของผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามทฤษฎี Stereotype embodiment

คำสำคัญ: การรับรู้การเหยียดวัยสูงอายุ ความพึงพอใจในชีวิต การรับรู้การสูงวัยของตนเอง ความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณ ผู้สูงอายุ

Abstract

Countries across the world are becoming aged societies. However, experience of ageism continues to negatively affect older adults' well-being globally. Therefore, this study aims to investigate the relationship between perceived ageism and satisfaction with life, with self-perceptions of aging as a mediator, and gratitude as a moderator. This study is a cross-sectional survey with a sample of 258 older adults living in Thailand aged 60-90. Measurements include Perceived Ageism Questionnaire (PAQ-8), Attitudes Toward Own Ageing (ATOA), Satisfaction with Life Scale (SWLS), and Gratitude Questionnaire (GQ-6). PROCESS was used to analyze moderated mediation. Result indicates that self-perceptions of aging mediate the relationship between perceived ageism and satisfaction with life ($b = -0.14$, 95% Boot CI [-0.25, -0.06]). The moderating effect of gratitude on the relationship between perceived ageism and self-perceptions of aging and the relationship between perceived ageism and satisfaction with life were not supported (Moderated mediation index = 0.0008, 95% Boot CI [-0.02, 0.02]). Relevance to stereotype embodiment theory was discussed.

Keywords: PERCEIVED AGEISM, SATISFACTION WITH LIFE, SELF-PERCEPTIONS OF AGING, GRATITUDE, OLDER ADULTS

การรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงและความเจริญงอกงามในงาน
ของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่: อิทธิพลปรับและอิทธิพลสื่อ
ของบรรยากาศการจัดการความผิดพลาดและการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน
Perceived Authentic Leadership and Flourishing at Work
Among Support Staff of Chiang Mai University: Moderated Mediation Effects
of Error Management Climate and Employee Resilience

พัทธิรา ชาตีสุทธิวงษ์* และภาสกร เตวิชพงษ์

Pattira Chatsuttivong^{1*} and Passagorn Tevichapong²

สาขาวิชาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: pattira_ch@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริง ความเจริญงอกงามในงาน บรรยากาศการจัดการความผิดพลาด และการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) ศึกษาบทบาทของการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงานในฐานะตัวแปรสื่อระหว่างการรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงกับความเจริญงอกงามในงาน และ 3) ศึกษาบทบาทของบรรยากาศการจัดการความผิดพลาดในฐานะตัวแปรปรับระหว่างการรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงกับการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างคือบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 450 คน คัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นโดยการกำหนดโควตา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดความเจริญงอกงามในงาน แบบวัดการรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริง แบบวัดบรรยากาศการจัดการความผิดพลาด และแบบวัดการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์อิทธิพลสื่อที่มีตัวแปรปรับด้วย PROCESS Macro Model 7 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความเจริญงอกงามในงาน ($\beta = .227, p < .001$) และการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน ($\beta = .170, p < .001$) ขณะที่การฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงานมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความเจริญงอกงามในงาน ($\beta = .450, p < .001$) นอกจากนี้ การฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงานทำหน้าที่เป็นตัวแปรสื่อบางส่วนในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริงกับความเจริญงอกงามในงาน (Effect = .079, 95% CI [.048, .117]) ส่วนบรรยากาศการจัดการความผิดพลาดไม่พบว่ามีบทบาทเป็นตัวแปรปรับ ($\beta = .029, p > .05$) ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาภาวะผู้นำที่แท้จริงและการเสริมสร้างการฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน เพื่อส่งเสริมความเจริญงอกงามในงานของบุคลากรสายสนับสนุนในมหาวิทยาลัยอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การรับรู้ภาวะผู้นำที่แท้จริง, ความเจริญงอกงามในงาน, การฟื้นฟูจิตใจสู่สภาวะปกติของพนักงาน, บรรยากาศการจัดการความผิดพลาด, บุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Abstract

This study aims to: (1) examine the relationships among perceived authentic leadership, flourishing at work, error management climate, and employee resilience among support staff at Chiang Mai University; (2) investigate the mediating role of employee resilience in the relationship between perceived authentic leadership and flourishing at work; and (3) examine the moderating role of error management climate in the relationship between perceived authentic leadership and employee resilience. This study employed a correlational research design. The sample consisted of 450 support staff at Chiang Mai University, selected using non-probability quota sampling. The research instruments included measures of flourishing at work, perceived authentic leadership, error management climate, and employee resilience. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation, and moderated mediation analysis with PROCESS Macro Model 7. The results revealed that all variables were positively correlated at a statistically significant level. Perceived authentic leadership had a significant positive effect on flourishing at work ($\beta = .227, p < .001$) and employee resilience ($\beta = .170, p < .001$). Employee resilience also had a significant positive effect on flourishing at work ($\beta = .450, p < .001$). Furthermore, employee resilience partially mediated the relationship between perceived authentic leadership and flourishing at work (Effect = .079, 95% CI [.048, .117]). However, the interaction effect of error management climate was not statistically significant ($\beta = .029, p > .05$), indicating that it did not moderate the relationship between perceived authentic leadership and employee resilience. These findings highlight the importance of fostering authentic leadership and enhancing employee resilience in promoting flourishing at work among university support staff.

Keywords: perceived authentic leadership, flourishing at work, employee resilience, error management climate, university support staff

การศึกษาความสัมพันธ์ของคุณภาพของระบบ AI และประสิทธิภาพการทำงาน

โดยมีความรอบรู้ทาง AI เป็นตัวแปรกำกับ

A Study of the Relationship Between AI System Quality and Work Efficiency:

The Moderating Role of AI Literacy

วรินทร์ญา จิราเลิศนนท์* และเจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 6670049638@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของระบบปัญญาประดิษฐ์ (AI System Quality) และประสิทธิภาพการทำงาน (Work Efficiency) รวมถึงบทบาทของความรอบรู้ทาง AI (AI Literacy) ในฐานะตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของระบบ AI และประสิทธิภาพการทำงาน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ พนักงานที่มีการใช้งานระบบ AI ในการทำงานภายในองค์กร จำนวน 107 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา วิเคราะห์สหสัมพันธ์ วิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ และการวิเคราะห์ตัวแปรกำกับ ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของระบบ AI และความรอบรู้ทาง AI มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลแสดงให้เห็นว่า เมื่อระบบมีคุณภาพดี เช่น มีความถูกต้อง ใช้งานง่าย เชื่อถือได้ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้งาน พนักงานมีแนวโน้มที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ ความรอบรู้ทาง AI ยังมีความสัมพันธ์เชิงบวกและสามารถทำนายประสิทธิภาพการทำงาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า พนักงานที่มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้ AI ได้อย่างเหมาะสม มีแนวโน้มที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อที่จะสนับสนุนในการทำงานได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ไม่พบว่า ความรอบรู้ทาง AI มีบทบาทเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของระบบ AI และประสิทธิภาพการทำงาน ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาเทคโนโลยี AI เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ แต่ควรให้ความสำคัญทั้งการพัฒนาคุณภาพของระบบ AI พร้อมกับพัฒนาศักยภาพของผู้ใช้งาน เพื่อให้สามารถนำ AI ไปใช้ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงาน

คำสำคัญ: คุณภาพของระบบ AI; ประสิทธิภาพการทำงาน; ความรอบรู้ทาง AI; ระบบ AI ในการทำงาน

Abstract

This study presents the relationship between AI system quality and work efficiency, as well as the role of AI literacy as a moderator in the relationship between AI system quality and work efficiency. The sample consisted of 107 employees who used AI systems in their work within organizations. The data were collected through online questionnaires and analyzed using descriptive statistics, correlation, multiple regression, and moderation analysis. The results show that AI system quality was positively related to work efficiency and significantly predicted work efficiency. This indicates that when AI systems are high quality, such as being accurate, easy to use, reliable, and responsive to users' needs, employees are likely to work more efficiently. In addition, AI literacy was positively related to work efficiency and significantly predicted work efficiency. This suggests that employees who possess knowledge, understanding, and the ability to appropriately apply AI tend to use technology more effectively to support their work. However, the result did not support the moderation role of AI literacy in the relationship between AI system quality and work efficiency. These findings highlight the importance of improving AI system quality and enhancing employees' AI literacy in using AI to maximize work efficiency.

Keywords: AI system quality; work efficiency; AI literacy; artificial intelligence in the workplace

ความสัมพันธ์ของภาวะกลัวตกกระแสน้ำกับการเสพติดสื่อสังคมออนไลน์

โดยมีการผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษาเป็นตัวแปรส่งผ่าน

The Relationships between Fear of Missing Out and Social Media Addiction:

The Mediating Roles of Academic Procrastination

วิยะดา มาลัย^{1*} ณัชชา กฤษคฤหาสน์¹ ธัญชนก คงกระพันธ์¹ โอริษา คงศาลา¹ ศิวาพร ศิริวัฒน์¹

พนมพร พุ่มจันทร์¹ เอื้ออนุช ถนอมวงษ์¹ และ สุชาดา สกลกิจรุ่งโรจน์¹

¹ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : wiyada.m@ku.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณแบบภาคตัดขวาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะกลัวตกกระแสน้ำกับการเสพติดสื่อสังคมออนไลน์โดยมีการผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษาเป็นตัวแปรส่งผ่าน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปีการศึกษา 2568 จำนวน 217 คน ได้มาจากการเลือกตัวอย่างตามสะดวก เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มาตรฐานภาวะกลัวตกกระแสน้ำ มาตรฐานการผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษา และแบบสอบถามการเสพติดสื่อสังคมออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิง ได้แก่ การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่าน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ภาวะกลัวตกกระแสน้ำมีอิทธิพลทางตรงกับการเสพติดสื่อสังคมออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($b = .225, 95\% \text{ CI } [.142, .308]$) 2) ภาวะกลัวตกกระแสน้ำมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการเสพติดสื่อสังคมออนไลน์ โดยมีการผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษาเป็นตัวแปรส่งผ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($b = .037, 95\% \text{ CI } [.003, .082]$)

คำสำคัญ: ภาวะกลัวตกกระแสน้ำ, การเสพติดสื่อสังคมออนไลน์, การผัดวันประกันพรุ่งทางการศึกษา, นิสิตปริญญาตรี

Abstract

This study employed a quantitative cross-sectional research design. The objective was to examine the relationship between fear of missing out (FoMO) and social media addiction, with academic procrastination serving as a mediating variable. The sample consisted of 217 undergraduate students from Kasetsart University, Bangkok Campus, during the 2025 academic year, selected using convenience sampling. Data were collected using a demographic questionnaire, the Fear of Missing Out Scale, the Academic Procrastination Scale, and the Social Media Addiction Questionnaire. Data analysis was conducted using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as inferential statistics, including Pearson's correlation coefficient and mediation analysis. The results indicated that: 1) Fear of missing out had a significant direct effect on social media addiction at the .05 level ($b = .225$, 95% CI [.142, .308]) 2) Fear of missing out had a significant indirect effect on social media addiction through academic procrastination as a mediator at the .05 level ($b = .037$, 95% CI [.003, .082]).

Keywords: Fear of Missing Out, Social Media Addiction, Academic Procrastination, Undergraduate Students

ความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งความเครียดที่ทำลายทางสังคม และความงอกงามในงานของ
พนักงานเอกชนในประเทศไทยโดยมีประสบการณ์ฟื้นฟูเป็นตัวแปรส่งผ่าน
The Relationship between Social Challenge Stressor and Thriving at Work of
Private-Sector Employees in Thailand: The Mediating Role of Recovery
Experience

พิมพ์ลอย ขจรไพศาลสุข* ผศ. ดร.เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช และผศ. ดร.ศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6670042138@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งความเครียดที่ทำลายทางสังคมและความงอกงามในงานโดยมีประสบการณ์ฟื้นฟู ประกอบไปด้วย การถอนตัวทางจิตใจ การผ่อนคลาย และความสามารถในการควบคุมเป็นตัวแปรส่งผ่าน โดยเก็บแบบสอบถามจากพนักงานเอกชนในประเทศไทยจำนวน 178 คน จากผลการวิเคราะห์พบว่า ความเครียดที่ทำลายทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อความงอกงามในงานอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อพิจารณาผลกระทบการส่งผ่าน พบว่าการถอนตัวทางจิตใจ การผ่อนคลาย และความสามารถในการควบคุม ไม่ทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านความสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ตามแนวคิดเดิม ในขณะที่มิติด้านการพัฒนาทักษะ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม เป็นตัวแปรส่งผ่านเพียงปัจจัยเดียวที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยแสดงลักษณะการส่งผ่านแบบสมบูรณ์ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าอิทธิพลจากแหล่งความเครียดที่ทำลายทางสังคม ที่ส่งไปยังความงอกงามในงานในบริบทของพนักงานเอกชนในประเทศไทยนั้น กลไกการขับเคลื่อนไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยเดิม แต่ถูกกำหนดโดยการพัฒนาทักษะเป็นหลัก ดังนั้นเพื่อให้บุคคลเกิดความงอกงามในงาน องค์การควรสนับสนุนให้บุคคลมีโอกาสได้พัฒนาทักษะที่สนใจ เมื่อเผชิญกับความเครียดที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

คำสำคัญ: แหล่งความเครียดที่ทำลายทางสังคม, ความงอกงามในงาน, ประสบการณ์ฟื้นฟู

Abstract

This research aims to study the mediating effect of psychological detachment, relaxation and control on the relationship between social challenge stressor and thriving at work. Data were collected via questionnaires from 178 private sector employees in Thailand. The results showed that social challenge stressor had a significant positive relationship with thriving at work. Nevertheless, the mediation analysis revealed that psychological detachment, relaxation and control did not significant as mediating variable, contradicting the initial hypothesis. In contrast, the additional analysis identified that mastery was significant, demonstrating a full mediation effect. The research finding found that the influence of social challenge stressor and thriving at work was not driven by psychological detachment, relaxation and control. Instead, this relationship is primary determined by mastery, which serves as the key underlying driver in this context. Therefore, to foster thriving at work, organizations should support provide opportunities for employees to engage in mastery experience when encountering social challenge stressor.

Keywords: Social challenge stressor, Thriving at work, Recovery experience

ความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเองกับการรับรู้ความสามารถ
ในการถูกจ้างงานของฟรีแลนซ์ในอุตสาหกรรมสื่อและบันเทิง :
บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการแต่งเติมงาน

Relationship Between Protean Career Orientation and Perceived Employability
among Freelancers in Media and Entertainment Industry:
The Mediating Roles of Job Crafting

ชญณ ฅนอมกิตติ^{1*} และ อาษฐ์บารมี ฤปะติวงศ์²

^{1,2} สาขาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : khlin_tanom@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเองและการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงาน อีกทั้งศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการแต่งเติมงานในความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเองและการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงาน กลุ่มตัวอย่างคือ ฟรีแลนซ์ในอุตสาหกรรมสื่อและบันเทิงที่ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 215 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเอง แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงาน และแบบวัดการแต่งเติมงาน การวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรสื่อโดยใช้โปรแกรม PROCESS Macro แบบจำลองที่ 4 (Model 4) ด้วยวิธีการบูตสเตรป (Bootstrap Method) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า การมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .465 นอกจากนี้การแต่งเติมงานทำหน้าที่เป็นตัวแปรสื่อแบบบางส่วน (Partial Mediation) ในความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเองและการรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .057, p < .001$)

คำสำคัญ: การมุ่งสู่อาชีพแบบกำหนดเอง; การแต่งเติมงาน; การรับรู้ความสามารถในการถูกจ้างงาน; ฟรีแลนซ์; อุตสาหกรรมสื่อและบันเทิง

Abstract

The objective of this study was to examine the relationship between protean career orientation and perceived employability, and to investigate the mediating role of job crafting in this relationship. The sample consisted of 215 freelancers in the media and entertainment industry located in Bangkok and Chiang Mai. The research instruments included protean career orientation scale, perceived employability scale, and Job crafting scale. Data were analyzed using mediation analysis through the PROCESS Macro Model 4, with the bootstrap method applied for hypothesis testing. The results indicated that protean career orientation was positively associated with perceived employability at a statistically significant level ($r=.465$, $p < .001$). Furthermore, job crafting was found to partially mediate the relationship between protean career orientation and perceived employability, with a statistically significant indirect effect ($\beta = .057$, $p < .001$).

Keywords: protean career orientation; job crafting; perceived employability; freelancers; media and entertainment industry

**ความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดจากการใช้เทคโนโลยีและผลลัพธ์ในการทำงาน
ของบุคลากรสำนักงานประกันสังคม: บทบาทการเป็นตัวแปรปรับ
ของการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยี**
**Relationship Between Technostress and Work Outcomes
of Social Security Office Personnel: Moderating Role
of Technology Self-efficacy**

ชัชชสา เลิกบางพลัด* และพิมพ์ชนก เครือสุคนธ์

สาขาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

e-mail: chatchasa_l@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดจากการใช้เทคโนโลยีและผลลัพธ์ในการทำงาน โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยีเป็นตัวแปรปรับ กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรสำนักงานประกันสังคม จำนวน 420 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แบบวัดความเครียดจากการใช้เทคโนโลยี 2) แบบวัดผลลัพธ์ในการทำงานด้านประสิทธิภาพ 3) แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยี และ 4) แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงซ้อนเพื่อทดสอบบทบาทของตัวแปรปรับ โดยใช้ PROCESS Macro (Model 1)

ผลการวิจัยพบว่า ความเครียดจากการใช้เทคโนโลยีไม่มีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์ในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะมีแนวโน้มเป็นบวกเล็กน้อย และไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยีกับความเครียดจากการใช้เทคโนโลยี ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลลัพธ์ในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์บทบาทของตัวแปรปรับพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยีไม่มีบทบาทเป็นตัวแปรปรับที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดจากการใช้เทคโนโลยีกับผลลัพธ์ในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ความเครียดจากการใช้เทคโนโลยี, ผลลัพธ์ในการทำงาน, ประสิทธิภาพในการทำงาน, การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านเทคโนโลยี, เทคโนโลยี

Abstract

Research indicates that the increasing use of information technology may influence employees' work outcomes. This study aimed to examine the relationship between technostress and work outcomes among personnel of the Social Security Office, with technology self-efficacy as a moderating variable. The sample consisted of 420 personnel from the Social Security Office. The research instruments included 1) a technostress scale, 2) a work performance scale, 3) a technological self-efficacy scale, and 4) a demographic questionnaire. Data were analysed using descriptive statistics, Pearson product-moment correlation analysis, and hierarchical multiple regression analysis to examine the moderating effect through PROCESS Macro (Model 1).

The results revealed that technostress was not significantly related to work outcomes, although the correlation coefficient showed a slightly positive tendency. In addition, no statistically significant relationship was found between technological self-efficacy and technostress. In contrast, technological self-efficacy was positively related to work outcomes at the .01 level of statistical significance. Furthermore, the moderating effect analysis indicated that technological self-efficacy did not significantly moderate the relationship between technostress and work outcomes.

Keywords: technostress, work outcomes, job performance, technological self-efficacy, technology

ความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นกับความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจใน
บุคลากรด้านสุขภาพจิตโดยมีการวิพากษ์ตนเองและการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน
COMPASSION AND COMPASSION FATIGUE IN MENTAL HEALTH WORKERS: THE
MEDIATING ROLES OF SELF-CRITICISM AND SOCIAL SUPPORT

กิตติญา รัตนสุวรรณ*, และ สมบุญ จารุเกษมทวี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : taliw Kittiya@gmail.com

บทคัดย่อ

ความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจเป็นปัญหาสำคัญในบุคลากรด้านสุขภาพจิตที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ของผู้รับบริการอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาวะของผู้ปฏิบัติงานและคุณภาพการให้บริการ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นกับความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ โดยมีการวิพากษ์ตนเองและการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยบุคลากรด้านสุขภาพจิต ได้แก่ พยาบาลและพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ จำนวน 228 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ ($\alpha = .842$) แบบวัดการวิพากษ์ตนเอง ($\alpha = .858$) แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม ($\alpha = .935$) และแบบวัดความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น ($\alpha = .907$) ผลการวิจัยพบว่า ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ ($r = -.422, p < .01; M = 46.25, SD = 9.80$) และการวิพากษ์ตนเอง ($r = -.588, p < .01; M = 19.01, SD = 10.87$) แต่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการสนับสนุนทางสังคม ($r = .486, p < .01; M = 32.63, SD = 6.59$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่การวิพากษ์ตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ ($r = .589, p < .01$) และการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ ($r = -.375, p < .01$) ผลการวิเคราะห์มีอิทธิพลส่งผ่านพบว่า การสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลส่งผ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($ab = -0.075, 95\% CI [-0.136, -0.016]$) และการวิพากษ์ตนเองมีอิทธิพลส่งผ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($ab = -0.218, 95\% CI [-0.295, -0.149]$) โดยทั้งสองตัวแปรทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านแบบบางส่วน ทั้งนี้ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นยังคงมีอิทธิพลทางตรงต่อความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจอย่างมีนัยสำคัญ ($c' = -0.250, p < .001$ และ $c' = -0.107, p = .029$ ตามลำดับ) ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของการลดการวิพากษ์ตนเองและการเสริมสร้างการสนับสนุนทางสังคมในการลดความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมสุขภาวะจิตของบุคลากรด้านสุขภาพจิตและยกระดับคุณภาพการให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ความเหนื่อยล้าในการเห็นอกเห็นใจ, ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น, การวิพากษ์ตนเอง, การสนับสนุนทางสังคม, บุคลากรด้านสุขภาพจิต

Abstract

Compassion fatigue is a significant concern among mental health professionals who are continuously exposed to the suffering of their clients, potentially affecting both their well-being and the quality of care provided. This study aimed to examine the relationship between compassion and compassion fatigue, with self-criticism and social support serving as mediating variables. The sample consisted of 228 mental health personnel, including nurses and nurse aides. The instruments used in this study included measures of compassion fatigue ($\alpha = .842$), self-criticism ($\alpha = .858$), social support ($\alpha = .935$), and compassion ($\alpha = .907$). The results indicated that compassion was negatively correlated with compassion fatigue ($r = -.422, p < .01; M = 46.25, SD = 9.80$) and self-criticism ($r = -.588, p < .01; M = 19.01, SD = 10.87$), but positively correlated with social support ($r = .486, p < .01; M = 32.63, SD = 6.59$). Furthermore, self-criticism was positively associated with compassion fatigue ($r = .589, p < .01$), whereas social support was negatively associated with compassion fatigue ($r = -.375, p < .01$). Mediation analysis revealed that social support had a significant indirect effect ($ab = -0.075, 95\% \text{ CI } [-0.136, -0.016]$), and self-criticism also showed a significant indirect effect ($ab = -0.218, 95\% \text{ CI } [-0.295, -0.149]$), indicating partial mediation in both pathways. The direct effects of compassion on compassion fatigue remained significant ($c' = -0.250, p < .001; c' = -0.107, p = .029$). These findings underscore the important roles of reducing self-criticism and enhancing social support in mitigating compassion fatigue. The results may be applied to the development of interventions aimed at promoting psychological well-being among mental health professionals and improving the quality of care.

Keywords: compassion fatigue, compassion, self-criticism, social support, mental health professionals

ความสัมพันธ์ระหว่างความตื่นตัวทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง
และความวิตกกังวลของประชากรไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

The Relationship Between Political Awareness, Political Participation,
and Anxiety Among Thai Young Adults

มาริสสา ชุง วินิจเขตค่านวน*, พลพศพสุ เซษฐ์ศุภสกุล,
กษิตินทร์ บุญขำ, กัญญารัตน์ บุญขำ และลลิตา เดชเป่า

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6704002473@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความตื่นตัวทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง และความวิตกกังวลของประชากรไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตื่นตัวทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง และความวิตกกังวลของประชากรไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยประชากรในการวิจัยคือ ประชากรชาวไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีอายุระหว่าง 20 - 39 ปี กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญหรือตามความสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วนได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคล ความตื่นตัวทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง และมาตรวัดความวิตกกังวล STAI Form Y ของสปีลเบิร์กเกอร์ และคณะ (1983) ฉบับภาษาไทย (2535) สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สถิติพรรณนา และสถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ประชากรไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีความตื่นตัวทางการเมืองระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.98, SD = 0.79) มีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.57, SD = 0.83) และมีความวิตกกังวลต่อสถานการณ์เฉพาะ อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 41.30, SD = 9.34) และความวิตกกังวลโดยทั่ว ๆ ไป อยู่ในระดับเล็กน้อย (ค่าเฉลี่ย = 40.40, SD = 10.10) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความตื่นตัวทางการเมืองกับความวิตกกังวล พบว่าสัมพันธ์กันต่ำ ($r = 0.194, p < .001$) และความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมทางการเมืองกับความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์กันต่ำเช่นเดียวกัน ($r = 0.177, p < .001$)

คำสำคัญ: ความตื่นตัวทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง ความวิตกกังวล วัยผู้ใหญ่ตอนต้น

Abstract

This study aimed to examine the levels of political awareness, political participation, and anxiety among Thai young adults, and to investigate the relationships among political awareness, political participation, and anxiety in this population. The population consisted of Thai young adults aged 20 – 39 years. A sample of 395 participants was selected using convenience sampling. The research instrument was a questionnaire comprised of four sections: personal information, political awareness, political participation, and the Thai version (1991) of the STAI Form Y (State-Trait Anxiety Inventory) by Spielberger et al. (1983). The statistical analyses employed included descriptive statistics and Pearson's correlation coefficient.

The results indicated that Thai young adults demonstrated a moderate level of political awareness ($M = 2.98$, $SD = 0.79$), a moderate level of political participation ($M = 2.57$, $SD = 0.83$), and a moderate level of state anxiety ($M = 41.30$, $SD = 9.34$), while trait anxiety was at a low level ($M = 40.40$, $SD = 10.10$). Regarding the relationships among the variables, political awareness was weakly and positively correlated with anxiety ($r = .194$, $p < .001$). Similarly, political participation was weakly and positively correlated with anxiety ($r = .177$, $p < .001$).

Keywords: Political Awareness, Political Participation, Anxiety, Thai Young Adults

ความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การ
และพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมของวิศวกรซอฟต์แวร์โรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
แห่งหนึ่ง: บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจ
Relationship Between Person-Organization Fit and Innovative Work Behavior
of Software Engineers in an Electronic Components Manufacturer:
Mediating Role of Psychological Empowerment

ศิริินทร์ สุขแรง* และอาชว์บารมี ฤปะติวงศ์

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

e-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: Sirinsukraeng11@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การ พฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม และการเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจของวิศวกรซอฟต์แวร์ และ (2) เพื่อศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจของความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การและพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมของวิศวกรซอฟต์แวร์ โดยรูปแบบการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ วิศวกรซอฟต์แวร์จำนวน 230 คนในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่งในจังหวัดลำพูน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบวัดความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การ แบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม และแบบวัดการเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงบรรยาย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์สเปียร์สัน และการวิเคราะห์การสื่ออิทธิพลโดยใช้วิธี Bootstrap ด้วยโปรแกรม Process Macro (Model 4).

ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .390$) (2) ความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .547$) (3) การเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .622$) และ (4) การเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อแบบสมบูรณ์ของความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การและพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .334$)

คำสำคัญ: ความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับองค์การ, พฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม, การเสริมสร้างพลังอำนาจด้านจิตใจ, โรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

Abstract

The objectives of this study were (1) to examine the relationship between person-organization fit, innovative work behavior, and psychological empowerment of software engineers (2) to investigate the mediating role of psychological empowerment in the relationship between person-organization fit and innovative work behavior of software engineers. This research employed correlational research design. The sample was comprised of 230 software engineers working in an electronic components company, Lamphun province. The research instruments consisted of the person-organization fit scale, innovative work behavior scale, and psychological empowerment scale. Data was analyzed by using descriptive statistics, Pearson's correlation coefficient, and mediation analysis using bootstrap method with Process Macro (Model 4).

The results of the study were as follows: (1) Person-organization fit had a significant positive correlation with innovative work behavior at the 0.1 ($r = .390$) (2) Person-organization fit had a significant positive correlation with psychological empowerment at the 0.1 ($r = .547$) (3) Psychological empowerment had a significant positive correlation with innovative work behavior at the 0.1 ($r = .622$) and (4) The relationship between person-organization fit and innovative work behavior was fully mediated by psychological empowerment at the .001 ($\beta = .334$)

Keywords: Person-Organization Fit, Innovative Work Behavior, Psychological Empowerment, Electronic Components Manufacturer

ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความตายและภาวะบีบคั้นทางจริยธรรม
กับทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
The Relationship Between Attitudes Toward Death and Moral Distress with
Attitudes toward Active Euthanasia among Undergraduate Students of
Kasetsart University, Bangkok

กชพร ปุริสังข์, ธนธรรณ สุนทรพุกก์, ปาลิตา ศิริคง, กัญญนันท์ จิรระชัยเวชย์*, ธิบัติ กุ่มค้ำงพลู,
ยุวดี สิงห์ทอง, ลลิตา ศรีนิฐา, ปองกมล สุรัตน์, รัก ชุณหากาญจน์, พลอยวไล ทองรักษ์,
และธนรัตน์ ทรงสมบุรณ์

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ที่อยู่อีเมลล์ของของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : kanyanan.j@ku.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสำรวจทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความตายกับทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะบีบคั้นทางจริยธรรมกับทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ ส่วนหนึ่งของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่ลงทะเบียนเรียนในการศึกษาภาคปลาย ปีการศึกษา 2568 จำนวน 212 คน ซึ่งได้จากรีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสอบถามทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุก 2) แบบสอบถามทัศนคติต่อความตาย 3) แบบสอบถามภาวะบีบคั้นทางจริยธรรม ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกอยู่ในระดับสูง ($M = 3.76$, $S.D. = 0.51$) มีทัศนคติต่อความตายรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.38$, $S.D. = 0.55$) และมีภาวะบีบคั้นทางจริยธรรมรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.63$, $S.D. = 0.84$)

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า 1) ทัศนคติต่อความตายมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.413$, $p < 0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2) ภาวะบีบคั้นทางจริยธรรมไม่มี ความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการการุณยฆาตเชิงรุกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.078$, $p = 0.257$) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยองค์ความรู้ที่ได้รับสามารถต่อยอดเป็นแนวทางเพื่อส่งเสริมการให้ความรู้สำหรับสร้างความเข้าใจเรื่อง ทัศนคติต่อความตาย ในมุมที่ช่วยสนับสนุนสุขภาวะทางจิตของนิสิต

สำคัญ: การการุณยฆาตเชิงรุก ทัศนคติต่อความตาย ภาวะบีบคั้นทางจริยธรรม

Abstract

This research aims to: 1) explore attitudes toward active euthanasia among students at Kasetsart University, Bangkok campus; 2) study the relationship between attitudes toward death and attitudes toward active euthanasia among Kasetsart University, Bangkok campus students; and 3) study the relationship between moral distress and attitudes toward active euthanasia among Kasetsart University, Bangkok campus students. This is a quantitative research study using a sample of 212 students from Kasetsart University, Bangkok campus, enrolled in the second semester of the 2025 academic year, selected via accidental sampling. The research instruments included: 1) a questionnaire on attitudes toward active euthanasia; 2) a questionnaire on attitudes toward death; and 3) a questionnaire on moral distress. Statistical analyses included frequency, percentage, mean, standard deviation, and Pearson's Product Moment Correlation.

The results showed that Kasetsart University, Bangkok campus students had a high level of attitudes toward active euthanasia ($M = 3.76$, $S.D. = 0.51$), a moderate level of attitudes toward death ($M = 3.38$, $S.D. = 0.55$), and a moderate level of moral distress ($M = 3.63$, $S.D. = 0.84$).

Hypothesis testing revealed that 1) attitudes toward death were significantly positively correlated with attitudes towards active euthanasia ($r = 0.413$, $p < 0.001$), consistent with the hypothesis; and 2) moral distress was not significantly correlated with attitudes toward active euthanasia ($r = -0.078$, $p = 0.257$), inconsistent with the hypothesis. The acquired knowledge can be further developed to promote understanding of attitudes toward death in ways that support students' mental well-being.

Keywords: Active euthanasia, attitudes toward death, moral distress

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการมองตนเองและภาวะซึมเศร้า
โดยมีความเมตตากรุณาต่อตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านในนิสิตนักศึกษา

The Mediating Role of Self-Compassion in the Relationship Between
Attachment-Based Model of Self and Depression Among College Students

กัญจน์ เตรียมศิริวรกุล* และสมบุญ จารุกษมทวี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

e-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6670003738@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการมองตนเอง (Model of Self) และภาวะซึมเศร้า (Depression) โดยมีความเมตตากรุณาต่อตนเอง (Self-compassion) เป็นตัวแปรส่งผ่าน ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายถึงผู้ใหญ่ ตอนต้นในสถาบันอุดมศึกษาของไทย โดยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 297 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการแบบตามสะดวก และเก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ มาตรการรูปแบบการมองตนเอง ($\alpha = .90$) มาตรการความเมตตากรุณาต่อตนเอง ($\alpha = .86$) และมาตรการภาวะซึมเศร้า ($\alpha = .78$) โดยผลการวิเคราะห์หัตถิทธิพลส่งผ่าน พบว่ารูปแบบการมองตนเองสามารถพยากรณ์ความเมตตากรุณาต่อตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญ ($b = -.38, p < .001$) ขณะที่ความเมตตากรุณาต่อตนเองสามารถพยากรณ์ภาวะซึมเศร้า (Depression) ได้อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน ($b = -.31, p < .001$) อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์การส่งผ่านอย่างง่าย (Simple Mediation) ด้วย PROCESS Model 4 พบว่า ความเมตตากรุณาต่อตนเองมีบทบาทเป็นตัวแปรส่งผ่านบางส่วน (Partial Mediation) ระหว่างรูปแบบการมองตนเองและภาวะซึมเศร้า โดยพบอิทธิพลทางอ้อมที่มีนัยสำคัญ ($b = .03, 95\% \text{ CI } [.02, .04]$) ในขณะที่อิทธิพลทางตรงของรูปแบบการมองตนเองที่มีต่อภาวะซึมเศร่ายังคงมีนัยสำคัญอยู่ ($b = .05, p < .001$) โดยรูปแบบการมองตนเองและความเมตตากรุณาต่อตนเองสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของภาวะซึมเศร้าได้ร้อยละ 22.4 ($R^2 = .224$) ข้อค้นพบดังกล่าวชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการมองตนเองและความเมตตากรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้า โดยผลการศึกษานี้เอื้อประโยชน์ต่อการออกแบบแนวทางการปรึกษาหรือกิจกรรมเชิงจิตวิทยา เพื่อเสริมสร้างสุขภาพจิตและลดความเสี่ยงต่อภาวะซึมเศร้าให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ: รูปแบบการมองตนเอง, ภาวะซึมเศร้า, ความเมตตากรุณาต่อตนเอง และนิสิตนักศึกษา

Abstract

This research aims to investigate the relationship between the model of self and depression, with self-compassion serving as a mediating variable among late adolescents and young adults in Thai universities. Data of a sample consisting of 297 Thai undergraduate students was collected via an online survey featuring form three questionnaires: the Model of Self Scale ($\alpha = .90$), the Self-Compassion Scale ($\alpha = .86$), and the Depression Scale ($\alpha = .78$). Mediation analysis revealed that the model of self significantly predicted self-compassion ($b = -.38, p < .001$), while self-compassion significantly predicted depression ($b = -.31, p < .001$). Furthermore, PROCESS Model 4 analysis indicated that self-compassion acts as a partial mediator between the model of self and depression. A significant indirect effect was observed ($b = .03, 95\% \text{ CI } [.02, .04]$), while the direct effect of the model of self on depression remained significant ($b = .05, p < .001$). The variables accounted for 22.4% of the variance in depression ($R^2 = .224$). The findings show that self-compassion has a role as a mediator in the relationship between the model of self and depression. Also, the findings suggest that developing self-compassion may be a crucial mechanism in mitigating the impact of one's self-model on depression. This information is valuable for designing psychological counseling or interventions aimed at enhancing mental health and effectively reducing the risk of depression in the future.

Keywords: Model of Self, Depression, Self-compassion, and College Students

ความหมายของการแต่งงานของบุคคลที่ยุติความสัมพันธ์เพราะเรื่องการแต่งงาน:

การวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา

Marital Meaning of Individuals Who Ended Relationships

Due to Marriage Issues: A Phenomenological Qualitative Study

พิสิษฐ์ พงศภักคณานนท์* และธีรวรรณ ธีระพงษ์

ภาควิชาจิตวิทยา สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : tui.pisitpong@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวทางปรากฏการณ์วิทยา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของการแต่งงานของบุคคลที่ยุติความสัมพันธ์เพราะเรื่องการแต่งงาน ผู้ให้ข้อมูลหลักคือบุคคลที่มีประสบการณ์ยกเลิกการแต่งงานและยุติความสัมพันธ์ก่อนพิธีแต่งงาน จำนวน 5 ราย เป็นเพศหญิง 4 ราย และเพศชาย 1 ราย อายุระหว่าง 27-37 ปี เคยอยู่ในความสัมพันธ์แบบคู่รักต่างเพศ 3-8 ปี ก่อนตัดสินใจแต่งงาน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์แก่นสาระ ผลการวิจัยพบว่าความหมายของการแต่งงานสามารถจำแนกได้เป็น 6 ประเด็น ได้แก่ 1) แสดงความจริงใจได้มากกว่าสถานะแฟน 2) มีคนดูแลต่อจากครอบครัว 3) ได้อยู่ด้วยกัน 4) เลิกกันได้ยาก 5) ให้ครอบครัวและสังคมยอมรับ และ 6) ครั้งหนึ่งในชีวิต นอกจากนี้ยังพบข้อค้นพบเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแต่งงาน ได้แก่ ความพร้อมด้านการเงิน อายุที่คาดหวังจะแต่งงาน และแรงกดดันจากครอบครัว และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจยกเลิกการแต่งงาน ได้แก่ ครอบครัวเดิม และแผนชีวิตหลังแต่งงานไม่ตรงกัน ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับนักจิตวิทยาการปรึกษาและคู่รักที่กำลังจะแต่งงาน เพื่อทำความเข้าใจและเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ชีวิตสมรส

คำสำคัญ: ความหมายของการแต่งงาน การยุติความสัมพันธ์ การยกเลิกการแต่งงาน

Abstract

This qualitative phenomenological study aimed to explore the marital meanings constructed by individuals who ended their relationships due to marriage-related issues. Five key informants (four females and one male), aged 27-37, had been in heterosexual relationships for 3 to 8 years before deciding to marry and subsequently canceling their wedding plans. Data were collected through in-depth interviews and analyzed using thematic analysis. The findings revealed six dimensions of marital meaning: 1) heightened relational commitment beyond dating, 2) caregiving role transition from the family of origin, 3) shared marital cohabitation, 4) relational permanence, 5) familial and social obligation, and 6) once-in-a-lifetime rite of passage. Additional findings indicated factors influencing the decision to marry, including financial readiness, expected age of marriage, and family pressure, as well as factors leading to wedding cancellation, including family-of-origin interference and incompatible post-marriage life plans. These findings provide foundational insights for counseling psychologists and couples preparing for marriage to better understand and prepare for marital life.

Keywords: marital meaning, relationship termination, wedding cancellation

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรมและ

พฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมของพนักงาน:

บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของความผูกพันในงาน

Relationship Between Perceived Organization Climate for Innovation and Innovative Work Behavior of Employees : Mediating Role of Work Engagement

นเรศกานต์ ลับแลชัย* และ อาชว์บารมี ฤปะติวงศ์

สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Nareekarn_lab@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรม พฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมและความผูกพันในงานของพนักงาน อีกทั้งศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของความผูกพันในงานของความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรมและพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการจำนวน 393 คนในบริษัทผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม แบบวัดบรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรม และแบบวัดความผูกพันในงาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การสื่ออิทธิพลของตัวแปรใช้วิธี Bootstrap ด้วยโปรแกรม Process Macro ตามแบบจำลองที่ 4

ผลการวิจัย พบว่า (1) บรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .386, p < .001$) (2) บรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผูกพันในงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .655, p < .001$) (3) ความผูกพันในงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .485, p < .001$) และ (4) ความผูกพันในงานทำหน้าที่เป็นตัวแปรสื่อบางส่วน (Partial Mediation) ของความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรมและพฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .473, SE = .119$)

คำสำคัญ: พฤติกรรมสร้างสรรค์นวัตกรรม บรรยากาศองค์การเชิงนวัตกรรม ความผูกพันในงาน

Abstract

The objectives of this research were (1) to study the relationship between organization climate for innovation, innovative work behavior, and work engagement of employees and also (2) to examine the mediating role of work engagement in the relationship between organization climate for innovation and innovative work behavior of employees. The samples used in this research were 393 operational employees in the electronics components manufacturing in the Northern Region Industrial Estate, Lamphun province. The research instruments included the innovative work behavior scale, organization climate for innovation scale and work engagement scale. Data analysis consisted of descriptive statistics, Pearson's correlational analysis, and mediation analysis using the bootstrap method with Process Macro Model 4.

The research results found that (1) organization climate for innovation had positive significant relationship with innovative work behavior at the level 0.001 ($r = .386$) (2) organization climate for innovation had positive significant relationship with work engagement at the level 0.001 ($r = .655$) (3) work engagement had positive significant relationship with innovative work behavior at the level 0.001 ($r = .485$), and (4) work engagement was a statistically significant partial mediation in the relationship between organization climate for innovation and innovative work behavior ($\beta = .473$, $SE = .119$).

Keywords: Innovative Work Behavior, Organization Climate for Innovation, Work Engagement

บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการเสริมพลังอำนาจทางจิตใจในความสัมพันธ์
ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กรและการรับรู้คุณภาพการบริการ
ของพนักงานระดับปฏิบัติการในธุรกิจโรงแรม

Mediating Role of Psychological Empowerment in the Relationship Between
Perceived Organizational Support and Perceived Service Quality
of Hotels' Operational Staff

ภนิดา สุภาคุณ* และ ฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เชล

สาขาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ 50200

*Corresponding Author, E-mail: panitasupakun.cmu@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร การเสริมพลังอำนาจทางจิตใจ และการรับรู้คุณภาพการบริการ (2) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว และ (3) บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของการเสริมพลังอำนาจทางจิตใจในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กรและการรับรู้คุณภาพการบริการของพนักงานระดับปฏิบัติการในธุรกิจโรงแรม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณแบบสหสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างคือพนักงานระดับปฏิบัติการในธุรกิจโรงแรม จำนวน 391 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอย และการวิเคราะห์ตัวแปรสื่อด้วย PROCESS Macro ผลการวิจัยพบว่า (1) การรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร การเสริมพลังอำนาจทางจิตใจ และการรับรู้คุณภาพการบริการอยู่ในระดับสูง (2) ตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) การเสริมพลังอำนาจทางจิตใจมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อแบบบางส่วนในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กรและการรับรู้คุณภาพการบริการ โดยพบว่าอิทธิพลทางอ้อมมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษานี้สะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการบริการในธุรกิจโรงแรมควรให้ความสำคัญทั้งการสนับสนุนจากองค์กรและการเสริมพลังอำนาจทางจิตใจของพนักงาน ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับคุณภาพการบริการและความสามารถในการแข่งขันขององค์กร

คำสำคัญ: การรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร, การเสริมพลังอำนาจทางจิตใจ, คุณภาพการบริการ, ตัวแปรสื่อ, ธุรกิจโรงแรม

Abstract

This study aimed to (1) examine the levels of perceived organizational support, psychological empowerment, and perceived service quality, (2) investigate the relationships among these variables, and (3) explore the mediating role of psychological empowerment in the relationship between perceived organizational support and perceived service quality among operational staff in the hotel industry. This research employed a quantitative correlational design. The sample consisted of 391 operational-level employees in the hotel business, selected through convenience sampling. Data were collected using a five-point Likert-scale questionnaire and analyzed using descriptive statistics, Pearson correlation, regression analysis, and mediation analysis via PROCESS Macro. The results revealed that (1) perceived organizational support, psychological empowerment, and perceived service quality were all at high levels, (2) all variables were positively correlated at a statistically significant level of .01, and (3) psychological empowerment partially mediated the relationship between perceived organizational support and perceived service quality, with a significant indirect effect. The findings highlight that improving service quality in the hotel industry requires not only organizational support but also the psychological empowerment of employees, which serves as a crucial mechanism in enhancing service performance and organizational competitiveness.

Keywords: perceived organizational support, psychological empowerment, service quality, mediation, hotel industry

ประสบการณ์การเข้าคอร์สเจริญสติตามแนวทางหลวงพ่อเทียนของนักแก้ไขการพูด
Experiences of Speech-Language Pathologists in Practicing Mindfulness
According to Luangpor Teean's Approach

ภัทรา กิจเจริญ

คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัย : tine.telemerak@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันนักแก้ไขการพูดเผชิญกับความเครียดและภาวะเหนื่อยล้าทางอารมณ์จากการทำงาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการมีแนวทางช่วยดูแลสุขภาพภายในของผู้ประกอบวิชาชีพ โดยหนึ่งในวิธีที่นักแก้ไขการพูดเลือกใช้ในการดูแลตนเอง คือ การเจริญสติตามแนวทางหลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์การเจริญสติของนักแก้ไขการพูดและความหมายของประสบการณ์ต่อการดำเนินชีวิตและการประกอบวิชาชีพ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์เชิงตีความ ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกนักแก้ไขการพูดจำนวน 6 รายที่เข้าร่วมคอร์สเจริญสติอย่างน้อย 3 ครั้งในรอบปี

ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การเจริญสติอธิบายได้ผ่าน 3 ระยะ ได้แก่ (1) ก่อนเข้าคอร์ส ผู้เข้าร่วมเผชิญความกดดัน ความคาดหวัง และความทุกข์จากงานและชีวิตส่วนตัว (2) ระหว่างเข้าคอร์ส เป็นกระบวนการเห็นความคิดและเข้าถึงความรู้สึกตัว และ (3) หลังเข้าคอร์ส เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความเข้าใจตนเอง การดำเนินชีวิต และการประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะการลดความยึดติดในผลลัพธ์ และการมีสติอยู่กับผู้รับบริการในปัจจุบันขณะ ส่งผลต่อสุขภาพของนักแก้ไขการพูดและความสัมพันธ์ในเชิงบำบัดอย่างยั่งยืน ข้อค้นพบนี้ชี้ว่าแนวทางการเจริญสติของหลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ ช่วยส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของนักแก้ไขการพูด ผ่านการรู้เท่าทันสภาวะภายใน การรับมือกับความกดดัน และการเพิ่มประสิทธิภาพในการบำบัดรักษา ซึ่งมีศักยภาพในการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาบุคลากรด้านสุขภาพในบริบทสังคมยุคดิจิทัล

คำสำคัญ: การเจริญสติ, แนวทางหลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ, นักแก้ไขการพูด, สุขภาวะ, ยุคดิจิทัล

Abstract

Speech-language pathologists (SLPs) currently experience occupational stress and emotional exhaustion, highlighting the need for approaches to support the inner well-being of professionals. One approach adopted by speech-language pathologists is mindfulness practice based on the teachings of Luangpor Teean Jittasubho.

This study aims to explore the mindfulness experiences of speech-language pathologists and the meanings of these experiences regarding their daily lives and professional practice. Utilizing a hermeneutic phenomenology qualitative research design, in-depth interviews were conducted with six speech-language pathologists who had attended at least three mindfulness courses within a 12-month period.

The findings revealed that the mindfulness experiences could be understood through three phases: (1) prior to attending the course, participants faced pressure, high expectations, and suffering arising from both professional and personal life; (2) during the course, participants engaged in a process of observing thought and accessing a state of self-awareness; and (3) after the course, participants reported transformations in self-understanding, lifestyle, and professional conduct. In particular, there was a reduced attachment to therapeutic outcomes and an increased ability to remain present with patients. These changes, which contributed positively to the practitioners' well-being and enhanced the sustainable therapeutic relationships.

These findings demonstrate that the mindfulness practice of Luangpor Teean Jittasubho may enhance professional well-being through increased awareness of internal states, improved coping with pressures, and greater effectiveness in therapeutic practice. Furthermore, this approach may have potential applications in the development of healthcare professionals within the context of contemporary digital society.

Keywords: Mindfulness, Luangpor Teean Jittasubho's Approach, speech-language pathologists, Well-being, Digital Age

ประสบการณ์ทางจิตใจและการทำงานของผู้ที่ทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า
PSYCHOLOGICAL AND OCCUPATIONAL EXPERIENCES OF EMPLOYEES WORKING
WITH COLLEAGUES WITH DEPRESSION

นฤกร เต็มพินิจธรรม* จุฑาทิพย์ วิวัฒน์พาณิช และ เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6670030638@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจ ประสบการณ์การทำงาน และวิธีการทำงานร่วมกันของพนักงานบริษัทเอกชนที่มีประสบการณ์ทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า ผู้ให้ข้อมูลเป็นพนักงานประจำในบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 6 ราย ที่มีประสบการณ์ทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นโรคซึมเศร้า โดยมีระยะเวลาการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 3 เดือนและปฏิบัติงานร่วมกันอย่างน้อย 4-5 วันต่อสัปดาห์ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic Analysis) ผลการวิจัยพบแก่นสาระ 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ (1) ประสบการณ์ที่พบเจอขณะทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า กล่าวถึงพฤติกรรม การแสดงออกทางอารมณ์ และทัศนคติในที่ทำงานต่อภาวะซึมเศร้า (2) สิ่งที่เกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า กล่าวถึงประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน รวมถึงการรับรู้ต่อบรรยากาศการทำงาน และ (3) กลยุทธ์การรับมือของผู้ร่วมงานเมื่อทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า สะท้อนการตอบสนอง การปรับตัว และความคาดหวังต่อการสนับสนุนด้านสุขภาพจิตจากองค์กร ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าการทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่มีภาวะซึมเศร้า หากขาดความรู้ความเข้าใจที่เพียงพอต่อภาวะนี้ อาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจ การทำงาน และบรรยากาศในที่ทำงาน โดยระดับของผลกระทบขึ้นอยู่กับบริบทภายในองค์กรและการรับรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งนำไปสู่การพัฒนากลยุทธ์การรับมือทั้งในระดับบุคคล และการสนับสนุนจากองค์กร เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้ที่มีภาวะซึมเศร้าได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ภาวะซึมเศร้า, ผู้ร่วมงาน, ประสบการณ์การทำงาน, ประสบการณ์ทางจิตใจ, การวิเคราะห์แก่นสาระ

Abstract

This qualitative study aimed to explore the psychological and occupational experiences, as well as work practices, of private-sector employees who had experience working with colleagues with depression. Data were collected through individual in-depth interviews with six participants. All participants had worked with colleagues who had been medically diagnosed with depression, had worked together continuously for at least three months, and worked together at least 4–5 days per week. The data were analyzed using thematic analysis. Findings revealed three main themes: (1) experiences encountered while working with colleagues with depression, focusing on colleagues' behaviors, emotional expressions, and workplace attitudes toward depression; (2) outcomes arising from working with colleagues with depression, covering experiences of collaboration and perceptions of the workplace atmosphere; and (3) coping strategies of co-workers when working with colleagues with depression, highlighting participants' responses and adaptation, as well as their expectations for organizational mental health support. The findings suggest that working with colleagues with depression, particularly when co-workers lack sufficient knowledge and understanding of the condition, may affect employees' psychological well-being, work performance, and the overall workplace atmosphere. The extent of these impacts varied depending on organizational context and individual perceptions. These experiences contributed to the development of coping strategies at both the individual and organizational levels, highlighting the importance of organizational support in promoting effective collaboration. These insights underscore the need for organizations to promote mental health awareness and provide appropriate mental health support to create a safe and supportive working environment.

Keywords: Depression; colleagues; occupational experiences; psychological experiences; thematic analysis.

ประสบการณ์ทางจิตใจในการฟื้นฟูพลังของนักดนตรีอาชีพที่ทำเพลงเอง Psychological Experiences in Resilience of Professional DIY Musician

คนาธิป โภยอนรรฆกุล¹ และ วรัญญ กงชัยมงคล²

¹ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² อาจารย์ประจำแขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Email ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6570006538@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยเชิงคุณภาพฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและตีความประสบการณ์ทางจิตใจเชิงลึกเกี่ยวกับการฟื้นฟูพลังของนักดนตรีอาชีพที่ทำเพลงเอง (Professional DIY Musician) โดยใช้การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาตีความ (Interpretative Phenomenological Analysis: IPA) ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับศิลปินที่ยังคงดำรงอาชีพอยู่ผลการวิจัยพบใจความสำคัญหลัก 4 ประการ: 1) ความหมายของการทำเพลง พบว่าดนตรีทำหน้าที่เป็นแหล่งกำเนิดความสุขทางจิตใจและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้รู้สึกมีตัวตน 2) การทำเพลงบนข้อจำกัดของโลกความเป็นจริง ทั้งการถูกปฏิเสธเอกลักษณ์จากตลาดดนตรีและภาระทางทุนที่จำกัด 3) การปรับตัวเพื่อรักษาเส้นทางการทำเพลงให้ยั่งยืนศิลปินแสดงออกถึงความยืดหยุ่นผ่านการประเมินความสามารถตามความเป็นจริง ตระหนักรู้ในข้อผิดพลาดตัวเอง การเปลี่ยนมุมมองต่อความล้มเหลวให้เป็นบทเรียน และการลดทอนอัตราเพื่อประนีประนอมกับโลกแห่งความจริง และ 4) เครือข่ายสนับสนุนทางสังคม เป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญในการยืนยันคุณค่าและปลุกความหวังให้ศิลปินยืนระยะบนเส้นทางสายอาชีพต่อไปได้ บทสรุปของงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าความยืดหยุ่นของศิลปินอาชีพที่ทำเพลงเอง ไม่ได้เกิดขึ้นจากความอดทนเพียงลำพัง แต่คือกระบวนการสร้างสมดุลระหว่างอุดมคติทางศิลปะและการจัดการเชิงตรรกะภายใต้การสนับสนุนของเครือข่ายทางสังคม

คำสำคัญ: นักดนตรีอาชีพที่ทำเพลงเอง, การฟื้นฟูพลัง, ประสบการณ์ด้านจิตใจ

Abstract

This qualitative research aims to explore and interpret the lived psychological experiences regarding resilience in professional "Do-It-Yourself" (DIY) musicians. Utilizing Interpretative Phenomenological Analysis (IPA), the study conducted in-depth interviews with artists who consistently maintain their careers. The findings revealed four primary themes: 1) The Meaning of Music Creation, where music serves as a source of psychological well-being and a channel for Self-Expression; 2) Real-world limitations, identifying chronic risk factors including market rejection of identity and significant financial burdens; 3) The Adaptation Process for secure career path, demonstrating resilience through self-efficacy re-evaluation, systematic obstacle management, cognitive reframing of failure as a learning process, and strategic ego-reduction to compromise with reality; and 4) Social Support Systems, highlighting that peers and fans act as crucial protective factors that validate self-worth and instill hope. The study concludes that resilience in DIY musicians is not merely a product of individual endurance but a dynamic process of balancing artistic ideals with logical management, heavily supported by a social ecological network.

Keywords: professional DIY musician, resilience, psychological experience

กระบวนการก่อรูปอัตลักษณ์ทางวิชาชีพของนักจิตวิทยาการปรึกษาฝึกหัด:
กรณีศึกษานักศึกษาปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Professional Identity of Trainee Counselors: A Case Study of Undergraduate
Majoring in Counseling Psychology at Ramkhamhaeng University

ผกาพรรณ นันทะเสน¹ และ สุฤดี บุรณสิน^{2*}

¹ ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

² บริษัท มายด์ แอดไวเคท

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : suruedee@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงคุณภาพนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการก่อรูปอัตลักษณ์ทางวิชาชีพของนักจิตวิทยาการปรึกษาฝึกหัดกรณีศึกษานักศึกษาปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาการปรึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 9 คน แบบเฉพาะเจาะจง คือ เป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ที่มีประสบการณ์ฝึกปฏิบัติการปรึกษา ในรายวิชา PSY4201 เทคนิคและปฏิบัติการทางจิตวิทยาการปรึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ตัวผู้วิจัยและแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลผ่านระบบออนไลน์ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์แก่นสาร ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการก่อรูปอัตลักษณ์ทางวิชาชีพแบ่งออกเป็น 4 ระยะสำคัญ ได้แก่ 1) ระยะตัดสินใจเข้าสู่วิชาชีพ แรงจูงใจหลักมาจากประสบการณ์ตรงที่เคยได้รับความช่วยเหลือในอดีตและการมีบุคคลต้นแบบเป็นแรงบันดาลใจ 2) ระยะเริ่มต้นก่อนฝึกปฏิบัติ นักศึกษามีความวิตกกังวลสูงต่อสมรรถนะของตนเอง มีภาวะพึ่งพาอาจารย์นิเทศและต้องการข้อมูลป้อนกลับจากกลุ่มเพื่อนเพื่อสร้างความเชื่อมั่น 3) ระยะเปลี่ยนผ่านการฝึกปฏิบัติจริง นักศึกษาเผชิญความอ่อนแอระหว่างการพึ่งพาตัวเองและความต้องการเป็นอิสระ รวมถึงภาวะเหนื่อยล้าทางอารมณ์จากการรับฟังปัญหา แต่จะเริ่มเข้าใจบทบาทวิชาชีพที่ชัดเจนขึ้นเมื่อผ่านการฝึกฝน และ 4) ระยะตกผลึกอัตลักษณ์วิชาชีพ นักศึกษาสามารถบูรณาการตัวตนส่วนบุคคลเข้ากับบทบาทวิชาชีพ ยอมรับข้อจำกัดและความไม่สมบูรณ์แบบของตนเอง และเห็นคุณค่าในกระบวนการประคับประคองผู้รับบริการมากกว่าเพียงผลลัพธ์ของการแก้ไขปัญหา จากผลการวิจัย หลักสูตรควรบูรณาการการเสริมสร้างความเมตตา กรุณา ต่อตนเองเข้ากับรายวิชาฝึกปฏิบัติและควรจัดให้มีระบบสนับสนุน อาทิ โปรแกรมที่เลี้ยงและพื้นที่ปลอดภัยในการสะท้อนความรู้สึก เพื่อช่วยลดความวิตกกังวลและส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านสู่อัตลักษณ์ทางวิชาชีพที่สมบูรณ์

คำสำคัญ: อัตลักษณ์ทางวิชาชีพ นักจิตวิทยาการปรึกษาฝึกหัด นักศึกษาปริญญาตรี

Abstract

This qualitative study investigated the professional identity formation of trainee counselors, specifically focusing on undergraduate students in the Counseling Psychology program at Ramkhamhaeng University. Using a purposive sampling method, nine fourth-year students with clinical experience in PSY4201 Techniques and Practicum in Counseling Psychology were recruited as key informants. The research instruments included the researcher as a human instrument and a semi-structured interview guide. Data were collected via individual online in-depth interviews and analyzed through thematic analysis. The findings revealed that the process of professional identity formation comprises four significant stages: 1) The Pre-professional Decision Stage: Primary motivations originated from personal experiences of psychological healing (the "Wounded Healer" phenomenon) and inspiration from professional role models, 2) The Initial Pre-practicum Stage: Trainees exhibited high performance anxiety and a strong dependency on clinical supervisors, requiring peer feedback to bolster professional self-efficacy, 3) The Practicum Transition Stage: Trainees navigated a dialectical tension between model dependency and the pursuit of autonomy, while occasionally experiencing compassion fatigue; however, their professional roles became more defined through sustained practice, 4) The Identity Crystallization Stage: Trainees successfully integrated their personal selves with their professional roles. They embraced human imperfection through self-compassion and shifted their professional values from mere problem-solving toward the therapeutic process of holding and supporting the client. The research suggests that curricula should integrate self-compassion interventions into practicum courses. Furthermore, establishing robust support systems, such as mentorship programs and safe reflective spaces, is essential to mitigate student anxiety and facilitate a seamless transition toward a well-integrated professional identity.

Keywords: Professional Identity, Trainee Counselors, Undergraduate Students

ปัจจัยทางบวกที่พยากรณ์ความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ
ของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา จังหวัดเชียงใหม่
Positive Factors Predicting Organizational Change Readiness
Among Support Staff of Rajamangala University of Technology Lanna,
Chiang Mai Province

ธมนวรรณ จิตบาล^{1*} และ ภาสกร เตวีชพงศ์²

¹สาขาวิชาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Tamonwan_c@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความไว้วางใจต่อองค์การ และความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ และ (2) อำนาจพยากรณ์ของปัจจัยดังกล่าวต่อความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างคือบุคลากรสายสนับสนุนจำนวน 174 คน เครื่องมือวิจัยผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .89-.97 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ได้แก่ การรับรู้การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง และความไว้วางใจต่อองค์การมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .812, .440$ และ $.526$ ตามลำดับ) เมื่อวิเคราะห์อำนาจพยากรณ์ร่วมกัน พบว่าตัวแปรทั้ง 3 สามารถพยากรณ์ความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การได้ร้อยละ 66.6 ($R^2 = .666, p < .001$) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเป็นรายตัวแปร พบว่ามีเพียงการรับรู้การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเท่านั้นที่เป็นปัจจัยพยากรณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .757, p < .001$) ผลการวิจัยสะท้อนว่าการเปิดโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วมตัดสินใจเป็นกลไกสำคัญที่สุดในการสร้างความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลง มหาวิทยาลัยจึงควรส่งเสริมการบริหารแบบมีส่วนร่วมเชิงรุก ควบคู่กับการพัฒนาภาวะผู้นำและการสร้างความไว้วางใจเพื่อขับเคลื่อนองค์การเข้าสู่ยุคดิจิทัลอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การรับรู้การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ, ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง, ความไว้วางใจต่อองค์การ, ความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ, บุคลากรสายสนับสนุน

Abstract

This study aimed to examine (1) the relationships among perceived participation in decision-making, transformational leadership, organizational trust, and organizational change readiness, and (2) the predictive power of these factors on organizational change readiness among support staff at Rajamangala University of Technology Lanna, Chiang Mai. The sample consisted of 174 support staff members selected through quota and convenience sampling. The research instruments were reviewed for content validity and demonstrated reliability coefficients ranging from .89 to .97. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation, and multiple regression analysis. The results indicated that perceived participation in decision-making, transformational leadership, and organizational trust were all positively correlated with organizational change readiness at the .01 significance level ($r = .812, .440, \text{ and } .526$, respectively). When analyzed together, the three predictors explained 66.6% of the variance in organizational change readiness ($R^2 = .666, p < .001$). However, only perceived participation in decision-making significantly predicted organizational change readiness ($\beta = .757, p < .001$). The findings suggest that providing staff with genuine opportunities to participate in decision-making is a crucial mechanism for enhancing readiness for organizational change. Therefore, universities should promote participative management alongside leadership development and trust-building within the organization.

Keywords: Perceived Participation in Decision-Making, Transformational Leadership, Organizational Trust, Organizational Change Readiness, Support Staff

ปัจจัยทำนายความร่วมมือเชิงการบำบัด: บทบาทของความถ่อมตนทางวัฒนธรรม การอยู่กับ
ปัจจุบันขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา และรูปแบบการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

PREDICTORS OF THERAPEUTIC ALLIANCE: THE ROLES OF CULTURAL HUMILITY,
THERAPEUTIC PRESENCE, AND COUNSELING MODALITY

ชัยพฤกษ์ ยมศรีเคน^{1*} และ กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ²

¹คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²รองศาสตราจารย์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 6670011738@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ที่ความถ่อมตนทางวัฒนธรรม การอยู่กับปัจจุบันขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา และรูปแบบการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยามีกับความร่วมมือเชิงการบำบัด รวมถึงศึกษาว่าปัจจัยดังกล่าวสามารถร่วมกันทำนายความร่วมมือเชิงการบำบัดได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้รับบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 90 คน แบ่งรูปแบบการรับบริการออกเป็น 3 แบบ ได้แก่ แบบเจอตัว แบบออนไลน์ผ่านวิดีโอ และแบบผสมผสาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามความร่วมมือเชิงการบำบัด แบบสอบถามความถ่อมตนทางวัฒนธรรม และแบบสอบถามการอยู่กับปัจจุบันขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การทดสอบไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ความถ่อมตนทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความร่วมมือเชิงการบำบัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r(88) = .76, p < .001$) เช่นเดียวกับการอยู่กับปัจจุบันขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความร่วมมือเชิงการบำบัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r(88) = .82, p < .001$) ในขณะที่รูปแบบการให้บริการทั้ง 3 รูปแบบ ไม่พบความสัมพันธ์กับระดับความร่วมมือเชิงการบำบัดที่เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(2, N = 90) = 2.96, p = .23$] นอกจากนี้ ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายความร่วมมือเชิงการบำบัดได้ร้อยละ 73 ($R^2 = .73, p < .001$) โดยการอยู่กับปัจจุบันขณะเป็นตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลสูงสุด ($\beta = .57, p < .001$) รองลงมาคือความถ่อมตนทางวัฒนธรรม ($\beta = .31, p < .001$) ในขณะที่รูปแบบการให้บริการไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญเมื่อควบคุมปัจจัยอื่นให้คงที่ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าคุณลักษณะของนักจิตวิทยาเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดคุณภาพของความร่วมมือเชิงการบำบัด และสนับสนุนแนวทางการพัฒนานักจิตวิทยาให้มีความถ่อมตนทางวัฒนธรรมและการอยู่กับปัจจุบันขณะในฐานะสมรรถนะหลักของวิชาชีพ

คำสำคัญ: ความร่วมมือเชิงการบำบัด ความถ่อมตนทางวัฒนธรรม การอยู่กับปัจจุบันขณะให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา รูปแบบการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

Abstract

This study was aimed to examine the relationships that psychologists' cultural humility, therapeutic presence, and counseling modality had with therapeutic alliance, as well as to investigate whether these factors could collectively predict therapeutic alliance. Participants were 90 individuals aged 18 years and older who were receiving psychological counseling services at the time of the study. The modalities of the services included face-to-face (FtF), video conferencing (VC), and hybrid. Participants responded to a set of questionnaires measuring psychologists' cultural humility, therapeutic presence, and therapeutic alliance. Data obtained were analyzed using Pearson's correlation, Chi-square test of independence, and multiple regression analysis. Results indicated that both cultural humility and therapeutic presence, were significantly and positively correlated with therapeutic alliance ($r(88) = .76, p < .001$, and $r(88) = .82, p < .001$), respectively. No statistically significant association was found between counseling modality and therapeutic alliance [$\chi^2(2, N = 90) = 2.96, p = .23$]. The independent variables significantly predicted therapeutic alliance and accounted for 73% of its variance ($R^2 = .73, p < .001$). Therapeutic presence emerged as the strongest predictor ($\beta = .57, p < .001$), followed by cultural humility ($\beta = .31, p < .001$), while counseling modality did not significantly predict the alliance when other variables were controlled. These findings suggest that psychologist-related factors are primary determinants of therapeutic alliance and support the integration of cultural humility and therapeutic presence training as core competencies in counselor education and professional development.

Keywords: therapeutic alliance, cultural humility, therapeutic presence, counseling modality

**ผลกระทบของจังหวะดนตรีและการนำเสนอทางม้าลาย
ที่มีต่อภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อ**
**Effects of Musical Tempo and The Presence of The Crosswalk
on Inattentional Blindness.**

มนัสนันท์ บุญระยอง* ภูษิตา จีระพงศ์ ศิริกัลยา เงินคำ และบุรชัย อัครวทวิบูล
สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: manassanan.br@gmail.com

บทคัดย่อ

อุบัติเหตุทางท้องถนนเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับ 1 ของบุคคลในช่วงวัย 5-29 ปี โดยอุบัติเหตุรถชนคนเดินเท้าเป็นรูปแบบที่พบบ่อยที่สุดที่สาเหตุบางส่วนมาจากภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อ (inattentional blindness) ของผู้ขับขี่จากการศึกษาก่อนหน้าพบว่าจังหวะดนตรีที่ผู้ขับขี่ฟังขณะขับรถส่งผลกับการจดจ่อ และทางม้าลายเป็นตัวกระตุ้นทำให้ผู้ขับขี่กลับมาจดจ่อกับคนเดินเท้าที่ต้องการข้ามถนน งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง โดยจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของจังหวะดนตรีและการนำเสนอทางม้าลายที่มีต่อภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรีจากการสุ่มตามสะดวก (convenience sampling) จำนวน 222 คน แบ่งเป็น 6 เงื่อนไข ได้แก่ การฟังจังหวะดนตรี 3 รูปแบบ (ช้า ปานกลาง เร็ว) ร่วมกับการนำเสนอทางม้าลาย 2 รูปแบบ (มีทางม้าลาย ไม่มีทางม้าลาย) ผลการศึกษาพบว่าจังหวะดนตรี การนำเสนอทางม้าลาย และภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อไม่มีอิทธิพลระหว่างกัน อย่างไรก็ตามพบว่าเงื่อนไขที่มีการนำเสนอทางม้าลาย ในรูปแบบดนตรีจังหวะปานกลางและจังหวะเร็ว มีผู้ที่เกิดภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อต่ำกว่าเงื่อนไขที่ไม่มีการนำเสนอทางม้าลาย

คำสำคัญ: จังหวะดนตรี, ทางม้าลาย, ภาวะตาบอดจากการขาดการจดจ่อ, พฤติกรรมการขับขี่

Abstract

Road accidents are the leading cause of death for individuals aged 5-29 years. Pedestrian-vehicle collisions are the most common type of accident, A partial cause is inattentional blindness. Previous studies have shown that the music tempo affects drivers' attention. Moreover, a crosswalk will trigger drivers to focus on pedestrians crossing the road. This research aimed to study the influence of music tempo and the presence of crosswalk on inattentional blindness. The sample selected through convenience sample consisted of 222 undergraduate students, divided into 6 groups: listening music tempo 3 conditions (slow, medium, fast) with the presence of the crosswalk 2 conditions (present, absent). The results showed no interaction between music tempo, the presence of the crosswalk, and inattentional blindness. However, it was found that the presence of the crosswalk conditions with medium and fast music tempos resulted in lower inattentional blindness compared to the absence of crosswalk conditions.

Keywords: musical tempo, crosswalk, inattentional blindness, driving behavior

การก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งความเปราะบาง: ประสบการณ์และการสร้างความหมายของ
วัยรุ่นใหญ่วัยเริ่มต้นต่อความเชื่อเบญจเพสในบริบทวัฒนธรรมไทย : การวิจัยเชิงคุณภาพ
เชิงบรรยาย

Navigating a Period of Vulnerability: Experiences and Meaning-Making of
Emerging Adults Regarding the Benjapes Belief in the Thai Cultural Context:
A Qualitative Descriptive Research

พงศ์นริศ ตันสุริสาร* และไชยันต์ สกุศลศรีประเสริฐ

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: Pongnarit5earth@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1.ศึกษาว่าบุคคลที่มีความเชื่อเรื่องเบญจเพสรับความเชื่อเหล่านี้มาได้อย่างไร และ 2. ความเชื่อเหล่านี้ส่งผลต่อการเปลี่ยนผ่านในช่วงวัยรุ่นใหญ่วัยเริ่มต้นอย่างไร วัตถุประสงค์และวิธีการในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเชิงบรรยาย (Qualitative descriptive methodology) การเก็บข้อมูลใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง โดยมีผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 3 คน ด้วยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์แก่นสาระ (thematic analysis) ผลการศึกษา พบว่า ระยะเวลาเปลี่ยนผ่านเป็นวัยรุ่นใหญ่เป็นช่วงเวลาที่มีความเปราะบางและไม่มั่นคงทางอารมณ์ โดยบุคคลใช้ความเชื่อเรื่องเบญจเพสเป็นกรอบในการอธิบายและทำความเข้าใจความไม่แน่นอนของชีวิตในช่วงวัยดังกล่าว ความเชื่อนี้มีได้ทำหน้าที่เป็นเพียงความเชื่อเชิงใจกลาง หากยังเป็นกลไกทางวัฒนธรรมที่มีนัยเชิงศีลธรรมที่บอกเล่าและถ่ายทอดวิธีการแก้ปัญหาเพื่อข้ามผ่านระยะเปลี่ยนผ่านให้อยู่บนกรอบที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของสังคม รวมถึงตั้งเตือนให้คนหนุ่มสาวตระหนักถึงความเปราะบางของชีวิต และส่งเสริมการดำเนินชีวิตอย่างมีสติและไม่ประมาท

คำสำคัญ: เบญจเพส, ผู้ใหญ่วัยเริ่มต้น, ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน

Abstract

This study aimed to (1) examine how individuals acquire beliefs about the “Benjapes” and (2) explore how these beliefs influence the transition into emerging adulthood. A qualitative descriptive methodology was employed. Data were collected through semi-structured interviews with three key informants selected using purposive sampling and analyzed using thematic analysis. The results showed that the transition into adulthood is characterized by emotional vulnerability and instability. Individuals use Benjapes beliefs as a framework to explain and understand the uncertainties of life during this stage. These beliefs function not only as superstitions but also as cultural mechanisms with moral implications that convey and transmit ways of coping with problems, enabling individuals to navigate the transition within appropriate and socially relevant frameworks. In addition, they also serve as a reminder for young people to be aware of life’s vulnerability and to live with mindfulness and prudence.

Keywords: Benjapes; emerging adulthood; life transition

ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มระลึกความหลังต่อความว้าเหว
และความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ

Effects of Group Reminiscence Counseling on Loneliness
and Psychological Well-being in Older Adults

ณัฐจิรา จันทคณานุรักษ์^{1*} และอารยา ผลธัญญา²

¹นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาการปรึกษา ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²อาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : natjira_j@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและศึกษาผลของโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มระลึกความหลังที่มีต่อความว้าเหวและความผาสุกทางใจของผู้สูงอายุ กลุ่มตัวอย่างคือ สมาชิกชมรมผู้สูงอายุแม่ใจ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นอาสาสมัครที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบวัดความว้าเหวยูซีแอลเอ แบบวัดความผาสุกทางใจ และโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มระลึกความหลังที่ผู้วิจัยพัฒนาจากงานของ Ching-Teng et al. (2018) และปรับให้เหมาะสมกับบริบทของผู้สูงอายุในชุมชนไทย โดยจัดกิจกรรมกลุ่มจำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวมระยะเวลา 8 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาและใช้สถิติ paired t-test เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม ผลการวิจัยพบว่า หลังการเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความว้าเหวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(7) = 2.959, p = .021$) และมีคะแนนความผาสุกทางใจเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(7) = -4.461, p = .003$) โดยโปรแกรมมีขนาดอิทธิพลด้านความว้าเหว ($d_z = 1.05$) อยู่ในระดับขนาดใหญ่ และความผาสุกทางใจ ($d_z = 1.58$) อยู่ในระดับขนาดใหญ่มาก ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกหลังสิ้นสุดโปรแกรม 1 สัปดาห์ พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยสะท้อนว่ากลุ่มช่วยสร้างพื้นที่ปลอดภัยที่เอื้อต่อการแบ่งปันประสบการณ์ สร้างความผูกพันและการสนับสนุนทางสังคม ส่งเสริมการยอมรับตนเอง และเสริมสร้างความหวังในชีวิตของผู้สูงอายุ ซึ่งสะท้อนได้ว่าโปรแกรมดังกล่าวสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมสุขภาวะทางจิตใจของผู้สูงอายุในชุมชนได้

คำสำคัญ: การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มระลึกความหลัง ความว้าเหว ความผาสุกทางใจ ผู้สูงอายุ

Abstract

This quasi-experimental study aimed to develop and examine the effects of a group reminiscence counseling program on loneliness and psychological well-being among older adults. The participants were eight volunteers from the Maejo Elderly Club in Chiang Mai Province who met predefined inclusion criteria. The instruments included the UCLA Loneliness Scale, the Psychological Well-Being Scale, and a reminiscence counseling program adapted from Ching-Teng et al. (2018) to the Thai community context. The program comprised eight weekly 60-minute sessions over eight weeks. Descriptive statistics, and a paired t -test compared pre- and post-program scores. Loneliness significantly decreased at the .05 level ($t(7) = 2.959, p = .021$), whereas psychological well-being significantly increased at the .05 level ($t(7) = -4.461, p = .003$). The program showed a large effect size for loneliness ($d_z = 1.05$) and a very large effect size for psychological well-being ($d_z = 1.58$). In-depth interviews conducted one week after the program was completed revealed clear psychological changes. Participants described the group as a safe space for sharing experiences that strengthened social support, promoted self-acceptance, and enhanced hope in life, suggesting that counseling psychologists can apply this program to promote psychological well-being among older adults.

Keywords: group reminiscence counseling, loneliness, psychological well-being, older adults

ผลของการรับชมใบหน้ายิ้มสไมล์ต่อระดับความเครียด: การศึกษาในห้องปฏิบัติการโดยใช้
ตัวชี้วัดความแปรปรวนของอัตราการเต้นของหัวใจและความเครียดชั่วขณะตามการรับรู้
Effect of Viewing Smiley Faces on Stress Levels: A Laboratory Study Using
Heart Rate Variability (HRV) and Perceived State Stress

นางสาววิไลวรรณ อภัยพงศ์^{1*} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เชล²

และ Professor. William H. O'Brien³

^{1,2}หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

³Dept of Psychology, Bowling Green State University, USA

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : wilaiwan_apaipong@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการรับชมภาพใบหน้ายิ้มสไมล์ต่อระดับความเครียด โดยใช้ออกแบบการทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยทำงานจำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำการวัดความเครียดผ่านการวัดค่าความแปรปรวนของอัตราการเต้นของหัวใจในช่วงก่อนการทดลอง (Baseline), ช่วงระหว่างการทดลอง (viewing) และ หลังการทดลอง (recovery) และประเมินความเครียดตามการรับรู้ด้วยแบบวัด Di-Eu-Stress State (DESS) และการประเมินความรู้สึกแบบภาพ Visual Analog Scale (VAS) ก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบผสม (2 × 3 repeated measures ANOVA) พบว่าค่าความแปรปรวนของอัตราการเต้นของหัวใจย่านความถี่สูง (HF-HRV) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่มีความแตกต่างตามช่วงเวลาภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ตามการรับรู้จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม อย่างไรก็ตามพบว่า ระดับความเครียดจาก Di-Eu-Stress State (DESS) และ Visual Analog Scale (VAS) ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) หลังจากรับชมคลิปทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การชมคลิปใบหน้ายิ้มสไมล์ซึ่งสิ่งเร้าเชิงบวกที่มีความเข้มข้นในลักษณะ micro-intervention ยังไม่เพียงพอต่อการลดความเครียดทางสรีรวิทยาในระดับที่ประเมินได้ในห้องปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม การชมคลิปที่กระตุ้นอารมณ์ทางบวกหรือคลิปภาพที่เป็นกลาง (ไม่กระตุ้นอารมณ์ทางลบ) นั้นสามารถช่วยลดความเครียดตามการรับรู้ได้ทั้งคู่ ผลวิจัยที่ได้นี้สะท้อนความไม่สอดคล้องกันระหว่างความเครียดเชิงสรีรวิทยาและการรับรู้ความเครียดของบุคคล โดยอาจอธิบายได้ว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยมีความเครียดตามการรับรู้ลดลงจากกลไกการเปลี่ยนความสนใจจากสิ่งเร้าที่กระตุ้นความเครียดก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตามยังคงมีความเครียดทางสรีรวิทยาเนื่องจากผู้เข้าร่วมวิจัยมีการรับรู้ว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์การทดลองซึ่งอาจถูกจับตาอยู่ หรืออาจมีความเครียดเชิงสรีรวิทยาในระดับเรื้อรังซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ยากจึงส่งผลให้ระบบประสาทอัตโนมัติ (Autonomic Nervous System) ยังคงมีการตอบสนองอยู่ ซึ่งบ่งชี้ถึงภาวะความเครียดเชิงสรีรวิทยาที่แฝงอยู่ จากผลการศึกษานี้สามารถนำไปประยุกต์เพื่อลดความเครียดชั่วขณะตามการรับรู้ของบุคลากรในองค์กรได้โดยการจัดภาพหรือสิ่งเร้าทางบวกหรือเป็นกลางให้ชมในช่วงสั้น ๆ ระหว่างการทำงานเพื่อสามารถฟื้นฟูสุขภาพระหว่างวันให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

คำสำคัญ: ความเครียด, ความแปรปรวนของอัตราการเต้นของหัวใจ (HRV), สิ่งเร้าเชิงบวก, ใบหน้ายิ้มสไมล์, วัยทำงาน

Abstract

This study aimed to examine the effect of viewing smiley faces images on stress levels using an experimental design with a control group. A total of 60 working adults were recruited and assigned to either an experimental or control group. Physiological stress was assessed heart rate variability (HRV) across three phases: baseline, viewing, and recovery. Perceived stress was measured using the Distress subscale of the Di-Eu-Stress State Scale (DESS-D) and a Visual Analog Scale (VAS) before and after the experiment. The results from a 2×3 repeated measures ANOVA indicated that high-frequency HRV (HF-HRV) did not significantly differ between the experimental and control groups, but showed significant variation across time within groups. In addition, ANCOVA results revealed no significant differences between groups in perceived stress. However, perceived stress measured by both Di-Eu-Stress State (DESS) and Visual Analog Scale (VAS) significantly decreased ($p < .001$) after viewing the clips in both groups. These findings suggest that viewing low-intensity positive stimuli, such as smiley face images used as a micro-intervention, may not be sufficient to reduce physiological stress in a laboratory setting. However, both positive and neutral stimuli appear to effectively reduce perceived stress. The results also highlight a discrepancy between physiological and perceived stress responses. This may be explained by attentional shifts away from prior stress-inducing stimuli, leading to reduced perceived stress, while physiological stress remains due to experimental awareness or potential chronic stress. These findings imply that brief exposure to positive or neutral visual stimuli during work may help alleviate momentary perceived stress and support employee well-being and productivity.

Keywords: Stress, Heart Rate Variability (HRV), Positive Stimuli, Smiley Face, Working-age Population

ผลของมาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม
ที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

Effects of Beauty Standards, Peer Influence, and Social Comparison on
Self-Esteem Among Secondary School Students

ชนรัศมี เกริกกวิน, วิรัชชานา ปลื้มวงศ์โรจน์*, ฉัตรบัวแก้ว ยอดแก้ว,
เบญจรัตน์ เพียรพาณิชย์พร และชยวิภู ศิริพันธ์ศักดิ์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : view.wirunchana@gmail.com

บทคัดย่อ

การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญ และควรส่งเสริม การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองอาจนำไปสู่ การส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองในนักเรียนได้ การวิจัยนี้จึงมีจุดประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับค่าเฉลี่ยของมาตรฐานความ งาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด การเปรียบเทียบทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเอง (2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง กับ มาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม และ (3) วิเคราะห์อิทธิพลของมาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม ที่มีต่อการ เห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตัวอย่างวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา 104 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง มาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม ซึ่งผ่าน การตรวจสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติเป็น .05 ผลการวิจัยพบว่า (1) มาตรฐานความงาม อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด การเปรียบเทียบทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเองมีค่าเฉลี่ยเป็น 2.51, 2.45, 2.97 และ 2.56 ตามลำดับ (2) มาตรฐานความงามกับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญ อิทธิพลของ เพื่อนและคนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ และ (3) มาตรฐานความงามมีอิทธิพลทางลบต่อการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างไม่มีนัยสำคัญ ในขณะที่อิทธิพลของเพื่อนและ คนใกล้ชิด และการเปรียบเทียบทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: มาตรฐานความงาม, อิทธิพลของเพื่อนและคนใกล้ชิด, การเปรียบเทียบทางสังคม, การเห็นคุณค่าในตนเอง

Abstract

Self-esteem is an important psychological construct that should be promoted among students. Understanding the factors that influence self-esteem may contribute to its enhancement. The purposes of this study were to: (1) examine levels of beauty standards, peer influence, social comparison and self-esteem; (2) analyze the relationships among beauty standards, peer influence, social comparison, and self-esteem; and (3) investigate the effects of beauty standards, peer influence, and social comparison on self-esteem among secondary school students. The sample consisted of 104 secondary school students. The research instruments included a self-esteem scale, a beauty standards scale, a peer influence scale, and a social comparison scale. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation, and multiple regression analysis, with the level of statistical significance level set at .05. The findings were as follows: (1) The mean scores for beauty standards, peer influence, social comparison, and self-esteem were 2.50, 2.45, 2.97, and 2.56, respectively. (2) Beauty standards had non-significant positive relationship with self-esteem, whereas peer influence and social comparison showed significant positive relationship with self-esteem. (3) Beauty standards had a non-significant negative effect on self-esteem, while peer influence and social comparison had significant positive effects.

Keywords: beauty standards, peer influence, social comparison, self-esteem

พฤติกรรมการแสวงหาความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตผ่านการใช้ปัญญาประดิษฐ์

กรณีศึกษานิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน

Mental Health Help-Seeking Behaviors through the Use of Artificial Intelligence: A Case Study of Kasetsart University Undergraduate Students, Bang Khen

ชนกภัทร์ กออย่า การะภรณ์¹ ณิชฎาญจน์ สุนทรเมธี¹ นภัสสร บั้วรัตน์¹ นิจวิภา บุตรมาตย์^{1*} มณฐิตา ศรีประชา¹

มนต์บัว เล่าวัฒนะยิ่งยง¹ วรรณาด ลิทธิไชยนันท์¹ สุนิสา พุ่มก่ง¹ ปองกมล สุรัตน์² รัก ชุมหกาญจน์²

ธนรัตน์ ทรงสมบุญ² และ พลอยไฉไล ทองรักษ์²

¹ นิสิตปริญญาตรีภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : nijwipa.b@ku.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจ 1) พฤติกรรมการแสวงหาความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตผ่านการใช้ปัญญาประดิษฐ์ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน และ 2) ความเสี่ยงจากการขอความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตผ่านปัญญาประดิษฐ์ ตามการรับรู้ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2568 ภาคปลาย ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 374 คน โดยนำข้อมูลของผู้ที่เคยใช้ปัญญาประดิษฐ์เพื่อขอความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิต จำนวน 215 คน มาวิเคราะห์ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็น แบบบังเอิญ (Accidental sampling) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และได้มีการนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัญญาประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์กลายเป็นทางเลือกหนึ่งในการแสวงหาความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเฉพาะในด้านความสะดวก รวดเร็ว เข้าถึงง่าย ผู้ใช้ส่วนใหญ่เลือกใช้เพราะความสะดวก เข้าถึงง่าย (ร้อยละ 47.4) อย่างไรก็ตาม ผู้ใช้ยังคงรับรู้ถึงความเสี่ยงในภาพรวมหลายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.65$) โดยเฉพาะความน่าเชื่อถือของข้อมูล และจริยธรรม ทั้งนี้ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองทางสุขภาพจิตในปัจจุบันที่เน้นความสะดวกและเข้าถึงง่าย อย่างไรก็ตามพบว่านิสิตบางส่วนเลือกนำข้อเสนอแนะจากปัญญาประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์ไปปรับใช้แม้จะรับรู้ถึงความเสี่ยง ด้วยเหตุนี้จึงควรส่งเสริมการรู้เท่าทันปัญญาประดิษฐ์เพื่อให้บุคคลสามารถประเมินข้อมูลและตัดสินใจร่วมกับคำแนะนำได้อย่างมีวิจารณญาณ (Lee et al., 2026) ควบคู่กับการสนับสนุนความรู้เท่าทันด้านสุขภาพจิตเพื่อการรับมืออย่างถูกต้อง (Sun et al., 2025) อันจะนำไปสู่การลดการตีตราในสังคม เพิ่มการเข้าถึงการรักษา และลดผลกระทบจากปัญหาสุขภาพจิตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว (สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ, 2568)

คำสำคัญ: นิสิต, สุขภาพจิต, ความเสี่ยงในการใช้ปัญญาประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์, ปัญญาประดิษฐ์เชิงสร้างสรรค์, พฤติกรรมการแสวงหาความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิต

Abstract

This study aims to 1) survey the mental health help-seeking behaviors through the use of generative artificial intelligence (Generative AI) by Kasetsart University undergraduate students, Bang Khen, and 2) survey the risks associated with mental health help-seeking behaviors through the use of artificial intelligence (Generative AI) as perceived by Kasetsart University undergraduate students, Bang Khen. The subject of this study was the Kasetsart University undergraduate students, Bang Khen, who are studying in second semester of the 2025 academic year, sample of 374 undergraduate students at Kasetsart University, Bang khen, enrolled in the second semester of the 2025 academic year. Of these, data from 215 respondents who had previously utilized artificial intelligence (AI) for mental health support were selected for analysis. Non-probability accidental sampling was employed. This study used questionnaires as a data collection tool and used statistics, which are frequency, percentage, mean, and standard deviation. The conclusion of this study shows that Generative AI has become a feasible option for Kasetsart University students seeking mental health support for the reasons that it is fast and easy to access (47.4%). However, their overall perceived risk across multiple dimensions remained at a moderate level ($M = 3.65$). The research findings reflect contemporary perspectives on mental health that prioritize convenience and accessibility. However, it was observed that some students choose to implement recommendations from generative AI despite being aware of the associated risks. Consequently, it is essential to promote AI literacy to empower individuals to critically evaluate information and make informed decisions in conjunction with AI-generated advice (Lee et al., 2026). This should be coupled with the promotion of mental health literacy to ensure appropriate coping mechanisms (Sun et al., 2025), which will lead to reduced social stigma, improved access to care, and the long-term sustainable mitigation of mental health issues (National Health Commission, 2025).

Keywords: Undergraduate students, Mental health, The risks of using Artificial Intelligence, Generative Artificial Intelligence: Gen AI, Mental health help-seeking behaviors

ประสบการณ์ทางจิตใจของผู้ใหญ่วัยเริ่มที่มีวุฒิภาวะเกินวัยในวัยเด็ก :

การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

Psychological Experiences of Parentified Individuals Among Emerging Adults: A Phenomenological Study

ณัฐวิรินทร์ ปิยกันตา* และอารยา ผลชัยญา

สาขาจิตวิทยาคลินิก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Natthawirin.p@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจของผู้ใหญ่วัยเริ่มที่เติบโตมาแบบมีวุฒิภาวะเกินวัย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา เลือกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยคัดกรองจากแบบวัดวุฒิภาวะเกินวัย ประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลหลัก 4 ราย ที่มีประสบการณ์เติบโตมาแบบมีวุฒิภาวะเกินวัย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง และวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางปรากฏการณ์วิทยาของจอร์จิ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเผยให้เห็นแก่นสาระ 5 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1. การรับรู้ถึงการมีวุฒิภาวะเกินวัย เป็นการตระหนักถึงความตึงเครียดในครอบครัวจึงต้องแบกรับบทบาทหน้าที่ที่เกินวัย และรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับคนในวัยเดียวกัน 2. การรับรู้ตนเอง บุคคลตระหนักถึงการควบคุมอารมณ์ และรับรู้ถึงการละทิ้งความเป็นตัวของตัวเองเพื่อทำตามความต้องการของผู้อื่นและแสวงหาการยอมรับ 3. ผลกระทบต่อความสัมพันธ์ เป็นการรับรู้ถึงอุปสรรคในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น จากความกังวลต่อการประเมินของผู้อื่นหรือขาดทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ ขณะเดียวกันยังต้องรับบทบาทในการดูแลผู้อื่นนอกเหนือจากครอบครัว 4. อิทธิพลต่อการเลือกทางเดินใหม่ บุคคลมีความหวังในการกำหนดอนาคตให้สามารถเป็นตัวของตัวเองและได้ลดบทบาทที่เกินวัย 5. การมองประสบการณ์การมีวุฒิภาวะเกินวัย บุคคลรับรู้ถึงผลกระทบทางลบจากการมีวุฒิภาวะเกินวัย ขณะเดียวกันยังตระหนักถึงประโยชน์และเกิดความภาคภูมิใจในตนเองจากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ผลการวิจัยนี้สามารถใช้ทำความเข้าใจมุมมองของผู้ที่มีวุฒิภาวะเกินวัยและเป็นแนวทางในการทำงานด้านสุขภาพจิตกับบุคคลกลุ่มนี้

คำสำคัญ: วุฒิภาวะเกินวัย, ผู้ใหญ่วัยเริ่ม, ประสบการณ์ทางจิตใจ, การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

Abstract

This study aimed to explore the psychological experiences of emerging adults who grew up with parentification using a qualitative phenomenological approach. Participants were selected through purposive sampling and screened using the Parentification Scale. The sample consisted of four individuals who had experience of growing up with parentification. Data were collected through semi-structured in-depth interviews and analyzed using Giorgi's phenomenological method. The findings revealed five main themes. 1) awareness of parentification, in which participants recognized family stress and took on responsibilities beyond their age while perceiving themselves as different from their peers. 2) self-perception, including emotional control and the tendency to give up their true selves to meet others' expectations and seek acceptance. 3) impacts on interpersonal relationships, including difficulties in forming relationships due to fear of judgment or lack of social skills while continuing to care for others outside the family. 4) influence on choosing a new life path, reflected in hopes for a future with greater authenticity and fewer age-inappropriate responsibilities. 5) Perceptions of the experience of parentification, in which participants recognized both the negative effects and the benefits of these experiences and felt proud of fulfilling such responsibilities. The findings may contribute to a better understanding of individuals with experiences of parentification and provide guidance for mental health work with this population.

Keywords: Parentification, Emerging adults, Psychological Experiences, A phenomenological study

ดิสเนย์กับการพัฒนาคุณลักษณะเชิงบวก ด้านความเป็นมนุษย์และความชอบธรรม ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

Disney and Character Strengths: Humanity and Justice in Early Adulthood

กนกพรรณ มุลศรี¹ กุลธิดา จิระเมธาวิ² อุทัยวรรณ อินทมาท³ พลอยไฉโล ทองรักษ์⁴

รัก ชุณหกาญจน์⁵ ธนรัตน์ ทรงสมบูรณ์⁶ ปองกมล สุรัตน์⁷

^{1, 2, 3} นิสิตภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

^{4, 5, 6, 7} อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

e-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน: intamart.kwang@gmail.com

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์ดิสเนย์เป็นสื่อบันเทิงที่ได้รับความนิยมในทุกช่วงวัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สอดแทรกแง่มุมเรื่องความรัก ความเมตตา และความยุติธรรม ซึ่งล้วนเป็นรากฐานของคุณลักษณะเชิงบวกด้านความเป็นมนุษย์และความชอบธรรม ที่มีความสำคัญต่อบุคคลในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการรับภาพยนตร์ดิสเนย์ตั้งแต่เด็กที่ส่งผลต่อการสร้างคุณลักษณะเชิงบวกของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานวิธี ประเภท Explanatory Sequential Design (quan → QUAL) เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จากกลุ่มวัยผู้ใหญ่ตอนต้นอายุ 21-39 ปี ที่เป็นสมาชิกในกลุ่มเฟซบุ๊ก “Disney Thailand Fanclub” จำนวน 117 คน ด้วยแบบสอบถามเบื้องต้น และการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะเชิงบวก โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งจากข้อมูลเชิงปริมาณนำมาสร้างเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่มีประสบการณ์ในการรับชมภาพยนตร์ดิสเนย์คลาสสิกตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น มีความรู้และความชื่นชอบในภาพยนตร์ดิสเนย์คลาสสิก และผ่านเกณฑ์คะแนนคุณลักษณะเชิงบวกด้านความเป็นมนุษย์และความชอบธรรม ตั้งแต่ระดับสูงขึ้นไป จำนวน 7 คน ซึ่งมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์คัดเลือก สัมครใจและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่า การรับชมภาพยนตร์ดิสเนย์ตั้งแต่เด็กมีแนวโน้มส่งผลต่อการสร้างคุณลักษณะเชิงบวกด้านความเป็นมนุษย์และความชอบธรรมของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ผลการศึกษาสามารถนำไปเป็นแนวทางพัฒนาสื่อให้แก่เด็กที่จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณลักษณะเชิงบวกในการใช้ชีวิตและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข

คำสำคัญ: ดิสเนย์คลาสสิก, คุณลักษณะเชิงบวกด้านความเป็นมนุษย์, คุณลักษณะเชิงบวกด้านความชอบธรรม, วัยผู้ใหญ่ตอนต้น

Abstract

Disney is a continuously popular form of entertainment across all age groups from the past to the present. They embed themes of love, kindness, and justice foundations of Character Strengths of Humanity and Justice. These qualities are particularly vital for early adulthood.

This study aimed to examine the tendency of Disney exposure from childhood to influence the development of Character Strengths in early adulthood, employing a mixed-method research design using an explanatory sequential design (quan → QUAL). Data was collected using purposive sampling from 117 early adulthood aged 21-39 who were members of the Facebook group “Disney Thailand Fanclub.” Initial questionnaires and questionnaires regarding perceptions of Character Strengths were administered. Statistical analyses of the data included frequency, percentage, mean, and Standard Deviation for preliminary data analysis and the analysis of Character Strengths related to humanity and justice. Quantitative data were used to select seven participants who had experienced watching Disney Classics from early childhood, possessed knowledge and appreciation of Disney Classics, and achieved high scores or higher in the Character Strengths of humanity and justice. These participants voluntarily agreed to participate in the research. Data was collected through in-depth interviews. Content analysis of the interview data revealed that exposure to Disney since childhood tends to influence the development of Character Strengths in early adulthood, particularly in the domains of humanity and justice. These findings can be used to guide the development of media for children, enabling them to grow into adults with character strengths that contribute to their lives and harmonious interactions with others in society.

Keyword: Disney Classics, Character Strength of Humanity, Character Strength of Justice, and Early Adulthood

ทำไม “ไม่แตกต่างกัน” ถึงไม่เท่ากับ “เหมือนกัน”: แนะนำการทดสอบความเท่าเทียม (Equivalence Testing) ในงานวิจัยทางจิตวิทยา

Why “Not Different” Is Not the Same as “Equal”: An Introduction to Equivalence Testing in Psychological Research

ดร. สันทัต พรประเสริฐมานิต

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

ในทางจิตวิทยา นักวิจัยอาจต้องการตรวจสอบว่ากลุ่มสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรเป้าหมายใกล้เคียงกัน เช่น การเรียนออนไลน์และในห้องเรียนมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม นักวิจัยมักใช้การทดสอบสมมติฐานแบบดั้งเดิม (Traditional Null Hypothesis Testing) ในการอ้างความเท่าเทียมจากผลที่ไม่ถึงระดับนัยสำคัญ ซึ่งเป็นแนวทางที่อาจนำไปสู่ข้อสรุปที่คาดเคลื่อน บทความนี้อธิบายข้อจำกัดของแนวทางดังกล่าว และนำเสนอแนวคิดและวิธีการในการทดสอบความเท่าเทียม (Equivalence Testing) หรือการทดสอบนัยสำคัญในอิทธิพลที่ละเลยได้ (Negligible Effect Significance Test) โดยย่อ นักวิจัยจะกำหนดขนาดอิทธิพลที่หากมีขนาดน้อยกว่านี้จะถือว่าไม่มีนัยสำคัญในเชิงปฏิบัติ หรือที่เรียกว่าขนาดอิทธิพลที่น่าสนใจขนาดต่ำที่สุด (smallest effect size of interest; SESOI) จากนั้นทดสอบว่าค่าสถิติที่ได้มีขนาดเล็กกว่าเกณฑ์ดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้น สามารถสรุปได้ว่าอิทธิพลในประชากรมีขนาดเล็กพอที่จะมองข้ามได้ บทความนี้ยังแสดงตัวอย่างการประยุกต์ในงานวิจัยทางจิตวิทยา พร้อมทั้งอธิบายวิธีการตรวจสอบความเท่าเทียมผ่านผลการวิเคราะห์จากโปรแกรมทางสถิติที่นักจิตวิทยาใช้กันอย่างแพร่หลาย หรือเครื่องมือออนไลน์

คำสำคัญ: การทดสอบความเท่าเทียม, การทดสอบนัยสำคัญในอิทธิพลที่ละเลยได้, ขนาดอิทธิพล, ช่วงเชื่อมั่น, การทดสอบสมมติฐาน

Abstract

In psychological research, researchers may wish to examine whether two groups have similar means on a target variable, such as whether online and in-class learning are equally effective. However, researchers often rely on traditional null hypothesis testing (TNHST) to claim equivalence based on non-significant results, an approach that may lead to misleading conclusions. This article explains the limitations of this practice and introduces the concepts and methods of equivalence testing, also referred to as the negligible effect significance test. In brief, researchers specify a smallest effect size of interest (SESOI), below which an effect is considered practically negligible. They then test whether the observed statistic is significantly smaller than this threshold. If so, it can be concluded that the population effect is sufficiently small to be considered negligible. The article also provides examples of applications in psychological research and demonstrates how equivalence can be evaluated using outputs from commonly used statistical software or online tools.

Keywords: equivalence testing, negligible effect significance test, effect size, confidence interval, null hypothesis significance testing

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยก่อความเครียดกับคุณภาพชีวิตการทำงานของ
บุคลากรคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่:
บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของความเหนื่อยล้าทางอารมณ์
Relationship Between Stressors and Quality of Work Life of
Employees in Faculty of Humanities, Chiang Mai University:
Mediating Role of Emotional Exhaustion

จริยาพร สุริยะป้อ^{1*} และทัศนีย์ หอมกลิ่น²

¹งานบริหารทั่วไป คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Jariyaporn.suri@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ในฐานะตัวแปรสื่อระหว่างความสัมพันธ์ของปัจจัยก่อความเครียดกับคุณภาพชีวิตการทำงาน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นบุคลากร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 205 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบวัดปัจจัยก่อความเครียดแบบทำท่ายและแบบขีดขวาง แบบวัดคุณภาพชีวิตการทำงาน และแบบประเมินความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบาคอัลฟา (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .95, .89, .74, และ .83 ตามลำดับ รวมทั้ง แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) และการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) โดยใช้โปรแกรม PROCESS Macro แบบจำลองที่ 4 (Model 4) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าความเหนื่อยล้าทางอารมณ์เป็นตัวแปรสื่อแบบสมบูรณ์ในความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยก่อความเครียดแบบทำท่ายกับคุณภาพชีวิตการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.125, p < .001$) นอกจากนี้ ความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ยังมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อแบบบางส่วนในความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยก่อความเครียดแบบขีดขวางและคุณภาพชีวิตการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .088, p < .05$)

คำสำคัญ: ปัจจัยก่อความเครียดแบบทำท่าย ปัจจัยก่อความเครียดแบบขีดขวาง ความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ และคุณภาพชีวิตการทำงาน

Abstract

This study aimed to examine the role of emotional exhaustion as a mediating variable in the relationship between stressors and quality of work life. The sample consisted of 205 personnel from the Faculty of Humanities, Chiang Mai University. The research instruments included the challenge and hindrance stressor scales, a quality of work life scale, and an emotional exhaustion scale. The reliability coefficients (Cronbach's alpha) for these instruments were .95, .89, .74, and .83, respectively. A demographic questionnaire was also included. Descriptive statistics were used to analyze participants' personal characteristics, while hypothesis testing was conducted using multiple regression analysis with the PROCESS Macro (Model 4).

The findings revealed that emotional exhaustion fully mediated the relationship between challenge stressors and quality of work life, with statistical significance ($\beta = -.125, p < .001$). Additionally, emotional exhaustion partially mediated the relationship between hindrance stressors and quality of work life, with statistical significance ($\beta = .088, p < .05$).

Keywords: Challenge stressors, Hindrance stressors, Emotional exhaustion, and Quality of work life

ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตนและแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน
ในองค์กรธุรกิจวิสาหกิจรายย่อยและขนาดย่อม โดยมีการปรากฏตัวของผู้นำในที่ทำงาน
เป็นตัวแปรกำกับ

The Relationship Between Humble Leadership and Employee Work Motivation
in Micro and Small Enterprises: The Moderating Role of Leader Visibility

สุวดี วงศ์เสงี่ยม* และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6670060438@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตน (Humble Leadership: HL) กับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน ทั้งแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ในองค์กรธุรกิจวิสาหกิจรายย่อยและขนาดย่อม (MSMEs) และ (2) เพื่อตรวจสอบบทบาทของการปรากฏตัวของผู้นำ (Leader Visibility: LV) ในฐานะตัวแปรกำกับ กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานในธุรกิจ MSMEs ภาคค้าปลีก ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 121 คน (เพศหญิง ร้อยละ 80.2) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามวัดภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตน (Owens & Hekman, 2012) การปรากฏตัวของผู้นำ (มาตรวัดที่พัฒนาขึ้นใหม่) และแรงจูงใจในการทำงาน (MWM; Gagné et al., 2010) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน และ PROCESS Macro Model 1 (Hayes, 2017) ผลการวิจัยพบว่า (1) ภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .237, p = .009$) (2) ภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตนไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายนอก ($r = .064, p = .487$) และ LV ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับแรงจูงใจทั้งสองประเภท (3) การปรากฏตัวของผู้นำทำหน้าที่เป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตนกับแรงจูงใจภายนอก ($B = -.197, p = .045, \Delta R^2 = .034$) แต่เป็นไปในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือเมื่อการปรากฏตัวของผู้นำสูง ความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตนกับแรงจูงใจภายนอกกลับลดลง ดังนั้น ผลจึงสนับสนุนบทบาทกำกับของการปรากฏตัวของผู้นำเพียงบางส่วน เพราะความสัมพันธ์มีทิศทางตรงกันข้ามกับที่ผู้วิจัยสมมติฐานไว้ ผลการวิจัยนี้มีนัยยะสำคัญสำหรับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ใน MSMEs ในการส่งเสริมการพัฒนาความอ่อนน้อมถ่อมตนของผู้นำ

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำแบบอ่อนน้อมถ่อมตน, แรงจูงใจในการทำงาน, การปรากฏตัวของผู้นำ, วิสาหกิจรายย่อยและขนาดย่อม

Abstract

This study examined (1) the relationship between humble leadership (HL) and employee work motivation—both intrinsic and extrinsic—in micro and small enterprises (MSMEs) and (2) investigated the moderating role of leader visibility (LV). Participants were 121 retail MSME employees in Bangkok (80.2% female). Data were collected using validated scales for humble leadership (Owens & Hekman, 2012), leader visibility (newly developed scale), and work motivation (MWMS; Gagné et al., 2010). Pearson correlation and PROCESS Macro Model 1 (Hayes, 2017) were used for analysis. The result indicated that humble leadership was positively linked to intrinsic motivation ($r = .237, p = .009$). Second, humble leadership showed no significant relationship with extrinsic motivation, and leader visibility had no direct effect on either type of motivation. Third, leader visibility acted as a buffering moderator between humble leadership and extrinsic motivation ($B = -.197, p = .045, \Delta R^2 = .034$), but in an unexpected direction and at a marginally significant level. When leaders were more visible, the positive effect of humble leadership on extrinsic motivation weakened. The moderation effect was therefore partially supported as the direction was opposite to what was predicted. These findings have practical implications for human resources management in small and micro enterprises, particularly in supporting the development of humble leaders.

Keywords: humble leadership, work motivation, leader visibility, micro and small enterprises

อิทธิพลการรับรู้ข้ามประสาทสัมผัสของผิวสัมผัสของแก้วและแนวเพลง
ต่อการรับรู้คุณลักษณะของกาแฟ

Crossmodal Influences of Cup Texture and Music Genre
on Perceived Coffee Attributes

ดุสิตา ขุนพิบูลย์^{1*} ตันธรรม์ สายคำทอน¹ ฐิติกร ถวิลครบุรี¹ และโมนิลา เตชะวชิรกุล¹

¹คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อีเมลของผู้ประสานงาน Dusita408@gmail.com

บทคัดย่อ

สิ่งเร้าทางประสาทสัมผัส เช่น เสียงดนตรีและผิวสัมผัสของภาชนะ สามารถมีอิทธิพลต่อการรับรู้รสชาติของกาแฟโดยที่ผู้บริโภคอาจไม่รู้ตัว ซึ่งการรับรู้ข้ามประสาทสัมผัส (Crossmodal correspondence) ชี้ให้เห็นว่าการรับรู้รสชาติกาแฟนั้นไม่เพียงรับรู้จากแค่ระบบประสาทสัมผัสในช่องปากแต่ได้รับอิทธิพลจากการถูกกระตุ้นของระบบประสาทสัมผัสอื่น ๆ และนำมาประมวลผลร่วมกัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของผิวสัมผัสของแก้ว (แก้วกระดาศผิวเรียบ แก้วกระดาศลอน ลูกฟูก และแก้วผิวกระดาศทราย) และแนวเพลง (ร็อก และคลาสสิก) ที่ส่งผลต่อการรับรู้คุณลักษณะของกาแฟ และทำการศึกษาในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการดื่มกาแฟ รูปแบบการทดลองเป็นแบบ 3 x 2 วัดซ้ำในคนเดียว ผลพบว่าแนวเพลงมีอิทธิพลต่อการรับรู้คุณลักษณะของกาแฟอย่างมีนัยสำคัญ โดยการฟังเพลงร็อกส่งผลให้มีการรับรู้ว่ามีเนื้อสัมผัสที่แห้งฝาดมากขึ้น ส่วนเพลงคลาสสิกส่งผลให้กาแฟถูกรับรู้ว่ามีคาวหวาน และมีกลิ่นที่หอมมากขึ้น แต่ผิวสัมผัสของแก้วนั้นไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อการรับรู้คุณลักษณะของกาแฟ อีกทั้งยังไม่พบอิทธิพลเชิงปฏิสัมพันธ์ของผิวสัมผัสของแก้ว และแนวเพลง จากผลการทดลองนั้นสามารถอธิบายได้โดยกรอบแนวคิด Crossmodal correspondence

คำสำคัญ: การรับรู้ข้ามประสาทสัมผัส, การแผ่ขยายการกระตุ้น, ผิวสัมผัสของแก้ว, แนวเพลง, กาแฟ

Abstract

Background music and cup texture can influence the taste of coffee. Crossmodal correspondence suggests the taste of coffee is influenced not only by oral sensory but also by integrated stimuli from other sensory modalities. This study aimed to examine the influence of cup texture (plain paper cup, corrugated paper cup, and sandpaper-textured cup) and music genre (rock music and classical music) on perceived coffee attributes. Participants were undergraduate students with experience consuming coffee and using a 3 × 2 within-subjects design. The results showed that music genre significantly influenced perceived coffee attributes. Specifically, rock music increased perceived astringency, and classical music increased perceived aroma and sweetness. However, no significant differences were found for cup texture. No significant interaction effect between cup texture and music genre was found. This finding can be explained by crossmodal correspondence mechanisms.

Keywords: crossmodal correspondence, spreading activation, cup texture, music genre, coffee

ปัจจัยทำนายของเจตคติต่อการบริจาคเลือด บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด

การรับรู้ถึงความสามารถในการบริจาคเลือด ข้อจำกัดการบริจาคเลือด และความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือดที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการบริจาคเลือด

Predictors of attitudes towards blood donation, subjective norms regarding blood donation, perceived behavioral control to donate blood, barriers to blood donation, and knowledge about blood donation on blood donation intention

ณัฐนิชา รุ่งโรจน์การคำ^{1*} ดนิตา ลีลานภักทร² ญาณิสสา เอี่ยมติเลิศ³ วิภาพร เจริญเลิศศักดิ์³
และชยวิทย์ ศิริพันธ์ศักดิ์⁴

¹คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ²คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
³คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ⁴คณะสหเวชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และ⁴โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : natnicha.r144@gmail.com

บทคัดย่อ

เนื่องจากประเทศไทยยังคงเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนเลือด การทำความเข้าใจปัจจัยทำนายของความตั้งใจในการบริจาคเลือดจึงมีความสำคัญ การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับของเจตคติต่อการบริจาคเลือด บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด การรับรู้ถึงความสามารถในการบริจาคเลือด ข้อจำกัดการบริจาคเลือด ความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือด และความตั้งใจในการบริจาคเลือดของบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี 2. วิเคราะห์อิทธิพลของเจตคติต่อการบริจาคเลือด บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด การรับรู้ถึงความสามารถในการบริจาคเลือด ข้อจำกัดการบริจาคเลือด และความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือด ต่อความตั้งใจในการบริจาคเลือดของบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ตัวอย่างวิจัยได้แก่เป็นบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี จำนวน 280 คน เครื่องมือได้แก่แบบวัด 6 ฉบับ ตรวจสอบความเที่ยงโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคและความตรงเชิงโครงสร้าง การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1. เจตคติต่อการบริจาคเลือด ($M = 4.34, SD = 0.68$) บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด ($M = 2.80, SD = 0.94$) การรับรู้ถึงความสามารถในการบริจาคเลือด ($M = 3.92, SD = 0.86$) ข้อจำกัดการบริจาคเลือด ($M = 1.87, SD = 0.74$) ความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือด ($M = 82.18, SD = 12.72$) และความตั้งใจในการบริจาคเลือด ($M = 2.88, SD = 1.39$) 2. ผลการวิเคราะห์พบว่าอิทธิพลของปัจจัยทำนายทั้งหมดอธิบายความผันแปรของความตั้งใจในการบริจาคเลือดได้ร้อยละ 40 เจตคติต่อการบริจาคเลือด ($\beta = 0.01, p = .792$) บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัยต่อการบริจาคเลือด ($\beta = 0.17, p < .001$) การรับรู้ถึงความสามารถในการบริจาคเลือด ($\beta = 0.50, p < .001$) และความรู้เกี่ยวกับการบริจาคเลือด ($\beta = 0.11, p = .026$) มีอิทธิพลเชิงบวกกับความตั้งใจในการบริจาคเลือดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ข้อจำกัดการบริจาคเลือดมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความตั้งใจในการบริจาคเลือดอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -0.05, p = .282$) ผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนานวัตกรรม แนวทาง หรือโครงการส่งเสริมการบริจาคเลือด โดยเน้นการสร้างแรงบันดาลใจในการบริจาคเลือด และการให้ความรู้ที่ถูกต้อง เพื่อนำไปสู่การเพิ่มความตั้งใจและพฤติกรรมการบริจาคเลือดอย่างยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: เจตคติ, บรรทัดฐานเชิงอัตวิสัย, การรับรู้ถึงความสามารถ, ข้อจำกัด, ความรู้

Abstract

As Thailand continues to face blood shortages, understanding the predictors of blood donation intention is essential. This study aimed to 1. examine the levels of attitudes towards blood donation, subjective norms towards blood donation, perceived behavioral control to donate blood, barriers to blood donation, and knowledge about blood donation on blood donation intention among individuals aged 18 years and older, 2. analyze the influence of attitudes towards blood donation, subjective norms towards blood donation, perceived behavioral control to donate blood, barriers to blood donation, and knowledge about blood donation on blood donation intention among individuals aged 18 years and older. The sample consisted of 280 individuals aged 18 years and older. Six measurement scales were used and examined for reliability Cronbach's alpha coefficients and construct validity. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation analysis, and multiple regression analysis. The results were as follows 1. Attitudes towards blood donation ($M = 4.34, SD = 0.68$), subjective norms regarding blood donation ($M = 2.80, SD = 0.94$), perceived behavioral control to donate blood ($M = 3.92, SD = 0.86$), barriers to blood donation ($M = 1.87, SD = 0.74$), knowledge about blood donation ($M = 82.18, SD = 12.72$), and blood donation intention ($M = 2.88, SD = 1.39$). 2. All predictors together explained 40% of the variance in blood donation intention. Subjective norms regarding blood donation ($\beta = 0.17, p < .001$), perceived behavioral control to donate blood ($\beta = 0.50, p < .001$), and knowledge about blood donation ($\beta = 0.11, p = .026$) had statistically significant positive influence on blood donation intention, while attitudes towards blood donation had statistically insignificant positive influence ($\beta = 0.01, p = .792$) and barriers to blood donation had statistically insignificant negative influence on blood donation intention ($\beta = -0.05, p = .282$). Findings from this study can be applied to develop innovations, guidelines, or programs promoting blood donation, with emphasis on building social support, increasing confidence in donating blood, and providing accurate knowledge, in order to enhance blood donation intention and sustain blood donation behavior in the long term.

Keywords: Attitudes, Subjective norm, Perceived behavioral control, Barrier, Knowledge

อิทธิพลของแนวปฏิบัติด้านทรัพยากรมนุษย์ที่ครอบคลุมทุกช่วงอายุต่อความเป็นอยู่ที่ดีของ
บุคลากร: บทบาทตัวแปรส่งผ่านของบรรยากาศความหลากหลายด้านอายุ

และบทบาทตัวแปรกำกับของบริบทองค์การแบบพหุวัฒนธรรม

The Effect of Age-Inclusive Human Resource Practices (AIHRP) on Employee
Well-Being: The Mediating Role of Age Diversity Climate (ADC)
and the Moderating Role of Multicultural Organizational Contexts

พชณาถ เสี่ยงกล้า* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข

และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจนนิเฟอร์ ชวโนวานิช

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : pat.patchanat@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวปฏิบัติด้านทรัพยากรมนุษย์ที่ครอบคลุมทุกช่วงอายุ (Age-Inclusive Human Resource Practices: AIHRP) กับความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากร (Employee Well-Being) โดยมีบรรยากาศความหลากหลายด้านอายุ (Age Diversity Climate: ADC) เป็นตัวแปรส่งผ่าน และบริบทองค์การเป็นตัวแปรกำกับ โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วยบุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรในประเทศไทยจำนวน 191 คน ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วยมาตรวัด AIHRP ADC และความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากร ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ PROCESS Macro Model 8 ผลการวิจัยพบว่า AIHRP มีอิทธิพลทางบวกต่อ ADC อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ไม่พบว่า AIHRP และ ADC มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบบทบาทของ ADC ในฐานะตัวแปรส่งผ่าน นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ยังพบว่า บริบทองค์การไม่มีบทบาทกำกับความสัมพันธ์ระหว่าง AIHRP กับ ADC แต่มีบทบาทกำกับความสัมพันธ์ระหว่าง AIHRP กับความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่าอิทธิพลของ AIHRP ต่อความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากรมีนัยสำคัญเฉพาะในองค์การที่มีลักษณะพหุวัฒนธรรม ขณะที่ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าวในองค์การที่ไม่ใช่พหุวัฒนธรรม อีกทั้ง ยังไม่พบการส่งผ่านแบบมีตัวแปรกำกับ (Moderated mediation) ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า แม้ AIHRP จะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมบรรยากาศความหลากหลายด้านอายุ แต่ผลต่อความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากรไม่ได้เกิดขึ้นโดยตรงหรือผ่านกลไกการส่งผ่าน แต่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของบริบทองค์การ โดยเฉพาะในองค์การแบบพหุวัฒนธรรมที่เอื้อต่อการนำแนวปฏิบัติดังกล่าวไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าในบริบทของประเทศไทย

คำสำคัญ: แนวปฏิบัติด้านทรัพยากรมนุษย์ที่ครอบคลุมทุกช่วงอายุ, บรรยากาศความหลากหลายด้านอายุ, ความเป็นอยู่ที่ดีของบุคลากร, บริบทองค์การแบบพหุวัฒนธรรม

Abstract

This study tested a Moderated mediation model in which Age Diversity Climate (ADC) mediated, and organizational context moderated, the relationship between Age-Inclusive Human Resource Practices (AIHRP) and employee well-being. The sample consisted of 191 employees working in various organizations in Thailand. Data were collected through an online questionnaire. The measures included AIHRP, ADC, and employee well-being, all of which demonstrated acceptable reliability. Data were analyzed using PROCESS Macro Model 8 with 5,000 bootstrap samples. The results indicated that AIHRP had a significant positive effect on ADC. However, ADC did not significantly predict employee well-being and therefore did not mediate the relationship between AIHRP and employee well-being. The direct effect of AIHRP on employee well-being was also not significant. Regarding the moderating role, organizational context significantly moderated the relationship between AIHRP and employee well-being. Specifically, the positive effect of AIHRP on employee well-being was significant in multicultural organizations, but not in non-multicultural organizations. These findings suggest that the effectiveness of AIHRP in enhancing employee well-being depends on the organizational context in which these practices are implemented. Furthermore, organizational context did not significantly moderate the relationship between AIHRP and ADC. In addition, the index of Moderated mediation was not significant, indicating that the indirect effect of AIHRP on employee well-being through ADC did not vary across organizational contexts. Overall, the findings highlight that while AIHRP plays an important role in fostering a positive age diversity climate, its impact on employee well-being depends on contextual conditions rather than on age diversity climate as a mediating mechanism.

Keywords: Age-Inclusive Human Resource Practices, Age Diversity Climate, Employee Well-Being, Multicultural Organizational Context

อิทธิพลของกรอบความคิดเชิงดิจิทัลที่มีต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กร
ของพนักงานรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง : แบบจำลองการสื่ออิทธิพลที่มีตัวแปรปรับ

Influence of Digital Mindset on Intrapreneurial Behavior of Employees
in a State-Owned Energy Enterprise: A Moderated Mediation Model

กุลณัฐ บุญแก้ว* และชูชัย สมितिไกร

สาขาจิตวิทยาองค์กร ทรัพยากรมนุษย์ และการทำงาน ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

*อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน : kunlanut_boonkaew@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาอิทธิพลของกรอบความคิดเชิงดิจิทัลที่มีต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กรของพนักงานรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง (2) ศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของพลังอำนาจเชิงจิตใจในความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดเชิงดิจิทัลและพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กรของพนักงานรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง และ (3) ศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรปรับของการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัลในความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดเชิงดิจิทัลและพลังอำนาจเชิงจิตใจของพนักงานรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง

รูปแบบการศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานองค์กรรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานแห่งหนึ่ง จำนวน 413 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดกรอบความคิดเชิงดิจิทัล แบบวัดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กร แบบวัดพลังอำนาจเชิงจิตใจ และแบบวัดการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์อิทธิพลและการสื่ออิทธิพลของตัวแปร โดยใช้โปรแกรม PROCESS Macro (Model 7)

ผลการวิจัยพบว่า กรอบความคิดเชิงดิจิทัลมีอิทธิพลเชิงบวกต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กร ($\beta = .58, p < .001$) และมีอิทธิพลเชิงบวกต่อพลังอำนาจเชิงจิตใจ ($\beta = .45, p < .001$) ขณะที่พลังอำนาจเชิงจิตใจมีอิทธิพลเชิงบวกต่อพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กร ($\beta = .25, p < .001$) และมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อในความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดเชิงดิจิทัลและพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .11, SE = .03, 95\% CI [.07, .17]$) นอกจากนี้ การรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัลมีอิทธิพลเชิงบวกต่อพลังอำนาจเชิงจิตใจ ($\beta = .18, p < .01$) อย่างไรก็ตาม การรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัลไม่มีบทบาทเป็นตัวแปรปรับในความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดเชิงดิจิทัลและพลังอำนาจเชิงจิตใจ

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพบุคลากร โดยเฉพาะการส่งเสริมกรอบความคิดเชิงดิจิทัล พลังอำนาจเชิงจิตใจ และพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กรของพนักงาน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาองค์กรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล

คำสำคัญ: กรอบความคิดเชิงดิจิทัล, พฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการภายในองค์กร, พลังอำนาจเชิงจิตใจ, การรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัล, รัฐวิสาหกิจ

Abstract

The purposes of this study were to: (1) examine the influence of digital mindset on intrapreneurial behavior among employees in a state-owned energy enterprise; (2) investigate the mediating role of psychological empowerment in the relationship between digital mindset and intrapreneurial behavior; and (3) investigate the moderating role of perceived digital transformational leadership in the relationship between digital mindset and psychological empowerment.

This study employed a correlational research design. The sample consisted of 413 employees working in a state-owned energy enterprise. The research instruments included a demographic questionnaire, a digital mindset scale, an intrapreneurial behavior scale, a psychological empowerment scale, and a perceived digital transformational leadership scale. The data were analyzed by using descriptive statistics, Pearson's correlation analysis, and regression-based path analysis with the PROCESS Macro (Model 7).

The results indicated that digital mindset had a significant positive effect on intrapreneurial behavior ($\beta = .58, p < .001$) and psychological empowerment ($\beta = .45, p < .001$). Psychological empowerment also had a significant positive effect on intrapreneurial behavior ($\beta = .25, p < .001$). Furthermore, psychological empowerment significantly mediated the relationship between digital mindset and intrapreneurial behavior ($\beta = .11, SE = .03, 95\% CI [.07, .17]$). In addition, perceived digital transformational leadership had a significant positive effect on psychological empowerment ($\beta = .18, p < .01$). However, it did not moderate the relationship between digital mindset and psychological empowerment, and no significant moderated mediation effect was found.

The findings can be applied as a guideline for developing employee capabilities, particularly in enhancing digital mindset, psychological empowerment, and intrapreneurial behavior, to support organizational development in the digital era.

Keywords: Digital Mindset, Intrapreneurial Behavior, Psychological Empowerment, Perceived Digital Transformational Leadership, State-Owned Enterprise

อิทธิพลของการเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ และระดับความเหมือนมนุษย์ของพรีเซนเตอร์
ปัญญาประดิษฐ์ ต่อทัศนคติต่อโฆษณา ความไว้วางใจต่อแบรนด์ และความตั้งใจซื้อ
ในบริบทธุรกิจบริการ

The influence of AI disclosure and level of human likeness in AI presenter
on attitude toward the ads, brand trust, and purchase intention in service

ปารวีภัสร์ บุญสนองกิจ* ณิชชา อำนาจธนากุล เจษฎาภา โสมคำจันทร์ ญาณิศา คหวิริยะโกศล
และวรรณปรัชญ์ พิทักษ์ไพบุลย์กิจ

สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: paraweepat.boon@domc.tu.ac.th

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันพรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์เข้ามามีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมโฆษณามากขึ้น ส่งผลให้ผู้บริโภคเรียกร้องให้มีการเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์อย่างโปร่งใสมากขึ้น โดยงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าการเปิดเผยมักส่งผลเชิงลบต่อการประเมินของผู้บริโภค งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาอิทธิพลของการเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ร่วมกับระดับความเหมือนมนุษย์ของพรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์ ต่อทัศนคติต่อโฆษณา ความไว้วางใจต่อแบรนด์ และความตั้งใจซื้อ ในบริบทธุรกิจบริการ การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลองที่ใช้รูปแบบการทดลองแบบผสม (mixed design) โดยกำหนดให้การเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์เป็นตัวแปรระหว่างกลุ่ม (between-subjects) และระดับความเหมือนมนุษย์ของพรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์เป็นตัวแปรภายในกลุ่ม (within-subjects) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 179 คน โดยถูกสุ่มเข้าสู่เงื่อนไขการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ และได้รับชมภาพโฆษณา 4 ภาพ ที่นำเสนอพรีเซนเตอร์ทั้งระดับความเหมือนมนุษย์สูงและต่ำ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณรูปแบบแฟกทอเรียลผสม (Factorial Mixed MANOVA) พบว่า การเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ส่งผลเชิงลบต่อทัศนคติต่อโฆษณา ความไว้วางใจต่อแบรนด์ และความตั้งใจซื้ออย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่พรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์ที่มีความเหมือนมนุษย์ส่งผลต่อการประเมินของผู้บริโภคได้ดีกว่าพรีเซนเตอร์แบบการ์ตูน อย่างไรก็ตาม ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กล่าวคือปัจจัยทั้งสองทำงานเป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการออกแบบพรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์ให้มีระดับความเหมือนมนุษย์สูง ร่วมกับการพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ที่ช่วยลดผลกระทบของการเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ มีความสำคัญต่อการประเมินเชิงบวกของผู้บริโภค

คำสำคัญ: การเปิดเผยการใช้ปัญญาประดิษฐ์ ระดับความเหมือนมนุษย์ พรีเซนเตอร์ปัญญาประดิษฐ์ ธุรกิจบริการ

Abstract

Currently, artificial intelligence (AI) presenters are playing an increasingly prominent role in the advertising industry due to their ability to enhance operational efficiency. At the same time, the growing adoption of AI has raised concerns regarding the credibility of advertising content, leading to increasing consumer demands for transparent AI disclosure. Previous research indicates that such disclosure often exerts a negative impact on advertising evaluations. Therefore, this study examined the joint effects of AI disclosure and the human-likeness of AI presenters on attitude toward the advertisement, brand trust, and purchase intention in the context of services advertising. A mixed-design quasi-experimental study was conducted, designating AI disclosure as the between-subjects variable and the human-likeness of the AI presenter as the within-subjects variable. The sample consisted of 179 undergraduate students from Thammasat University, recruited through convenience sampling. Participants were randomly assigned to either the AI disclosure or non-disclosure condition, and evaluated service advertisements (across four service categories) featuring AI presenters with both high and low levels of human-likeness before completing a questionnaire to measure the dependent variables. The results of the Factorial Mixed MANOVA revealed that AI disclosure had a significant negative effect on attitude toward the advertisement, brand trust, and purchase intention. Meanwhile, AI presenters with a high level of human-likeness yielded more positive consumer evaluations. However, no significant interaction effect was found between AI disclosure and presenter human-likeness, indicating that these two factors operate independently. In practical terms, the findings suggest that designing AI presenters with a high level of human-likeness, along with considering other factors to mitigate the negative impact of AI disclosure, is crucial for promoting positive consumer evaluations.

Keywords: AI disclosure, human-likeness, Level of human-likeness, AI presenter, Service business

**อิทธิพลของการเสพข่าว ประสบการณ์การเจ็บป่วย และการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อ
โรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา**

**Influence of News Consumption, Illness Experience and Social Support on
Illness Anxiety Disorder Among Secondary School Students**

อชิณญา ศीलแดนจันทร* ปณณ พงศ์สวัสดิ์ ฤฤชล สุจิษระ อาชวิน บุญประโลม และชยวัฏ ศิริพันธ์ศักดิ์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ที่อยู่อีเมลผู้ประสานงาน* : tansaiachi1004@gmail.com

บทคัดย่อ

โรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วย หรือ Illness Anxiety Disorder คือ ภาวะที่บุคคลมีความวิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยอย่างรุนแรง การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเพื่อป้องกันการเกิดโรคในระยะแรกเริ่มได้ การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) บรรยายการเสพข่าว การสนับสนุนทางสังคม ประสบการณ์การเจ็บป่วย และโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วย 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเสพข่าว การสนับสนุนทางสังคม และประสบการณ์การเจ็บป่วยกับโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วย 3) ศึกษาอิทธิพลของการเสพข่าว การสนับสนุนทางสังคม และประสบการณ์การเจ็บป่วยต่อโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ตัวอย่างวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 100 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบวัดโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วย แบบวัดพฤติกรรมการเสพข่าว แบบวัดประสบการณ์การเจ็บป่วย แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเที่ยงโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค และแบบวัดทุกฉบับมีความตรงเชิงโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า 1) การเสพข่าว การสนับสนุนทางสังคม ประสบการณ์การเจ็บป่วย และโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยมีค่าเฉลี่ย 2.30, 0.71, 3.27 และ 1.03 ตามลำดับ 2) การเสพข่าว และประสบการณ์เจ็บป่วยในอดีตมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยอย่างมีนัยสำคัญ การสนับสนุนทางสังคมพบความสัมพันธ์ทางลบต่อโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยอย่างไม่มีนัยสำคัญ 3) การเสพข่าว การสนับสนุนทางสังคม และประสบการณ์การเจ็บป่วย อธิบายความแปรปรวนของโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยได้ร้อยละ 12 อย่างมีนัยสำคัญ โดยการเสพข่าวและประสบการณ์การเจ็บป่วยมีอิทธิพลทางบวกต่อโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่การสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อโรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วยอย่างไม่มีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: โรควิตกกังวลต่อการเจ็บป่วย, การเสพข่าว, การสนับสนุนทางสังคม, ประสบการณ์เจ็บป่วย

Abstract

Illness Anxiety Disorder (IAD) is described as a mental health condition where an individual experiences anxiety about a serious illness, which can affect the individual in various ways, especially among adolescents. Therefore, studying factors associated with the development of IAD is significant for preventing its early onset. The main objectives of this research were to 1) describe news consumption, social support, illness experience, and IAD 2) investigate the relation between news consumption, social support, and illness experience with IAD 3) examine the influence of news consumption, social support, and illness experience on IAD among secondary school students. The sample consisted of 100 secondary school students. Research instruments included illness anxiety disorder scale, news consumption scale, illness intrusiveness ratings scale, and social support scale. The measurements were validated using Cronbach's Alpha Coefficient, and all measurements demonstrated construct validity. Research findings were as follows. 1) The means of news consumption, social support, and illness experience, and IAD were 2.30, 0.71, 3.27, and 1.03, respectively. 2) News consumption and illness experience had a significant positive relationship with IAD. Contrarily, social support had a insignificant negative relation with IAD. 3) News consumption, social support, and illness experience significantly explained 12% of the variance in IAD, where news consumption and illness experience had positive significant influence on IAD. Whereas social support had insignificant influence on IAD.

Keywords: Illness anxiety disorder, News consumption, Social support, Illness experience

อิทธิพลของการทำให้ตนเองเสียเปรียบ ความนิยมความสมบูรณ์แบบ
และการบริหารจัดการเวลาที่ส่งผลต่อการผัดวันประกันพรุ่งในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
Influence of Self-Handicapping, Time Management and Perfectionism on
Procrastination among High School Students

ณัฐวรา เกสรโร* ภูรี ทิวะเจริญโรจน์ และชยวิภา ศิริพันธ์ศักดิ์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : natvara.ketsaro@gmail.com

บทคัดย่อ

ยุคปัจจุบันที่ผันผวนไปอย่างรวดเร็วมีผลให้นักเรียนต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยและอาจก่อให้เกิดการผัดวันประกันพรุ่งได้ ดังนั้นการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการผัดวันประกันพรุ่งอาจป้องกันผลกระทบทางสุขภาพจิตที่เกิดขึ้นในนักเรียน การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์นี้มีจุดประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อบรรยายการทำให้ตนเองเสียเปรียบ ความนิยมความสมบูรณ์แบบ การบริหารจัดการเวลา และการผัดวันประกันพรุ่งในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำให้ตนเองเสียเปรียบ ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และการบริหารจัดการเวลากับการผัดวันประกันพรุ่งในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และ 3) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของการทำให้ตนเองเสียเปรียบ ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และการบริหารจัดการเวลาที่มีต่อการผัดวันประกันพรุ่งในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตัวอย่างวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 50 คน โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งทางวิชาการ แบบวัดการทำให้ตนเองเสียเปรียบ แบบวัดความนิยมความสมบูรณ์แบบ และแบบวัดการบริหารจัดการเวลา โดยแบบวัดทุกฉบับผ่านตรวจสอบความเที่ยงโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง .35 ถึง .85 มีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันผ่านเกณฑ์และมีความตรงเชิงโครงสร้างโดยพิจารณาจากค่า $\chi^2/df < 2.00$, $p > .05$, $RMSEA < .05$, $SRMR < .05$ ผลการวิจัยพบว่า 1) การทำให้ตนเองเสียเปรียบอยู่ในระดับต่ำ ความนิยมความสมบูรณ์แบบอยู่ในระดับปานกลาง การบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับปานกลาง และการผัดวันประกันพรุ่งอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ย 2.27, 2.78, 2.72 และ 3.03 ตามลำดับ 2) การทำให้ตนเองเสียเปรียบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการผัดวันประกันพรุ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ความนิยมความสมบูรณ์แบบไม่มีอิทธิพลต่อการผัดวันประกันพรุ่ง ในขณะที่การบริหารจัดการเวลามีความสัมพันธ์ทางลบกับการผัดวันประกันพรุ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 3) ปัจจัยทั้งสามอธิบายความแปรปรวนของการผัดวันประกันพรุ่งได้ร้อยละ 45 โดยการทำให้ตนเองเสียเปรียบมีอิทธิพลทางบวกต่อการผัดวันประกันพรุ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ความนิยมความสมบูรณ์แบบไม่มีอิทธิพลต่อการผัดวันประกันพรุ่ง และการบริหารจัดการเวลาไม่มีอิทธิพลทางลบต่อการผัดวันประกันพรุ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ การทำให้ตนเองเสียเปรียบ, ความนิยมความสมบูรณ์แบบ, การบริหารจัดการเวลา

Abstract

Today's rapidly changing world urges secondary school students to learn and adapt to the times, which may lead to procrastination. Therefore, studying various factors that influence procrastination may help prevent mental health impacts among students. The purposes of this correlational research were to 1) describe self-handicapping, perfectionism, time management, and procrastination among secondary school students, 2) examine the relationships between self-handicapping, perfectionism, and time management with procrastination among secondary school students, and 3) analyze the influence of self-handicapping, perfectionism, and time management on procrastination among secondary school students. The research sample consisted of 50 secondary school students by using purposive sampling. Research instruments included an academic procrastination scale, a self-handicapping scale, a perfectionism scale, and a time management scale. Reliability was examined using Cronbach's alpha coefficients which are in the range of .35 to .85, confirmatory factor analysis was conducted and passed the criteria, demonstrating construct validity based on $\chi^2/df < 2.00$, $p > .05$, $RMSEA < .05$, and $SRMR < .05$ and all scales demonstrated construct validity. The results revealed that 1) Self-handicapping was at a low level, perfectionism was at a moderate level, time management was at a moderate level, and procrastination was at a moderate level. 2) Self-handicapping was significantly positively correlated to procrastination, perfectionism was not related to procrastination, while time management was significantly negatively related to procrastination. 3) The three factors explained 45% of the variance in procrastination, whereby self-handicapping had a significant positive influence on procrastination, perfectionism had no influence on procrastination, and time management had a significant negative influence on procrastination.

Keyword self-handicapping, perfectionism, time management

อิทธิพลของการระบุแหล่งที่มาและการตรวจสอบความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์
ที่มีผลต่อการรับรู้ความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูล

The Influence of Source Attribution and AI Verification
on Perceive Believability and Sharing Intention

สิริรัตน์ ทรัพย์ประเสริฐ อภิขญา องวารัมย์ อรัชญา อากาสา* อัจจิมา จริยะธนา และพัฒนกิจ ชอบทำกิจ

สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: Aratchaya0101@gmail.com

บทคัดย่อ

ในโลกออนไลน์มีการเผยแพร่ข้อมูลจำนวนมากที่สามารถเข้าถึงผู้คนได้อย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลบางส่วนอาจเป็นข้อมูลเท็จ แต่ผู้รับสารอาจเชื่อและส่งต่อข้อมูลเท็จเหล่านั้น ส่งผลให้ข้อมูลเท็จแพร่กระจายในวงกว้าง โดยเฉพาะข้อมูลด้านสุขภาพ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการระบุแหล่งที่มาและการระบุการตรวจสอบความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์ที่มีผลต่อความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความตั้งใจในการส่งต่อข้อมูล งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 98 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) โดยให้พิจารณาภาพข้อความด้านสุขภาพจำนวน 8 ภาพ ซึ่งมีเงื่อนไขแตกต่างกัน 4 รูปแบบ ได้แก่ การระบุแหล่งที่มา (ระบุ/ไม่ระบุ) และการระบุการตรวจสอบความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์ (ระบุ/ไม่ระบุ) หลังจากนั้นประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูล โดยใช้มาตรวัดแบบจำแนกความหมาย (Semantic Differential Scale) 7 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทางชนิดวัดซ้ำ ผลการศึกษาพบว่าการระบุแหล่งที่มาที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความน่าเชื่อถือและความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูล แต่ไม่พบอิทธิพลโดยตรงของการระบุการตรวจสอบความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์ และพบอิทธิพลเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการระบุแหล่งที่มาและการระบุการตรวจสอบด้วยปัญญาประดิษฐ์ต่อการรับรู้ความน่าเชื่อถือและความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูล เมื่อวิเคราะห์เพิ่มเติมพบว่า ในกรณีที่ไม่มีการระบุแหล่งที่มา บุคคลจะรับรู้ว่าคุณภาพข้อความที่มีการระบุการตรวจสอบด้วยปัญญาประดิษฐ์มีความน่าเชื่อถือมากกว่าและมีความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูลมากกว่าเมื่อเทียบกับข้อความที่ไม่ระบุการตรวจสอบด้วยปัญญาประดิษฐ์

คำสำคัญ: แหล่งที่มา, การตรวจสอบความจริงด้วยปัญญาประดิษฐ์, ความน่าเชื่อถือของข้อมูล, ความตั้งใจที่จะส่งต่อข้อมูล, ปัญญาประดิษฐ์

Abstract

In the online environment, a large amount of information is widely disseminated. However, some information may be false, yet recipients may still believe and share it, leading to the widespread propagation of misinformation. One commonly encountered issue involves health-related information. Previous studies have found that people tend to believe and share information more readily when there is source attribution or artificial intelligence (AI) verification. However, no research has yet examined both variables together as factors affecting perceived believability and sharing intention. This study aimed to examine the influence of source attribution and artificial intelligence (AI) verification on perceived believability and sharing intention. Utilizing a quasi-experimental design, the sample consisted of 98 undergraduate students selected through convenience sampling. Participants were asked to evaluate eight health-related messages presented under four experimental conditions: source attribution (present vs. absent) and AI verification (present vs. absent). They then assessed the perceived believability of the information and their intention to share it using a 7-point Semantic Differential Scale. Data were analysed using two-way repeated measures MANOVA. The results showed that source attribution significantly influenced both perceived believability and sharing intention, whereas no direct effect of AI verification was found. Moreover, an interaction effect between source attribution and AI verification on both perceived believability and sharing intention was identified. In addition, when there was no source attribution, participants perceived messages indicating AI verification as more believable and reported a greater intention to share them compared to messages without AI verification.

Keywords: source attribution, AI verification, perceive credibility, willingness to share, artificial intelligence

อิทธิพลของการรับรู้การสนับสนุนทางอาชีพและการสนับสนุนความเป็นอิสระจากผู้ปกครองต่อ
สถานะ NEET ของบัณฑิต อายุ 21-25 ปี

The Influence of perceived parental career support and autonomy support
on NEET status among university graduates aged 21–25

เสาวนีย์ ศิริรูป*

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6770056038@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของการรับรู้การสนับสนุนทางอาชีพและการสนับสนุนความเป็นอิสระจากผู้ปกครองต่อสถานะ NEET ของบัณฑิตอายุ 21–25 ปี กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 255 คน ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยมาตราวัด Career-Related Parent Support Scale (CRPSS) และ Perceived Parental Autonomy Support Scale (P-PASS) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรจากผู้ปกครองไม่สามารถจำแนกสถานะ NEET ได้ในระดับตัวแปรเดียว แต่สามารถอธิบายความแตกต่างได้ในระดับเชิงพหุ โดยมีเพียงฟังก์ชันจำแนกที่ 1 ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรสำคัญที่กำหนดแกนจำแนก ได้แก่ การเป็นตัวแบบด้านอาชีพ (Career Modeling: CM) ในทิศทางบวก และการสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional Support: ES) ในทิศทางลบ

เมื่อพิจารณาดำแหน่งของกลุ่มบนแกนจำแนก พบว่า กลุ่ม Non-NEET และ Semi-NEET1 อยู่ในฝั่งของการมีส่วนร่วมในระบบ ขณะที่กลุ่ม Semi-NEET3/NEET อยู่ในฝั่งของการถอนตัวจากระบบ สะท้อนว่าสถานะ NEET มีลักษณะเป็นความต่อเนื่องมากกว่าการแบ่งกลุ่มแบบแยกขาด

ข้อค้นพบสำคัญคือ ความแตกต่างของสถานะ NEET เกิดจาก “ปฏิสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของตัวแปร” มากกว่าตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งโดยลำพัง และการสนับสนุนทางอารมณ์อาจไม่ได้มีผลเชิงบวกเสมอไปเมื่อขาดการชี้นำเชิงอาชีพ

คำสำคัญ: NEET, การสนับสนุนจากผู้ปกครอง, การเป็นต้นแบบด้านอาชีพ, การสนับสนุนทางอารมณ์, การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม

Abstract

This study examined the role of perceived parental career support and autonomy support in differentiating NEET status among university graduates aged 21–25. A total of 255 participants were recruited using purposive sampling, and data were collected through online questionnaires. The instruments included the Career-Related Parent Support Scale (CRPSS) and the Perceived Parental Autonomy Support Scale (P-PASS). Data were analyzed using Discriminant Analysis.

The findings revealed that parental variables did not significantly differentiate NEET status at the univariate level, but showed discriminative ability at the multivariate level. Only the first discriminant function was statistically significant. The major variables defining the discriminant axis were Career Modeling (CM), which loaded positively, and Emotional Support (ES), which loaded negatively.

Group centroids showed that the Non-NEET and Semi-NEET1 groups were positioned on the engagement side of the axis, whereas the Semi-NEET3/NEET group was positioned on the disengagement side. These findings suggest that NEET status is better understood as a continuum rather than discrete categories.

A key contribution of this study is the finding that NEET status is shaped by the configuration of variables rather than any single factor alone. In addition, emotional support may not always function positively when it is not accompanied by concrete career guidance.

Keywords: NEET, parental support, career modeling, emotional support, discriminant

อิทธิพลของภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจที่มีต่อพฤติกรรมการทำงานเชิงรุกของ
บุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่: บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อแบบอนุกรมของ
ความปลอดภัยทางจิตวิทยาและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม
Influence of Inclusive Leadership on Proactive Work Behavior of Support Staff at
Chiang Mai University: The Serial Mediating Roles of Psychological Safety and
Team Identification

จिरาภา นุชนารถ^{1*} และอิสระ บุญญะฤทธิ์²

¹หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²รองศาสตราจารย์ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: jirapa_nud@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาอิทธิพลของภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจที่มีต่อพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก และ (2) ศึกษาบทบาทการเป็นตัวแปรสื่ออิทธิพลแบบอนุกรมของความปลอดภัยทางจิตวิทยาและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม ในความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจและพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 320 คน จากการคัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มแบบโควตาแบ่งสัดส่วนตามจำนวนบุคลากรของส่วนงาน ภายในมหาวิทยาลัยและสุ่มแบบตามสะดวก ด้วยแบบสอบถามประกอบด้วย แบบวัดพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก แบบวัดภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจ แบบวัดความปลอดภัยทางจิตวิทยา และแบบวัดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม การวิเคราะห์อิทธิพลและการสื่ออิทธิพลแบบอนุกรมของตัวแปร โดยใช้ส่วนต่อเติม PROCESS macro (model 6) ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจมีอิทธิพลทางบวกโดยตรงต่อพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก ความปลอดภัยทางจิตวิทยา และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้ง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีมมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่ออิทธิพลของภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจที่มีต่อพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก อย่างไรก็ตาม ไม่พบว่า ความปลอดภัยทางจิตวิทยาจะมีบทบาทเป็นตัวแปรสื่ออิทธิพลของความสัมพันธ์ดังกล่าว แต่มีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อลำดับแรกในการส่งผ่านอิทธิพลแบบอนุกรมไปยังตัวแปรสื่อลำดับต่อมา คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม ในความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจและพฤติกรรมการทำงานเชิงรุก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความปลอดภัยทางจิตวิทยาและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการทำงานเชิงรุก การวิจัยได้นำเสนอข้อเสนอนี้สำหรับการประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมให้เกิดผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิผลและยั่งยืน

คำสำคัญ: พฤติกรรมการทำงานเชิงรุก ภาวะผู้นำแบบหลอมรวมใจ ความปลอดภัยทางจิตวิทยา ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทีม การสื่ออิทธิพลแบบอนุกรม

Abstract

The objectives of this study were (1) to investigate the influence of inclusive leadership on proactive work behavior and (2) to investigate the serial mediating roles of psychological safety and team identification in the relationship between inclusive leadership and proactive work behavior of support staff at Chiang Mai University. The sample comprised 320 support staff members selected using proportional quota sampling based on the number of personnel in each university division, followed by convenience sampling. Data were collected using a questionnaire measuring proactive work behavior, inclusive leadership, psychological safety, and team identification. Data analysis was conducted using the PROCESS macro plugin (Model 6) to test direct and serial mediation effects. The results showed that inclusive leadership had a statistically significant direct effect on proactive work behavior, psychological safety and team identification. Furthermore, team identification significantly mediated the effect of inclusive leadership on proactive work behavior. Although psychological safety did not mediate this relationship, it served as the first mediator that transmitted influence through the second mediator; team identification within the serial mediation model. These findings suggest that inclusive leadership plays a crucial role in fostering psychological safety and team identification, which ultimately drives proactive work behavior. The study provides practical implications for organizational development to enhance effective and sustainable job performance.

Keywords: proactive work behavior, inclusive leadership, psychological safety, team identification, serial mediation

อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรและความพึงพอใจในงานต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงานแคชเชียร์บริษัทค้าปลีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย

The Influence of Self-Efficacy in Organizational Citizenship Behavior and Job Satisfaction on Organizational Citizenship Behavior among Cashiers in a Retail Company in Thailand

รชาพร ไชยรัตน์^{1*} และผศ.ดร.ศยามล เอกะกุลนันต์²

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Email*: Racharporn.c@ku.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร ความพึงพอใจในงาน และพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงานแคชเชียร์บริษัทค้าปลีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย และเพื่อศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรและความพึงพอใจในงานที่มีต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของพนักงานแคชเชียร์บริษัทค้าปลีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ พนักงานแคชเชียร์ จำนวน 218 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) และคัดเลือกตัวอย่างภายในแต่ละชั้นด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร แบบวัดความพึงพอใจในงาน และแบบวัดพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า 1) พนักงานแคชเชียร์มีการรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร ความพึงพอใจในงาน และพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรโดยรวมอยู่ในระดับสูง และ 2) การรับรู้ความสามารถในพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 56 ขณะที่ความพึงพอใจในงานไม่พบว่ามีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: การรับรู้ความสามารถของตนเอง, ความพึงพอใจในงาน, พฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร

Abstract

This study aimed to examine the levels of self-efficacy in organizational citizenship behavior, job satisfaction, and organizational citizenship behavior among cashiers in a retail company in Thailand, and to investigate the influence of self-efficacy in organizational citizenship behavior and job satisfaction on organizational citizenship behavior among cashiers in a retail company in Thailand. The sample consisted of 218 cashiers selected through proportional stratified random sampling, with simple random sampling employed within each stratum. The instruments used for data collection included a demographic questionnaire, a self-efficacy in organizational citizenship behavior scale, a job satisfaction scale, and an organizational citizenship behavior scale. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, and multiple regression analysis. The results revealed that: 1) the levels of self-efficacy in organizational citizenship behavior, job satisfaction, and organizational citizenship behavior were overall high; and 2) self-efficacy in organizational citizenship behavior had a statistically significant influence on organizational citizenship behavior at the .001 level, explaining 56% of the variance, whereas job satisfaction did not have a statistically significant effect.

Keywords: self-efficacy, job satisfaction, organizational citizenship behavior

อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเองและความพึงพอใจในงานต่อความตั้งใจ ลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซต

Influence of Perceived General Self-Efficacy and Job Satisfaction on Turnover Intention Among Generation Z Employees

ณัฐนรี พรหมเสรณี^{1*} และฉัตรวิบูลย์ ไพจ์เชล²

¹สาขาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : Natnaree_proms@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเอง ความพึงพอใจในงาน และความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซต 2) ศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเองต่อความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซต 3) ศึกษาอิทธิพลของความพึงพอใจในงานต่อความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซต กลุ่มตัวอย่างคือ บุคลากรเจนเนอเรชั่นแซตที่มีตำแหน่งเป็นพนักงานประจำในองค์กรต่าง ๆ จำนวน 203 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenience sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเอง แบบวัดความพึงพอใจในงาน และแบบวัดความตั้งใจลาออกจากงาน มีค่าความเชื่อมั่นแบบวัดอยู่ที่ .80 .85 และ .95 ตามลำดับ การวิจัยนี้ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) ในการทดสอบสมมติฐาน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซต ($\beta = -.25, p < .001$) และความพึงพอใจในงานมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซตในด้านปัจจัยจูงใจและปัจจัยค้ำจุน ($\beta = -.16, p < .05$ และ $-.49, p < .001$ ตามลำดับ) ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเองและความพึงพอใจในงานซึ่งมีส่วนช่วยในการยับยั้งความตั้งใจลาออกจากงานของบุคลากรเจนเนอเรชั่นแซตให้คงอยู่ในองค์กรต่อไป

คำสำคัญ: เจนเนอเรชั่นแซต, ความตั้งใจลาออกจากงาน, ความพึงพอใจในงาน, การรับรู้ความสามารถทั่วไปของตนเอง

Abstract

This study aimed to: 1) examine the relationship among general self-efficacy, job satisfaction, and turnover intention among Generation Z employees; 2) investigate the influence of general self-efficacy on turnover intention among Generation Z employees; and 3) examine the influence of job satisfaction on turnover intention among Generation Z employees. The sample consisted of 203 Generation Z employees who held full-time positions in various organizations. The participants were selected using convenience sampling. The research instruments included a general demographic questionnaire, a general self-efficacy scale, a job satisfaction scale, and a turnover intention scale, which demonstrated reliability coefficients of .80, .85, and .95, respectively. The data were analyzed using the Pearson correlation coefficient and multiple regression analysis to test the research hypotheses. The results revealed that general self-efficacy was significantly negatively related to turnover intention among Generation Z employees ($\beta = -.25, p < .001$). In addition, job satisfaction was significantly negatively related to turnover intention among Generation Z employees in terms of both motivator factors and hygiene factors ($\beta = -.16, p < .05$ and $-.49, p < .001$, respectively). These findings highlight the importance of general self-efficacy and job satisfaction in reducing turnover intention among Generation Z employees and encouraging them to remain in their organizations.

Keywords: Generation Z, General Self-Efficacy, Job Satisfaction, Turnover Intention

อิทธิพลของความเมตตากรุณาต่อตนเอง แรงกดดันจากเพื่อน การติดสื่อสังคมออนไลน์
และการเลี้ยงดูแบบเฮลิคอปเตอร์ ที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์แห่งตน
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นภายในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
Self-Compassion, Peer Pressure, Social Media Addiction,
And Helicopter Parenting as Predictors of Self-Image
Among Lower Secondary School Students in Bangkok Metropolitan Region

ปลายฟ้า เปรมพงษ์สวัสดิ์¹ เปมณีย์ ทองมาก² วริศรา เชื้อนธนะ³ วิยะดา ธารธรรมกิตต์⁴

อาศิรา อรุณปิยชาติ⁵ ปาจริย์ ศรีเสริม⁶ ญัฐสุรางค์ สุภาพ⁷ และดารวันต์ รักสัตย์⁸

¹⁻⁷นิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁸อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน: prim.ppmn@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมและภาพลักษณ์แห่งตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อทดสอบอำนาจการทำนายของความเมตตากรุณาต่อตนเอง แรงกดดันจากเพื่อน และการติดสื่อสังคมออนไลน์ ต่อภาพลักษณ์แห่งตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวแปรอิสระประกอบด้วยความเมตตากรุณาต่อตนเอง แรงกดดันจากเพื่อน และการติดสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งมีผลต่อภาพลักษณ์แห่งตน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ศึกษาอยู่โรงเรียนภายในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 120 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยกระจายแบบสอบถามออนไลน์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) และการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ผลการวิจัยพบว่า ความเมตตากรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาพลักษณ์แห่งตน ในขณะที่ตัวแปรอื่นมีความสัมพันธ์ทางลบกับภาพลักษณ์แห่งตน และพบว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดร่วมกันทำนายภาพลักษณ์แห่งตนได้ร้อยละ 34.3 แต่เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลจำแนกรายตัวแปร พบว่ามีเพียงความเมตตากรุณาต่อตนเองสามารถทำนายภาพลักษณ์แห่งตนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .503$) ผลสะท้อนให้เห็นบทบาทสำคัญของความเมตตากรุณาต่อตนเองต่อภาพลักษณ์แห่งตนในเชิงบวก

คำสำคัญ: ความเมตตากรุณาต่อตนเอง แรงกดดันจากเพื่อน การติดสื่อสังคมออนไลน์ การเลี้ยงดูแบบเฮลิคอปเตอร์ ภาพลักษณ์แห่งตน

Abstract

This study aimed to examine the relationship between psychosocial factors and self-image among junior high school students, and to investigate the psychosocial factors that can predict their self-image. The variables examined in this study included self-compassion, peer pressure, social media addiction, and helicopter parenting. The sample consisted of 120 junior high school students attending schools in the Bangkok Metropolitan Region. Data were analyzed using Pearson correlation coefficient and multiple regression. The findings revealed that self-compassion was positively correlated with self-image. Conversely, peer pressure, social media addiction and helicopter parenting were negatively correlated with self-image. Furthermore, all independent variables jointly predicted 34.3% of the variance in self-image. However, upon examining the individual effects of each variable, only self-compassion significantly predicted self-image at the .001 statistical level ($\beta = .503$). This study emphasizes the vital role self-compassion plays in developing a positive self-image.

Keywords: self-compassion, peer pressure, social media addiction, helicopter parenting, self-image

อิทธิพลของความหมายในชีวิตและภาวะหมดไฟในการเรียนต่อความพึงพอใจในชีวิตของ
นิสิตระดับปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
The Influence of Meaning in Life and Academic Burnout on Life Satisfaction
among Undergraduate Students, Faculty of Social Sciences,
Kasetsart University

ชุตติมณฑน์ ช้างพาลี*, พรปวีณ์ แจ่มจรัส, พิชญ์สินี จิวาลักษณ์, และนรุทธิ์ พรประสิทธิ์

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: chutimon.chang@ku.th

บทคัดย่อ

ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วควบคู่ไปกับการแข่งขันทางการศึกษาที่สูงขึ้น สิ่งเหล่านี้สร้างความกดดันอย่างต่อเนื่อง และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจตลอดจนความพึงพอใจในชีวิตของนิสิต การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของความหมายในชีวิตและภาวะหมดไฟในการเรียนต่อความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า ทั้งสองตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตได้ร้อยละ 30.1 ซึ่งโมเดลการถดถอยพหุคูณโดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F(2, 149) = 32.038, p < .001$) อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์อิทธิพลของแต่ละตัวแปร พบว่า ความหมายในชีวิตมีอิทธิพลทางบวกต่อความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .532, p < .001$) ในขณะที่ภาวะหมดไฟในการเรียนไม่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในชีวิต ($\beta = -.076, p = .269$) ข้อค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้ขยายองค์ความรู้ทางจิตวิทยา โดยชี้ให้เห็นว่าความหมายในชีวิตมีบทบาทสำคัญต่อการประเมินความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตมากกว่าผลกระทบจากความเหนื่อยล้าทาง การเรียน ดังนั้น สำหรับการออกแบบโปรแกรมการปรึกษาหรือกิจกรรมพัฒนานิสิตของสถาบันการศึกษาและนักจิตวิทยา จึงควรส่งเสริมให้นิสิตตระหนักและค้นพบความหมายในชีวิต ควบคู่กับการป้องกันหรือควบคุมระดับภาวะหมดไฟในการเรียน การจัดการความเครียด เพื่อยกระดับความพึงพอใจในชีวิตและสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจต่อไป

คำสำคัญ: ความหมายในชีวิต, ภาวะหมดไฟในการเรียน, ความพึงพอใจในชีวิต, นิสิตมหาวิทยาลัย

Abstract

Currently, rapid societal changes, coupled with highly competitive educational environments, create continuous pressure that may adversely affect university students' mental well-being and life satisfaction. This study aimed to examine the influence of meaning in life and academic burnout on the life satisfaction of undergraduate students in the Faculty of Social Sciences, Kasetsart University. Multiple regression analysis revealed that both variables collectively explained 30.1% of the variance in life satisfaction, and the overall multiple regression model was statistically significant ($F(2, 149) = 32.038, p < .001$). However, when analyzing the individual influence of each variable, it was found that meaning in life had a statistically significant positive effect on students' life satisfaction ($\beta = .532, p < .001$), whereas academic burnout did not have a significant effect on life satisfaction ($\beta = -.076, p = .269$). The findings of this research expand upon existing psychological knowledge, indicating that meaning in life plays a more significant role in assessing students' life satisfaction than the effects of academic burnout. Therefore, when designing counseling programs or student development activities by educational institutions and psychologists, it is crucial to promote student awareness and the discovery of meaning in life, coupled with preventing or controlling academic burnout and managing stress, as a crucial approach to enhancing their life satisfaction and building mental resilience.

Keywords: Meaning in Life, Academic Burnout, Life Satisfaction, University Students

อิทธิพลของประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ต่อความคิดสร้างสรรค์ของพนักงาน:
บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์
Influences of AI Usage Experience on Employees' Creativity:
Mediating Role of AI-Related Approach Motivation

คนัสนันท์ จินะรักษ์* และทัศนีย์ หอมกลิ่น

สาขาจิตวิทยาองค์การ ทรัพยากรมนุษย์และการทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : khanasanan_j@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์ของพนักงาน และ (2) บทบาทการเป็นตัวแปรสื่อของแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์ ในความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์กับความคิดสร้างสรรค์ของพนักงานบริษัทเอกชนในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์จำนวน 277 คน คือ พนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่ในบริษัทเอกชนที่มีสำนักงานตั้งอยู่ในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบวัดประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ แบบวัดแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์ และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ของพนักงาน โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดมีค่าเท่ากับ .83, .80 และ .80 ตามลำดับ

การวิจัยนี้ใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วย Process Macro แบบจำลองที่ 4 (Model 4) และวิธีการบูตสเตรป (Bootstrap Method) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผลการวิจัยนี้พบว่า ประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์สามารถทำนายความคิดสร้างสรรค์ของพนักงานบริษัทเอกชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) อีกทั้งแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์มีบทบาทเป็นตัวแปรสื่อแบบบางส่วน (Partial Mediation) ในความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์และความคิดสร้างสรรค์ของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) นอกจากนี้ประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์และแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์สามารถร่วมกันทำนายความคิดสร้างสรรค์ของพนักงานบริษัทเอกชนได้ร้อยละ 23.68 ($R^2 = .237$) โดยสรุปแล้ว ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้พนักงานที่มีประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นได้

คำสำคัญ: ประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจเชิงเข้าหาปัญญาประดิษฐ์

Abstract

The objectives of this research were to examine (1) the relationships between Artificial Intelligence (AI) usage experience, employee creativity, and AI-related approach motivation, and (2) the mediating role of AI-related approach motivation in the relationship between AI usage experience and employee creativity among private sector employees in Thailand. The sample consisted of 277 employees working in private companies located in Thailand. The research instruments included the AI Usage Experience Scale, the AI-Related Approach Motivation Scale, and the Employee's Creativity Scale, with reliability coefficients of .83, .80, and .80, respectively.

Multiple Regression Analysis using Process Macro Model 4 and the bootstrapping method were employed for hypothesis testing. The results revealed that AI usage experience significantly predicted employee creativity ($p < .01$). Furthermore, AI-Related Approach Motivation played a role as a partial mediator in the relationship between AI usage experience and Employee's creativity at a statistically significant level ($p < .01$). Additionally, AI usage experience and AI-Related Approach Motivation collectively accounted for 23.68% of the variance in employee creativity ($R^2 = .237$). In conclusion, the findings demonstrate that AI-Related Approach Motivation is a crucial factor that enhances employee's creativity among those with AI usage experience.

Keywords: AI Usage Experience, Creativity, Motivation, Artificial Intelligence

อิทธิพลของพลเมืองดิจิทัล ความปลอดภัยทางจิตใจ และการยอมรับเทคโนโลยี
ต่อความผาสุกในการทำงานของนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
The Influence Of Digital Citizenship, Psychological Safety And Technology
Acceptance On Work Well-Being Among Students Of The Faculty
Of Social Sciences, Kasetsart University

กรกนก เผือกใจแก้ว¹ นูร์นัย ชามส์ เอล ดิน¹ กรพิมล กองกระโทก¹ พลสิษฐ์ ละอองแก้ว¹ ภัทรชัย ปานใจ¹

ภาวิดา พรหมอินทร์¹ รัฐสุญา ทองสถิตย์¹ ริฟฮานีย์ บูโปะ¹ วันชพร คันธจรรย์^{1*}

ศยามล เอกะกุลานันต์² และพรเทพ จันทรมล²

¹สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

e-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* wanatchaphorn.k@ku.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับของพลเมืองดิจิทัล ความปลอดภัยทางจิตใจ การยอมรับเทคโนโลยี และความผาสุกในการทำงานของนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ 2) ศึกษาปัจจัยพยากรณ์ของพลเมืองดิจิทัล ความปลอดภัยทางจิตใจ และการยอมรับเทคโนโลยี ที่มีต่อความผาสุกในการทำงานของนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 185 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และแบบวัดตัวแปร การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการผ่านแบบสอบถามออนไลน์และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ตัวแปรสหสัมพันธ์และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ผลการวิจัยพบว่า พลเมืองดิจิทัลและความปลอดภัยทางจิตใจสามารถพยากรณ์ความผาสุกในการทำงานของนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่การยอมรับเทคโนโลยีไม่พบอิทธิพลต่อความผาสุกในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลควบคู่กับการสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่เอื้อต่อความปลอดภัยทางจิตใจเพื่อส่งเสริมความผาสุกในการทำงานและการพัฒนาศักยภาพของนิสิตในบริบทของสังคมดิจิทัล

คำสำคัญ: พลเมืองดิจิทัล ความปลอดภัยทางจิตใจ การยอมรับเทคโนโลยี ความผาสุกในการทำงาน

Abstract

This research aimed to: 1) examine the levels of digital citizenship, psychological safety, technology acceptance, and work well-being among students in the Faculty of Social Sciences at Kasetsart University; and 2) investigate the predictive factors of digital citizenship, psychological safety, and technology acceptance on the work well-being of students in the Faculty of Social Sciences at Kasetsart University. The sample consisted of 185 undergraduate students from the Faculty of Social Sciences, Kasetsart University. The instrument used for data collection was a questionnaire developed based on a review of relevant concepts, theories, and related research. It comprised a demographic information section and scales measuring the key variables. Data were collected through an online questionnaire and analyzed using statistical methods, including percentage, mean, standard deviation, correlation analysis, and multiple regression analysis. The results indicated that digital citizenship and psychological safety significantly predicted work well-being of students in the Faculty of Social Sciences at Kasetsart University ($P < .05$). In contrast, technology acceptance did not have a statistically significant influence on work well-being. These findings reflect the importance of developing digital skills alongside creating a learning environment that supports psychological safety in order to enhance students' work well-being and potential development within the context of a digital society.

Keywords: Digital Citizenship, Psychological Safety, Technology Acceptance, Work Well-Being

อิทธิพลของภาวะเสพติดการเรียนและความยึดมั่นผูกพันทางการเรียน

ที่มีต่อความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

The Influence of Studyholism and Study Engagement on Life Satisfaction among Kasetsart University Students

ณัฐวี รัตนศรีบัวทอง, วรินทร์ ทะนวนรัมย์, สิทธิวีร์ เสรีเจริญวณิช, หมุณี ศิริ*, และนรุฒม์ พรประสิทธิ์

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อีเมลผู้ประสานงาน: hamunee.s@ku.th

บทคัดย่อ

บริบทการศึกษาระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูงได้สร้างแรงกดดันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและคุณภาพชีวิตของนิสิต การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาวะเสพติดการเรียนและความยึดมั่นผูกพันทางการเรียนที่มีต่อความพึงพอใจในชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 175 คน ได้มาจากการสุ่มแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดภาวะเสพติดการเรียน (Studyholism Inventory: SI) แบบวัดความยึดมั่นผูกพันทางการเรียน (Utrecht Work Engagement Scale for Students: UWES-S) และแบบวัดความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale: SWLS) การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่าความยึดมั่นผูกพันทางการเรียนเป็นตัวพยากรณ์ความพึงพอใจในชีวิตที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .513, p < .001$) ในขณะที่ภาวะเสพติดการเรียนไม่สามารถพยากรณ์ความพึงพอใจในชีวิตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตได้ร้อยละ 21.3 ข้อค้นพบนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมความยึดมั่นผูกพันทางการเรียนเชิงบวก ซึ่งจะเป็แนวทางส่งเสริมความพึงพอใจในชีวิตของนิสิต

คำสำคัญ: ภาวะเสพติดการเรียน, ความยึดมั่นผูกพันทางการเรียน, ความพึงพอใจในชีวิต, นิสิตมหาวิทยาลัย

Abstract

The currently highly competitive higher education environment creates continuous pressure that directly impacts students' mental well-being and quality of life. This study aimed to examine the influence of studyholism and study engagement on life satisfaction among Kasetsart University students. The sample consisted of 175 undergraduate students selected through accidental sampling. The research instruments included the Studyholism Inventory (SI), the Utrecht Work Engagement Scale for Students (UWES-S), and the Satisfaction with Life Scale (SWLS). Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation analysis, and multiple regression analysis. The results revealed that study engagement was a statistically significant predictor of life satisfaction ($\beta = .513, p < .001$), whereas studyholism was not a statistically significant predictor. Together, both variables explained 21.3% of the variance in life satisfaction. These findings highlight the importance of promoting positive study engagement as a means of enhancing students' life satisfaction.

Keywords: studyholism, study engagement, life satisfaction, university students

ปัจจัยทำนายของการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน
และการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กรที่มีต่อความผูกพันของพนักงานรัฐวิสาหกิจ
ในธนาคารของรัฐแห่งหนึ่ง

Predictors of Perceived Transformational Leadership, Work Engagement, and
Perceived Organizational Support on the Well-being of State Enterprise
Employees in a State-Owned Bank

ชญาภา สุนาวงศ์¹ ธนพร หิรัญบุรณะ¹ นฤนุช อิศพงษ์¹ กาญจนสิริ ศรีสิงห์¹ นภสร คุ่มครอง¹ น้ำฟ้า ชูเรืองสุข¹
ยศพัฒน์ ชลเขตต์¹ อภิษฐา ศิลป์พัตร¹ ศยามล เอกะกุลานันต์² และนุสบา สมพานิช²

¹ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : naruenut.e@ku.th

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับของการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน การรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร และความผูกพันของพนักงานรัฐวิสาหกิจในธนาคารของรัฐแห่งหนึ่ง และ 2) อิทธิพลของการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน และการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กรที่ส่งผลต่อความผูกพันของพนักงานรัฐวิสาหกิจในธนาคารของรัฐแห่งหนึ่ง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ผู้ปฏิบัติงานของธนาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นธนาคารขนาดใหญ่ที่มีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงการคลัง สาขาสำนักงานใหญ่ จำนวน 352 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามความผูกพัน แบบสอบถามการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง แบบสอบถามความยึดมั่นผูกพันในงาน และแบบสอบถามการรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยวิธีการตัดออกย้อนหลัง โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานรัฐวิสาหกิจในธนาคารของรัฐแห่งหนึ่ง มีการรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน การรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร และความผูกพันอยู่ในระดับสูงที่สุด 2) การรับรู้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงานสามารถร่วมพยากรณ์ความผูกพันของพนักงานรัฐวิสาหกิจในธนาคารของรัฐแห่งหนึ่งได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมพยากรณ์ความผูกพันได้ร้อยละ 57.7

คำสำคัญ: ความผูกพัน ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความยึดมั่นผูกพันในงาน การรับรู้การสนับสนุนจากองค์กร

Abstract

This research aimed to 1) examine the levels of transformational leadership, work engagement, perceived organizational support, and well-being of state enterprise employees in a state-owned bank and 2) investigate the influence of transformational leadership, work engagement, and perceived organizational support on the well-being of state enterprise employees in a state-owned bank. The sample consisted of 352 employees working at the head office of a large state-owned bank under the supervision of the Ministry of Finance. The research instruments included a personal information questionnaire, a well-being questionnaire, a transformational leadership questionnaire, a work engagement questionnaire, and a perceived organizational support questionnaire. The statistical methods used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and backward multiple regression analysis. The significance level for the statistical analysis was set at .05

The results showed that 1) employees of a state enterprise in a state-owned bank had transformational leadership, work engagement, perceived organizational support, and well-being at the highest level, and 2) transformational leadership and work engagement could jointly predict the well-being of state enterprise employees in a state-owned bank around 57.7 percent at .05 level of significance.

Keywords: Well-being, Transformational Leadership, Work Engagement, Perceived Organizational Support

การตรวจจำแนกภาวะบกพร่องในการทำงานของสมองระดับบริหารด้วยแมชชีนเลิร์นนิง: การแก้ปัญหาความไม่สมดุลของข้อมูล MRI โดยใช้วิธีการปรับสมดุลข้อมูลและการคัดเลือกตัวแปร

Executive Dysfunction Detection with Machine Learning: Addressing Imbalanced MRI Dataset with Resampling Methods and Feature Selection

ชิตติ พรโกศลสิริเลิศ*

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : thiti.p@chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบจำลองแมชชีนเลิร์นนิงสำหรับการจำแนกภาวะบกพร่องในการทำงานของสมองระดับบริหาร (executive dysfunction) โดยใช้ข้อมูลภาพถ่ายสมองด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (MRI) จากโครงการ Human Connectome Project ชุดข้อมูลประกอบด้วยตัวแปรคุณสมบัติของคอร์เท็กซ์ของสมองเชิงปริมาตรจำนวน 59 ตัวแปร ความหนาจำนวน 68 ตัวแปร และพื้นที่ผิวจำนวน 68 ตัวแปร กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยกลุ่มปกติ 1,000 คน และกลุ่มที่มีภาวะบกพร่อง 111 คน ข้อมูลได้มีการใช้เทคนิคการปรับสมดุลข้อมูลจากนั้นดำเนินการคัดเลือกคุณลักษณะด้วยวิธี Recursive Feature Elimination และทำการจำแนกด้วยโมเดล Support Vector Machine (SVM), Logistic Regression (LR), Elastic Net (EN) และ Linear Discriminant Analysis (LDA) ผลการศึกษาพบว่าโมเดล SVM ร่วมกับ SVM-SMOTE และ RFE จำนวน 50 ตัวแปร ให้ค่า F2-score สูงที่สุดในขณะที่โมเดล LDA ร่วมกับ SMOTE-ENN และ RFE จำนวน 75 ตัวแปร ให้ค่า recall สูงสุด อย่างไรก็ตามค่า precision โดยรวมยังอยู่ในระดับต่ำในทุกโมเดล โดยสรุปแบบจำลอง ML ที่ใช้ข้อมูล MRI แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในจำแนกภาวะดังกล่าว

คำสำคัญ: ภาวะบกพร่องในการทำงานของสมองระดับบริหาร, ภาพถ่ายสมองด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า, แมชชีนเลิร์นนิง

Abstract

The research objective was to apply machine learning models to classify executive dysfunction using magnetic resonance imaging (MRI) data. The dataset was obtained from the Human Connectome Project and comprised 59 volumetric features, 68 cortical thickness features, and 68 cortical surface area features. The study included 1,000 healthy subjects and 111 subjects with executive dysfunction. Subsequently, resampling methods, feature selection techniques, and classification models—including Support Vector Machine (SVM), Logistic Regression (LR), Elastic Net (EN), and Linear Discriminant Analysis (LDA)—were applied. The results indicated that SVM combined with SVM-SMOTE and 50-feature recursive feature elimination (RFE) achieved the highest F2-score, while LDA with SMOTE-ENN and 75-feature RFE yielded the highest recall. However, precision remained low across all models. In conclusion, machine learning models using MRI data show potential for supporting the identification of executive dysfunction.

Keywords: executive dysfunction, magnetic resonance imaging, machine learning

Block Play and Digital Picture Book Reading in Fostering Cognitive Self-Regulation: Evidence from Chinese Preschoolers

Meng Yao and Melissa Ng Lee Yen Abdullah*

School of Educational Studies, Universiti Sains Malaysia (USM), 11800, Penang, Malaysia

Corresponding author*: melissa@usm.my

Abstract

Although interest in technology-assisted interventions is growing, studies involving preschool-aged children remain limited. This gap is particularly evident in the lack of integrated interventions that combine digital learning tools with traditional hands-on activities to support cognitive self-regulation. In the Chinese context, most existing approaches still rely on traditional cognitive training activities, such as puzzles and matching tasks, while systematic interventions integrating digital picture book reading and block play remain largely absent. To address this gap, the present study examined the effectiveness of an intervention combining digital picture book reading and block play in fostering cognitive self-regulation among Chinese preschool children. A quasi-experimental pre-test-post-test design with a delayed post-test was employed. The sample included 60 children aged 4–5 years from two kindergartens in Chengdu, China, assigned to an experimental group (n = 30) and a control group (n = 30). Over eight weeks, the experimental group participated in a cognitive self-regulation module incorporating digital picture book reading and block play, while the control group engaged in teacher-guided puzzle-matching activities. Cognitive self-regulation was assessed at baseline, post-test, and three-week delayed post-test. Cognitive self-regulation was assessed at baseline, post-test, and three-week delayed post-test. Descriptive results indicated a clear upward trend in the experimental group, whereas the control group showed little change and later decline over time. Repeated-measures ANCOVA further revealed a significant group × time interaction, with the experimental group showing sustained improvement. The findings suggest that integrating digital picture book reading and block play can effectively promote cognitive self-regulation in Chinese preschool children and highlight the potential of digitally supported learning environments in early childhood education.

Keywords: Digital Picture Book Reading, Block Play, Cognitive Self-Regulation, Preschool Children, Quasi-experimental Study

Cognitive Disruption Without Performance Collapse: How Feedback Valence and Mindset Shape Cognitive Task Outcomes

Puttadon Balee* and Thipnapa Huansuriya

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Corresponding author email*: 6570032838@student.chula.ac.th

Abstract

Evaluative feedback is widely used to guide performance, yet its cognitive consequences are not uniformly understood. While negative feedback may disrupt cognitive functioning through increased anxiety, it may also mobilize effort that supports certain forms of performance. The present study examined how feedback valence and intelligence mindset framing jointly influence cognitive task performance, with a focus on dissociating effects on executive working memory and processing speed. A total of 152 participants completed baseline measures of state anxiety and cognitive performance, followed by experimentally manipulated performance feedback (positive vs. negative) paired with either a fixed- or growth-mindset message. Participants then completed post-feedback measures of state anxiety, Digit Span Backward (DSB), and Digit Symbol Substitution Test (DSST) performance. Results indicated that negative feedback significantly increased state anxiety and was associated with lower executive working memory performance on the DSB task. In contrast, DSST performance did not show a uniform main effect of feedback valence or mindset message. Instead, a significant interaction emerged, such that performance differences between positive and negative feedback conditions were observed primarily under fixed-mindset framing, whereas performance remained relatively stable across feedback conditions under growth-mindset framing. These findings suggest that evaluative feedback produces dissociable cognitive effects depending on task demands and motivational context. Negative feedback may impair executive control processes while leaving speeded performance relatively preserved, with mindset framing shaping the extent to which performance varies across evaluative conditions. This work contributes to a more nuanced understanding of feedback effects by highlighting the importance of task-specific cognitive mechanisms and motivational framing in performance regulation.

Keywords: Performance Feedback, Intelligence Mindset, Cognitive Performance, State Anxiety

Learning Motivation in Gamified Digital Environment: Insights from Chinese Undergraduates

Bo Yuan and Melissa Ng Lee Yen Abdullah*

School of Educational Studies, Universiti Sains Malaysia (USM), 11800, Penang, Malaysia

Corresponding author email*: melissa@usm.my

Abstract

Gamification is now a common strategy to engage students in digital learning, but the sustainability of reward-based motivation remains a critical concern. This qualitative study examines how Chinese undergraduate students experience motivational change within gamified digital learning environments. Specifically, it explores the psychological process through which students shift from dependence on external rewards to the development of intrinsic interest. A qualitative approach was employed, involving semi-structured interviews with Chinese university students experienced in gamified learning. The data were analyzed using thematic analysis to identify patterns in students' intrinsic and extrinsic motivation. The thematic analysis showed a clear transition in student motivation. Initially, extrinsic motivation acted as the entry point, where students were attracted by elements such as points, badges and leaderboard. However, internalization processes occurred when the digital tools met students' basic psychological needs for autonomy, competence, and relatedness. Earning points and collecting badges enhanced students' sense of control and capability, fostering greater psychological engagement. As motivation became internalized, students reported discovering meaningful value in the learning tasks, leading to more persistent study behaviors and reduced academic anxiety. The findings suggest that gamification in digital learning should extend beyond superficial reward mechanisms. To create lasting motivation, designers should focus on satisfying students' psychological needs, thereby transforming external incentives into sustained, self-determined engagement.

Keywords: Learning motivation; Gamification elements; Qualitative study; Internalization

Psychometric Properties of the Peer Support Scale among Rural Chinese Adolescents: Evidence from Adolescents in Rural China

Yu Xiaoyu^{1,2} and Melissa Ng Lee Yen Abdullah^{1*}

¹ School of Educational Studies, Universiti Sains Malaysia

Penang, Malaysia

²School of Psychology and Mental Health, North China University of Science and Technology,

Tangshan, China

Corresponding author email*: melissa@usm.my

Abstract

Peer support is a key factor in adolescents' emotional adjustment, resilience, and social competence, and is widely recognised as essential to psychological well-being. In rural contexts with limited structural and educational resources, peer networks may serve as a sustainable psychosocial buffer. This study aimed to evaluate the psychometric properties of a 32-item Peer Support Scale adapted from the Child and Adolescent Social Support Scale among rural adolescents in China. A total of 938 junior middle school students (Grades 7–9) from Hubei Province participated in the study. Item analysis, exploratory factor analysis (EFA), and confirmatory factor analysis (CFA) were conducted to examine the scale's structure, validity, and reliability. The results supported a four-factor structure (emotional, informational, appraisal, and instrumental support) with excellent model fit ($\chi^2/df = 1.156$, CFI = 0.996, TLI = 0.996, RMSEA = 0.013, IFI = 0.996). Reliability coefficients ranged from 0.78 to 0.93, and evidence of content, convergent, and discriminant validity was satisfactory. Overall, the adapted scale demonstrates good reliability and validity for assessing peer support among rural adolescents. The findings provide a robust tool for measuring peer support as a relational protective factor.

Keywords: Peer support scale; Factor analysis; Psychometric properties; Chinese rural adolescents

Relationships between stress, coping, resilience, and work–life balance among female migrant workers in Thailand

Nan Thin Zar No^{1*} and Dr Sariyamon Tiraphat²

¹MA Asean Studies in Sustainable Development, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University Thailand

²Associate Professor, Faculty of Public Health, Mahidol University Thailand

Corresponding author email : sariyamon.tir@mahidol.ac.th

Abstract

This study examines the relationships between stress, coping strategies, resilience, and work–life balance among female Myanmar migrant workers in Thailand. Grounded in Stress and Coping Theory and Resilience Theory, the study aims to explore the relationships between stress, coping strategies, resilience, and work–life balance among Burmese women migrant workers in Thailand. A quantitative cross-sectional correlational design was employed, with data collected from 377 participants working in manufacturing and service sectors in Bangkok and Samut Sakhon. Standardized questionnaires were used to assess perceived stress, coping strategies, resilience, and work–life balance. Data was analyzed using descriptive statistics and Pearson correlation analysis. The results showed that stress was significantly and positively correlated with work–life imbalance ($r = .633, p < .01$), indicating that higher stress levels were associated with poorer work–life balance. Stress was negatively correlated with coping ($r = -.259, p < .01$) and resilience ($r = -.342, p < .01$). In addition, work–life imbalance was negatively associated with coping ($r = -.444, p < .01$) and resilience ($r = -.470, p < .01$). A strong positive correlation was found between coping and resilience ($r = .803, p < .01$), suggesting that these constructs are closely related.

The findings show that coping strategies and resilience are strongly associated with lower stress and a more favorable work–life balance among migrant women workers. While causal relationships cannot be inferred, these results highlight the potential value of strengthening psychological resources in this population. Programs focusing on stress management, social support, and resilience development may help support the well-being and daily functioning of migrant workers. The study contributes to the growing literature on gender, migration, and psychological well-being in the ASEAN context and offers practical implications for policy and workplace support.

Key words: Work–life balance, Perceived stress, Coping strategies, Psychological resilience, Female migrant workers

Psychometric Validation of the Academic Burnout Scale and Assessment of Burnout among Chinese Medical Students

Xiaoyue Sun¹, Melissa Ng Lee Yen Abdullah¹, and Passagorn Tevichapong²

¹ School of Educational Studies, Universiti Sains Malaysia, 11800 USM, Pulau Pinang, Malaysia.

² Psychology Department, Faculty of Humanities, Chiang Mai University, 239 Huaykaew Rd,
Suthep, Mueang Chiang Mai District, Chiang Mai 50200, Thailand

Corresponding author email*: melissa@usm.my

Abstract

In the context of escalating healthcare demands and medical education reforms in China, academic burnout has emerged as a critical concern threatening the future medical workforce. This study aimed to adapt and psychometrically validate the Academic Burnout Scale for Chinese medical undergraduates and to assess the prevalence and characteristics of burnout within this population. Grounded in Maslach's three-dimensional model, a localized revision of the scale originally developed by Lian et al. (2005) was conducted through expert panel review and cultural adaptation. A pilot study was subsequently conducted with 200 medical undergraduates across five universities in Sichuan Province. Psychometric evaluations demonstrated excellent content validity ($S-CVI/Ave=1.00$), strong structural validity ($KMO=0.918$; cumulative variance explained=72.03%), and high internal consistency (Cronbach's $\alpha=0.913$). Descriptive analyses indicated that students generally experience moderate-to-high levels of academic burnout, with Emotional Exhaustion emerging as the most prominent dimension. Overall, the adapted scale proves to be a reliable and valid instrument, providing empirical evidence to support targeted psychological interventions in medical education.

Keywords: Academic Burnout; Scale Validation; Chinese Medical Students; Pilot Study; Sichuan Province

The Relationship Between Problematic Social Media Use and Life Satisfaction in Emerging Adults: A Moderated Mediation Model with Social Media Social Comparison as Mediator and Gratitude as Moderator

Sirinna Ruayrinsaowarot and Rewadee Watakakosol*

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Corresponding author email*: rewadee.w@chula.ac.th

Abstract

The rising prevalence of social media adoption among Emerging Adults has raised concerns over its impact on one's well-being. This study investigated the relationship between Problematic Social Media Use (PSMU) and Satisfaction with Life (SWL), with Social Media Social Comparison (SMSC) as a mediator and Gratitude as a moderator. Self-report questionnaire was distributed on social media platforms. A total of 151 Emerging Adults aged 18-25 participated. Correlation analysis was conducted, followed by moderated mediation analysis using PROCESS Macro Model 7 with bootstrapping. Results indicated that PSMU was positively correlated with SMSC ($r = .40, p < 0.001$) but was not significantly associated with SWL ($r = .05, p = 0.57$). SMSC did not mediate the relationship between PSMU and SWL (Boot Effect = .00, Boot SE = 0.42, Boot 95% CI = [-.08, .09]), and Gratitude did not moderate the association between PSMU and SMSC (Boot Index = .00, Boot SE = .00, Boot 95% CI = [-.0056, .035]). However, a significant negative correlation between Gratitude and PSMU ($r = -.35, p < 0.001$) was observed. These findings revealed that, among Generation Z Emerging Adults, PSMU was not associated with SWL, suggesting a generational or cohort effect in the normalization of social media use. Although Gratitude was associated with lower PSMU, it did not buffer the automatic social comparison processes triggered by curated social media content. The present study emphasizes the importance of considering generational context when examining the psychological impacts of social media.

Keywords: Problematic Social Media Use; Social Media Social Comparison; Gratitude; Emerging Adult; Generation Z

The Relationship between Work–Life Balance and Quiet Quitting Behavior among Thai Employees in the Private Service Sector: The Moderating Role of Psychological Safety

Sirirat Sripetchwandee*

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

Corresponding author email : 6670052438@student.chula.ac.th

Abstract

This study examined the relationship between work–life balance and quiet quitting among 165 employees in Thailand's private service sector — spanning hospitality and tourism, finance and insurance, and retail — and whether psychological safety moderates that relationship. Data were collected via an online cross-sectional survey using three validated instruments: the Work–Life Balance Scale, Psychological Safety Scale, and Quiet Quitting Scale. Analysis employed Pearson's correlation and moderated regression via Hayes' PROCESS Model 1 (Hayes, 2022). The model explained 38.9% of the variance in quiet quitting. Both work–life balance ($r = -.334, p < .001$) and psychological safety ($r = -.583, p < .001$) were negatively correlated with quiet quitting. However, in the moderation model, the conditional effect of work–life balance on quiet quitting was not statistically significant when psychological safety was at its sample mean ($b = -0.128, p = .077$). Conversely, psychological safety emerged as a strong predictor of quiet quitting ($b = -0.466, p < .001$). More importantly, its interaction with work–life balance was significant ($b = -0.243, p = .019$), indicating that the association between work–life balance and quiet quitting depended on the presence of psychological safety. Simple slope analysis confirmed that work–life balance had no significant effect in low-safety environments but became a strong predictor in high-safety ones. These findings suggest that the association between work–life balance and quiet quitting may depend on the level of psychological safety, highlighting its role as an important contextual condition.

Keywords: work–life balance, quiet quitting, psychological safety, service industry

When a Resource Becomes a Demand: The Serial Mediating Roles of Work Intensification and Educational Anxiety in the Relationship Between Perceived AI Usefulness and Teacher Emotional Exhaustion

Hansen Zhou, Hairul Nizam Ismail*, and Melissa Ng Lee Yen Abdullah

School of Educational Studies, Universiti Sains Malaysia

Corresponding author email*: hairul@usm.my

Abstract

Generative artificial intelligence (GenAI) is increasingly promoted as a means of reducing teacher workload and improving instructional efficiency. However, emerging scholarship suggests that productivity-enhancing technologies may also intensify work by raising performance expectations, accelerating work pace, and broadening role demands. Whether this paradox operates in K–12 education remains insufficiently examined. Drawing on Conservation of Resources theory and the logic of Jevons paradox, this study investigated whether perceived AI usefulness is associated with teachers' emotional exhaustion through the serial mediating roles of work intensification and educational anxiety. Data were collected from 346 K–12 teachers in public schools in Nanjing, China, and analysed using partial least squares structural equation modelling (PLS-SEM). The results showed that perceived AI usefulness was positively associated with work intensification, educational anxiety, and emotional exhaustion. In addition, work intensification was positively associated with both educational anxiety and emotional exhaustion, while educational anxiety was positively associated with emotional exhaustion. Most importantly, the serial mediation pathway from perceived AI usefulness to emotional exhaustion through work intensification and educational anxiety was statistically significant. Although the observed effect sizes were modest, these findings suggest that, in policy-driven educational contexts, the perceived efficiency benefits of AI may be partially absorbed into intensified work demands and psychological strain rather than translated into genuine workload relief. The study contributes to existing AI-in-education research by suggesting that, under certain institutional conditions, perceived usefulness may function not only as a facilitating perception but also as a mechanism linked to heightened work demands. The findings also point to policy considerations regarding the protection of teacher workload and well-being during AI integration initiatives, while recognising that the modest effect sizes observed here caution against treating AI-related perceptions as a dominant policy target.

Keywords: generative AI, perceived usefulness, work intensification, educational anxiety, emotional exhaustion

ผลของโปรแกรมการให้การปรึกษาร่วมกับกิจกรรมศิลปะต่อการตระหนักรู้ทางอารมณ์

ของนักศึกษาพยาบาล

Effects of a Counseling Program with Art Activities on Emotional Awareness among Nursing Students

จินต์จุฑา หงสนันท์^{1*} และอารยา ผลธัญญา²

¹นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาการปรึกษา ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²อาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: jin.hongsanan@gmail.com

บทคัดย่อ

การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาร่วมกับกิจกรรมศิลปะต่อการตระหนักรู้ทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาล โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n experimental design) รูปแบบ A-B กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 คัดเลือกโดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบประเมินระดับการตระหนักรู้ทางอารมณ์และโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาร่วมกับกิจกรรมศิลปะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น การดำเนินการแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะเส้นฐาน (Baseline phase) และระยะจัดกระทำ (Intervention phase) โดยในระยะเส้นฐาน (Baseline phase) เป็นการประเมินการตระหนักรู้ทางอารมณ์สัปดาห์ละ 1 ครั้งต่อเนื่อง 4 สัปดาห์ และในระยะจัดกระทำ (Intervention phase) เป็นการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาร่วมกับกิจกรรมศิลปะ จำนวน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคะแนนระหว่างระยะเส้นฐาน (Baseline phase) และระยะจัดกระทำ (Intervention phase) ด้วยวิธี Percentage of Data Exceeding the Median (PEM) ผลการวิจัยพบว่า ค่า Percentage of Data Exceeding the Median (PEM) เท่ากับร้อยละ 70 แสดงให้เห็นว่าในระยะจัดกระทำ (Intervention phase) กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการตระหนักรู้ทางอารมณ์สูงกว่าระยะเส้นฐาน (Baseline phase) ในสัดส่วนร้อยละ 70

คำสำคัญ: การปรึกษาเชิงจิตวิทยาร่วมกับกิจกรรมศิลปะ, การตระหนักรู้ทางอารมณ์, การทดลองกลุ่มเล็ก, นักศึกษาพยาบาล

Abstract

This independent study aims to examine the effects of a counseling program with art activities on the emotional awareness among nursing students. The research employed a small-n experimental design with an A-B format. The sample group, consisting of five third-year nursing students, was selected using purposive sampling. The research instruments included a general information questionnaire, an emotional awareness questionnaire, and a counseling program with art activities developed by the researcher. The procedure was divided into two phases: the baseline phase and the intervention phase. In the baseline phase, emotional awareness was assessed once a week for four consecutive weeks. In the intervention phase, participants attended the counseling program with art activities for six weeks, once per week, with each session lasting 90 minutes. Data were analyzed using descriptive statistics, and changes in scores between the baseline and intervention phases were analyzed using the Percentage of Data Exceeding the Median (PEM) method. The results showed that the Percentage of Data Exceeding the Median (PEM) was 70 percent, indicating that during the intervention phase, the participants had higher emotional awareness scores than in the baseline phase at a proportion of 70 percent.

Keywords: counseling program with art activities, emotional awareness, small-n experimental design, nursing students.

การพัฒนาและประเมินนวัตกรรมสำหรับนักจิตวิทยา
ที่เริ่มต้นใช้แนวทางการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิดในการปฏิบัติงาน
Development and Evaluation of an Innovation to Support
Psychologists Beginning to Practice Schema Therapy

ดวงกมล ตั้งจิตต์พิชัย^{1*} และไชยันต์ สกกุลศรีประเสริฐ²

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: dkamon@gmail.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนานวัตกรรมที่ส่งเสริมการให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาของนักจิตวิทยาที่เริ่มต้นใช้แนวทางการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิด (Schema Therapy)

วัสดุและวิธีการ การวิจัยนี้ใช้แนวทางการวิจัยเชิงการออกแบบ โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะได้แก่ 1) ระยะออกแบบและพัฒนา นวัตกรรมที่สนับสนุนการให้บริการการปรึกษาของนักจิตวิทยาที่เริ่มต้นใช้แนวทางการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิด และ 2) ระยะทดลองใช้และประเมินนวัตกรรม โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักจิตวิทยาที่เริ่มต้นใช้แนวทางการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิด จำนวน 25 คนประเมินความพึงพอใจและประเมินผลการนำไปใช้หลังจากทดลองใช้นวัตกรรมเป็นเวลา 3 เดือน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา

ผล ระยะที่ 1 ได้ผลลัพธ์เป็นนวัตกรรมต้นแบบ Schema Kit ที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นเพื่อลดปัญหาและอุปสรรคในการจดจำเนื้อหาทฤษฎีที่ซับซ้อน รวมถึงการอธิบายแนวคิดหลักของการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิดให้เคสเข้าใจและตระหนักในแบบแผนความคิดที่ไม่เหมาะสมของตน ในรูปแบบชุดเครื่องมือที่ประกอบด้วยปากกาและกระดานไวท์บอร์ด ชุดกราฟิกและตัวอย่างการอธิบายแบบ Timeline, Trigger Event, และ Mode Dialogue ในระยะที่ 2 ผลการประเมินความพึงพอใจและผลการนำไปใช้หลังจากที่กลุ่มตัวอย่างทดลองใช้นวัตกรรมต้นแบบ Schema Kit อยู่ในเกณฑ์มาก – มากที่สุด ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความสอดคล้องทฤษฎีและความเหมาะสมในการออกแบบ ความพึงพอใจและความสะดวกในการใช้ และการนำไปใช้ได้จริงและการตอบวัตถุประสงค์ของนวัตกรรมต้นแบบ

สรุป นวัตกรรมต้นแบบนี้มีศักยภาพและแนวโน้มช่วยลดอุปสรรคและประสบการณ์เชิงท้าทายในการให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาด้วยแนวทางการบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิด และสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดได้

คำสำคัญ: การบำบัดเพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนความคิด, นักจิตวิทยาฝึกหัด, นวัตกรรม, ความท้าทายและอุปสรรคในการเริ่มต้นทำจิตบำบัด

Abstract

Objective: This study aimed to develop an innovation to enhance psychological counseling services among psychologists beginning to practice Schema Therapy.

Materials and Methods: The research follows a design-based research methodology, conducted in two phases: 1) design and development of the supportive innovation, and 2) a trial and evaluation phase. The sample consisted of 25 novice Schema Therapy practitioners who assessed their satisfaction and the innovation's practical application after a 3-month trial period. Evaluation criteria included theoretical consistency, user experience, and practical utility in achieving the innovation's core objectives. Data were collected and analyzed using descriptive statistics.

Results: Phase 1 resulted in the 'Schema Kit' prototype, designed and developed to mitigate challenges and obstacles in memorizing complex theoretical content and explaining core Schema Therapy concepts to help clients understand and gain awareness of their early maladaptive schemas through a comprehensive toolkit that includes a pen and whiteboard, graphic sets, along with illustrative templates for the 'Timeline', 'Trigger Event', and 'Mode Dialogue' explanatory models. In Phase 2, the evaluation of satisfaction and practical utility after a 3-month trial by the target group was rated at the "High" to "Highest" levels across all three dimensions: theoretical consistency and design appropriateness, user satisfaction and ease of use, and practical application in achieving the prototype's objectives.

Conclusion: The findings suggest that this prototype has the potential to reduce obstacles and address challenging experiences for psychologists beginning their practice in Schema Therapy, providing a solid foundation for further development and scaling.

Keywords: Schema Therapy, New Practitioners, Innovation, Challenges and Obstacles in Initial Psychotherapy.

อิทธิพลของความกลัวการถูกประเมินเชิงลบต่อพฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นใน
กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีความกลัวที่จะพลาดโอกาสหรือตกกระแสม
เป็นตัวแปรส่งผ่าน

The Effect of Fear of Negative Evaluation on Compulsive Buying Behavior
Among Undergraduate Students: The Mediating Role of Fear of Missing Out

อินทิรา วรรณสถิตย์^{1*} ธนภรณ์ ศรีประพันธ์² พลอยสวย สามงามน้อย³ โยชิตา กอสนาน⁴
พัทธวรรณ ดันติวิริยพันธ์⁵ รติมา อุปลารวงศ์ชัย⁶ เพชรพระราม พออิ้ม⁷ ภัคพินันท์ เสงแสงชัย⁸
ชญญา ลีศัตร์พ่าย⁹ และชาญ รัตนะพิสิฐ¹⁰

^{1,2,3,4,5,6,7,8,10} หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตสาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
⁹ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน * : intira.vanasatit@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของความกลัวการถูกประเมินเชิงลบต่อพฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีอายุระหว่าง 18 – 25 ปี จำนวน 124 คน โดยมีความกลัวที่จะพลาดโอกาสหรือตกกระแสมเป็นตัวแปรส่งผ่าน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) ผ่านแบบสอบถามออนไลน์ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยมาตรวัดพฤติกรรมการซื้อแบบไม่ได้ไตร่ตรอง มาตรวัดความกลัวการถูกประเมินเชิงลบฉบับย่อ และมาตรวัดการกลัวตกกระแสมสังคมออนไลน์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานพบว่า ตัวแปรทุกคู่มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และผลการทดสอบสมมติฐานผ่าน PROCESS Macro บนโปรแกรม SPSS พบว่า ความกลัวการถูกประเมินเชิงลบมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($b = .203, p < .01, 95\% \text{ CI } [.066, .340]$) และความกลัวที่จะพลาดโอกาสหรือตกกระแสมเป็นตัวแปรส่งผ่านบางส่วน (Partial Mediation) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($b = .105, p < .001, 95\% \text{ CI } [.043, .186]$) โดยโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นได้ร้อยละ 25.5 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลถึงพฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในหน่วยงานทางการศึกษาและด้านสุขภาพจิต เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักศึกษา รวมถึงเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในการเพิ่มองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมดังกล่าว

คำสำคัญ: ความกลัวการถูกประเมินเชิงลบ, ความกลัวที่จะพลาดโอกาสหรือตกกระแสม, พฤติกรรมเสพติดการซื้อของโดยไม่จำเป็น

ABSTRACT

The purpose of this study was to examine the effect of fear of negative evaluation on compulsive buying behavior among undergraduate students with fear of missing out as a mediator. Data were collected from 124 undergraduate students aged between 18 and 25 from universities in the Bangkok metropolitan region using an online questionnaire. The instruments included the Compulsive Buying Behavior Scale, the Brief Fear of Negative Evaluation Scale, and the Fear of Missing Out Scale. The results revealed that all variable pairs were positively correlated at a statistically significant level ($p < .01$). Furthermore, the results of the hypothesis testing using the PROCESS macro for SPSS found that fear of negative evaluation had a statistically significant effect on compulsive buying behavior ($b = .203$, $p < .01$, 95% CI [.066, .340]). In addition, fear of missing out partially mediated the relationship between fear of negative evaluation and compulsive buying behavior with statistical significance ($b = .105$, $p = .001$, 95% CI [.043, .186]). The model explained 25.5% of the variance in compulsive buying behavior. The findings highlight the psychological factors influencing compulsive buying behavior among undergraduate students. This knowledge can be applied in educational and mental health settings to promote appropriate student behaviors and may also benefit those interested in expanding their understanding of the psychological factors influencing such behavior.

Keywords: Fear of Negative Evaluation, Fear of Missing Out, Compulsive Buying Behavior

ผลของโปรแกรมตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวกบนฐานการฝึกสติเพื่อเสริมสร้างความรักตนเอง
ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

THE EFFECTS OF A MINDFULNESS-BASED POSITIVE PSYCHOLOGY PROGRAM
ON THE ENHANCEMENT OF SELF-LOVE AMONG UNDERGRADUATES
AT KASETSART UNIVERSITY, KAMPHAENG SAEN CAMPUS

นฐมน ตันสกุล* และอมราพร สุรการ

สาขาจิตวิทยาประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : natamon.tansakul@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองแบบวัดผลก่อนและหลังการทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมจิตวิทยาเชิงบวกบนฐานการฝึกสติต่อการเสริมสร้างความรักตนเองของนิสิต กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ที่มีระดับความรักตนเองปานกลาง จำนวน 33 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 14 คน และกลุ่มควบคุม 19 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดระดับความรักตนเอง และโปรแกรมจิตวิทยาเชิงบวกบนฐานการฝึกสติเพื่อเสริมสร้างความรักตนเอง จำนวน 6 ครั้ง ครั้งละ 120 นาที การวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มจากการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม พบว่าข้อมูลไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม ได้แก่ Independent t-test และ Paired t-test ผลการวิจัยพบว่าหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนความรักตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนความรักตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 3.99 ซึ่งอยู่ในระดับสูงมาก จึงสรุปได้ว่าโปรแกรมจิตวิทยาเชิงบวกบนฐานการฝึกสติสามารถเสริมสร้างความรักตนเองของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: จิตวิทยาเชิงบวกบนฐานการฝึกสติ, ความรักตนเอง, การฝึกสติ, การแทรกแซงทางจิตวิทยาเชิงบวก

Abstract

This quasi-experimental research employed a pretest-posttest design. The objectives was to examine the effects of a mindfulness-based positive psychology program on enhancing self-love among undergraduate students. The participants were undergraduate students at Kasetsart University, Kamphaeng Saen Campus, who had a moderate level of self-love. A total of 33 participants were recruited and assigned into two groups: 14 in the experimental group and 19 in the control group. The research instruments were a self-love scale and a mindfulness-based positive psychology program for enhancing self-love, consisting of six sessions of 120 minutes each. Data analysis began with an examination of the assumptions for analysis of covariance. The results indicated that the data did not meet the required assumptions; therefore, appropriate statistical analyses were employed, including the independent samples t-test and paired samples t-test. The findings revealed that, after the intervention, the experimental group had significantly higher self-love scores than the control group at the .05 level. In addition, the experimental group had significantly higher self-love scores after participating in the program than before participating in the program at the .05 level, with an effect size of 3.99, indicating a very large effect. These findings suggest that the mindfulness-based positive psychology program effectively enhanced self-love among undergraduate students.

Keywords: Mindfulness-based positive psychology, Self-love, Mindfulness practice, Positive psychology intervention

ความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดแบบเติบโต และความเมตตากรุณา
ต่อตนเองกับการฟื้นตัวในการทำงานของผู้ประกอบวิชาชีพด้านการดูแลสุขภาพจิต

The relationship between growth mindset and self-compassion and career
resilience among mental health professionals.

ประภัสสร กระดานลาด¹ รตา สุภาสีบ¹ ณัฐศศิภา ชุ่มวงศ์¹ วาเรนน์ เซนธ์¹

ธรรธร ่องอาจสกุลมัน¹ นีรนารา วาทีมงคลกาล¹ ปราณ มังกรพิศม์¹

พิมญาดา โจรนสิริวัฒน์¹ ศุภสุดา สิงห์สุทธิโสทร¹ สันติภาพ นันทะสาร² และวิธัญญา วัฒนโธ²

¹หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²อาจารย์ประจำหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: prapassornkradanlad@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความคิดแบบเติบโต (Growth Mindset) และความเมตตากรุณาต่อตนเอง (Self-Compassion) กับการฟื้นตัวในการทำงาน (Career Resilience) ของผู้ประกอบอาชีพด้านการดูแลสุขภาพจิต และ 2) ศึกษาความสามารถในการทำนายการฟื้นตัวในการทำงาน จากตัวแปรกรอบความคิดแบบเติบโตและความเมตตากรุณาต่อตนเอง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านการดูแลสุขภาพจิต จำนวน 119 คน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทางกูเกิลฟอร์ม (Google form) ใช้เวลาตอบแบบสอบถามจำนวน 1 ครั้ง ข้อคำถามมีทั้งหมด 5 ส่วน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) มาตรการฟื้นตัวในการทำงาน 2) มาตรการกรอบความคิดแบบเติบโต และ 3) มาตรการความเมตตากรุณาต่อตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า กรอบความคิดแบบเติบโตและความเมตตากรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการฟื้นตัวในการทำงาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) แบบวิธี Enter Method เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่ากรอบความคิดแบบเติบโตและความเมตตากรุณาต่อตนเองร่วมกันทำนายการฟื้นตัวในการทำงานของผู้ประกอบวิชาชีพด้านการดูแลสุขภาพจิต ผลการวิจัยพบว่ากรอบความคิดแบบเติบโตและความเมตตากรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการฟื้นตัวในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ($r = .657$) และความเมตตากรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการฟื้นตัวในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ($r = .648$) ตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันทำนายการฟื้นตัวในการทำงานได้ถึงร้อยละ 60.2

คำสำคัญ : กรอบความคิดแบบเติบโต, ความเมตตากรุณาต่อตนเอง, การฟื้นตัวในการทำงาน, ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพจิต

Abstract

This research aimed to 1) study the relationship between growth mindset, self-compassion and career resilience among mental health professionals; and 2) examine the predictive ability of growth mindset and self-compassion on career resilience. The sample consisted of 119 mental health professionals, including psychiatrists, psychologists, psychiatric nurses, and social workers. Data were collected through a one-time online questionnaire via Google Forms, which was divided into five sections. The research instruments included 1) a career resilience scale, 2) a growth mindset scale, and 3) a self-compassion scale. Data analysis was conducted in two parts: Descriptive Statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation (SD) and Inferential Statistics, using Pearson's correlation coefficient to test the first hypothesis regarding the positive relationships between the variables. Additionally, Multiple Regression Analysis (Enter Method) was employed to test the second hypothesis concerning the collective predictive power of growth mindset and self-compassion on the career resilience of mental health professionals. The research findings revealed a statistically significant relationship between growth mindset and self-compassion indicating correlation at 0.1 ($r = .657, p < .01$). Similarly, self-compassion also showed correlation with career resilience at 0.1 ($r = .648, p < .01$). Together, these two variables significantly predicted 60.2% of career resilience.

Keyword: Growth Mindset, Self-Compassion, Career Resilience, Mental health professional

ผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวการยอมรับและพันธสัญญาต่อ
ความเมตตากรุณาต่อตนเอง ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และกรอบความคิดแบบเติบโต
ในนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี

THE EFFECTS OF ACCEPTANCE AND COMMITMENT GROUP THERAPY ON
SELF-COMPASSION, PERFECTIONISM, AND GROWTH MINDSET
IN UNDERGRADUATES

ธิติ ตั้งจันทร์แสงศรี* และกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน: thiti.rm@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบกึ่งทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบประสิทธิผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวการยอมรับและพันธสัญญาต่อความเมตตากรุณาต่อตนเอง ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และกรอบความคิดแบบเติบโตในนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีคะแนนความเมตตากรุณาต่อตนเองต่ำ จำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน สุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ มาตรการวัดความเมตตากรุณาต่อตนเอง มาตรการวัดลักษณะยึดติดความสมบูรณ์แบบ มาตรการวัดกรอบความคิดแบบเติบโต และโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวการยอมรับและพันธสัญญา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามแบบวัดซ้ำ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุนาม ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่ม 1) กลุ่มทดลองมีคะแนนความเมตตากรุณาต่อตนเองสูงขึ้น และมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล 2) กลุ่มทดลองมีคะแนนความนิยมความสมบูรณ์แบบลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล แต่เมื่อควบคุมความแตกต่างก่อนการทดลอง ไม่พบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ไม่พบความแตกต่างของคะแนนกรอบความคิดแบบเติบโตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งภายในกลุ่มทดลองเมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังการเข้ากลุ่มและระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

คำสำคัญ: กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวการยอมรับและพันธสัญญา, ความเมตตากรุณาต่อตนเอง, ความนิยมความสมบูรณ์แบบ, กรอบความคิดแบบเติบโต

Abstract

This quasi-experimental study aimed to examine the effects of Acceptance and Commitment Therapy (ACT) group counseling on self-compassion, perfectionism, and growth mindset among undergraduate students. The participants were 32 undergraduates with below-average self-compassion scores, selected through purposive sampling. Participants were assigned to an experimental group ($n = 16$) and a control group ($n = 16$). The research instruments consisted of the Self-Compassion Scale, the Almost Perfect Scale–Revised, and the Dweck Mindset Instrument at pre-test, post-test, and a two-week follow-up. Data were analyzed using repeated measures multivariate analysis of variance (MANOVA) and multivariate analysis of covariance (MANCOVA). The results indicated that, following participation in the group program, (1) the experimental group showed a significant increase in self-compassion at posttest and follow-up compared to pretest and had significantly higher scores than the control group at both posttest and follow-up; (2) the experimental group showed a significant decrease in perfectionism at posttest and follow-up compared to pretest; however, when controlling for baseline differences, no significant differences were found between the experimental and control groups; and (3) no significant differences in growth mindset scores were found at pre-post treatment and when the experimental and control groups were compared at post treatment.

Keywords: Acceptance and Commitment Group Therapy, Self-compassion, Perfectionism, Growth Mindset

Examining Age and Psychological Factors Associated with Scam Susceptibility in Thai Adults

Vichatchaya Pleecluay^{1*} and Nipat Pichayayothin²

¹Faculty of Psychology, Chulalongkorn University,

²Life Transitions and Psychology of Time Research Group, The Faculty of Psychology,
Chulalongkorn University

Corresponding author email*: miewpl14@gmail.com

ABSTRACT

Scam victimization has become a pressing public safety issue in Thailand, where cybercrime losses have risen sharply amid the growth of digital platforms. This study examined the role of age and five psychological factors—trust, financial literacy, impulsiveness, technology proficiency, and overconfidence—in predicting susceptibility to scams among Thai adults (N = 109, age range = 21–68 years, M = 37.88, SD = 11.99). Data were analyzed using Pearson correlation and multiple regression. The results indicated that two predictors emerged as statistically significant: trust ($\beta = .282$, $p = .004$) and technology proficiency ($\beta = .323$, $p = .002$). Notably, higher technology proficiency was associated with greater susceptibility to scams, a counterintuitive finding that challenges the assumption that digital skill is inherently protective. Age, financial literacy, overconfidence, and impulsiveness did not significantly predict susceptibility to scams in this sample. These findings underscore the complexity of scam susceptibility and carry practical implications for fraud prevention programs in Thailand and similar digitalized societies.

Keywords: susceptibility to scam, trust, technology proficiency, overconfidence, financial literacy, impulsiveness, Thailand, fraud prevention

The Role of Segmental and Tonal Information in Thai Spoken Word Recognition

Tanradee Mongkolpiyathana*

Chulalongkorn University

Corresponding author email*: tmongkolpiyathana@gmail.com

Abstract

The importance of tonal versus segmental information, or vowels and consonants, in speech processing has been a subject of ongoing debate. While segmental information can be critical for lexical access across languages, tonal languages like Thai and Mandarin also rely on variations in tonal pitch which are fundamental for distinguishing word meaning. Previous research on this topic has found mixed results: some suggest segmental cues are more important, while others emphasize the role of lexical tone in speech processing. This study aims to investigate the role of tonal and segmental information in Thai by investigating the effects of vowel, consonant, and tone priming on word recognition using a lexical decision task. Using an auditory lexical decision task, native Thai speakers heard pairs of words varying in tone, vowel, and consonant to determine if the second word was a real word. This examined whether tonal or segmental priming facilitates faster word recognition. The findings revealed a significant facilitation effect only when the prime and target matched across all three components—onset, rime, and tone—compared to the unrelated baseline condition. Conversely, no facilitation effects were observed for any partial-overlap conditions, suggesting that a single component overlap alone is insufficient to facilitate activation. Crucially, this selective facilitation may only be found because the prime words utilized in the experiment were all nonwords. These results contribute to models of spoken word recognition by demonstrating that full phonological congruence may be required for priming effects in Thai, offering a valuable cross-linguistic comparison to existing speech processing models in other tonal languages.

Keywords: auditory priming, segments and tones, Thai spoken language

คุณลักษณะจุดแข็งของผู้สูงอายุที่ทำหน้าที่ดูแลผู้สูงอายุติดเตียง:

การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

CHARACTER STRENGTHS OF THE ELDERLY PEOPLE WHO CARE FOR BEDRIDDEN ELDERLY: A PHENOMENOLOGICAL STUDY

ภาคภูมิ ตั้งวงศ์กวิน^{1*} และธีระชน พลโยธา²

¹นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ)

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : phakphum.tangwongkwin@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะจุดแข็ง พลังใจ และความหมายของบทบาทของผู้สูงอายุที่ทำหน้าที่ดูแลผู้สูงอายุที่ป่วยติดเตียงในครอบครัว ภายใต้บริบทสังคมสูงวัยของประเทศไทยที่ภาวะการดูแลระยะยาวเพิ่มสูงขึ้น การศึกษาใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างกับผู้ให้ข้อมูลจำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้ดูแลหลักที่มีประสบการณ์ดูแลอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 6 เดือน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงธีม และตีความผ่านกรอบแนวคิด VIA Classification of Character Strengths และ PERMA Model ผลการวิจัยสามารถสังเคราะห์ออกเป็น 8 ธีมหลัก ได้แก่ (1) การเข้าสู่บทบาทผู้ดูแลจากความจำเป็นในครอบครัว (2) การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงชีวิต (3) ความท้าทายจากการดูแลระยะยาว (4) กลไกการรับมือและการปล่อยวาง (5) คุณลักษณะจุดแข็งภายใน (6) การพัฒนาศักยภาพจากประสบการณ์ (7) ความหมายของบทบาทผู้ดูแล และ (8) การสนับสนุนทางสังคม ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าผู้ดูแล แม้เผชิญข้อจำกัดหลายด้าน ยังสามารถดำรงบทบาทได้ผ่านคุณลักษณะเชิงบวก เช่น ความเมตตา ความอดทน และความกตัญญู พร้อมทั้งสร้างความหมายจากประสบการณ์การดูแล ข้อค้นพบสำคัญคือ คุณลักษณะจุดแข็งในบริบทนี้มีลักษณะเชิงความสัมพันธ์ (relational strengths) ที่ฝังอยู่ในบริบทครอบครัว และ “ความหมายในชีวิต” ทำหน้าที่เป็นกลไกสำคัญที่เชื่อมโยงระหว่างจุดแข็งภายในกับความผาสุกของผู้ดูแล ผลการวิจัยจึงช่วยขยายการประยุกต์ใช้กรอบ VIA และ PERMA ในบริบทผู้สูงอายุ และสะท้อนว่าการดูแลมิได้เป็นเพียงภาระ แต่เป็นกระบวนการของความงอกงามทางจิตใจ (psychological flourishing)

คำสำคัญ: ผู้สูงอายุที่ทำหน้าที่ดูแล; ผู้สูงอายุติดเตียง; คุณลักษณะจุดแข็ง; พลังใจ; การวิจัยเชิงคุณภาพ

Abstract

This qualitative study aimed to explore the character strengths, psychological resilience, and meaning of caregiving roles among older adults who care for bedridden older family members within the context of Thailand's rapidly aging society, where the burden of long-term care increasingly falls on families. Data were collected through semi-structured in-depth interviews with seven primary caregivers who had at least six months of continuous caregiving experience. The data were analyzed using thematic analysis and interpreted through the frameworks of the VIA Classification of Character Strengths and the PERMA Model. The findings revealed eight main themes: (1) entry into the caregiving role driven by family necessity, (2) adjustment to life changes, (3) challenges in long-term caregiving, (4) coping and acceptance, (5) inner character strengths, (6) development of new capacities through experience, (7) meaning of the caregiving role, and (8) social support. The results indicate that despite facing multiple constraints, caregivers were able to sustain their roles through positive personal qualities such as kindness, perseverance, and gratitude, while also constructing meaning from their caregiving experiences. A key finding is that character strengths in this context are relational in nature, embedded within family relationships. Moreover, meaning in life functions as a core mechanism linking internal strengths to caregivers' well-being. These findings extend the application of the VIA and PERMA frameworks within the context of older adult caregiving and suggest that caregiving is not merely a burden but also a process of psychological flourishing.

Keywords: Older adult caregivers, Bedridden older adults, Character strengths, Psychological resilience, Qualitative research

Influence of Belief in a Dangerous World on Life Satisfaction: Psychological Safety as the Mediator

Tanaree Danchaivijit* and Asst. Prof. Dr. Apitchaya Chaiwutikornwanich
Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand
Corresponding author email*: tmongkolpiyathana@gmail.com

Abstract

Belief in a dangerous world (BDW) reflects a generalized perception that the social environment is threatening and unpredictable. This study examined the relationship between BDW and life satisfaction, with psychological safety as a mediator and demographic factors (age, income, and relationship status) as moderators. A cross-sectional survey was conducted with 144 undergraduate students in Thailand. Data were analyzed using Hayes' PROCESS Model 59 implemented in R, with 5,000 bootstrap samples. Results indicated that BDW negatively predicted psychological safety ($b = -0.837, p < .001$), which in turn positively predicted life satisfaction ($b = 0.780, p < .001$). The indirect effect was significant (95% CI [-0.742, -0.556]), supporting mediation. However, no significant moderation effects were found across all paths. The model explained 76.7% of variance in life satisfaction ($R^2 = .767$). These findings suggest that psychological safety is a key mechanism linking perceived threat to life satisfaction.

Keywords: belief in a dangerous world, psychological safety, life satisfaction, mediation, moderated mediation

ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และการกลัวความล้มเหลวในนักกีฬาตัวแทน
ระดับมหาวิทยาลัย โดยมีการวิพากษ์ตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่าน
SELF-CRITICISM AS A MEDIATOR OF THE RELATIONSHIP BETWEEN TRAIT
ANXIETY AND FEAR OF FAILURE IN UNIVERSITY ATHLETES

สิริโสภา สุวรรณจินดา* และสมบุญ จารุเกษมทวี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : whan.suwanchinda@gmail.com

บทคัดย่อ

กีฬาเป็นบริบทที่เต็มไปด้วยแรงกดดันและการประเมินผล ซึ่งอาจก่อให้เกิดความวิตกกังวลและการกลัวความล้มเหลวที่ส่งผลกระทบต่อผลงานของนักกีฬา แม้ว่าจะงานวิจัยก่อนหน้านี้จะพบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและการกลัวความล้มเหลว แต่กลไกทางจิตวิทยาที่อธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าวยังมีการศึกษาอย่างจำกัด โดยเฉพาะในบริบทนักกีฬาไทย ดังนั้นการวิจัยนี้มุ่งศึกษาการวิพากษ์ตนเองในฐานะตัวแปรส่งผ่านระหว่างความสัมพันธ์ความวิตกกังวลและการกลัวความล้มเหลวในนักกีฬาระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาดำรงมหาวิทยาลัย จำนวน 276 คน อายุ 18-28 ปี ($M = 21.25, SD = 2.055$) ซึ่งตอบแบบวัดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ได้แก่ มาตรวัดความวิตกกังวล ($\alpha = .862, M = 42.50, SD = 8.099$) แบบวัดการวิพากษ์ตนเอง ($\alpha = .856, M = 28.38, SD = 12.996$) และแบบวัดการกลัวความล้มเหลว ($\alpha = .948, M = 11.83, SD = 19.834$) ผลการวิเคราะห์พบว่าความวิตกกังวลมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการกลัวความล้มเหลว ($r = .585, p < .001$) และการวิพากษ์ตนเอง ($r = .687, p < .001$) และการวิพากษ์ตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการกลัวความล้มเหลวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .670, p < .001$) นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่าการวิพากษ์ตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านในความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการกลัวความล้มเหลว โดยความวิตกกังวลมีอิทธิพลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญต่อการวิพากษ์ตนเอง ($\beta = .648, p < .001$) และต่อความกลัวความล้มเหลว ($\beta = .318, p < .001$) รวมถึงการวิพากษ์ตนเองมีอิทธิพลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญต่อความกลัวความล้มเหลว ($\beta = .440, p < .001$) โดยสรุป การวิพากษ์ตนเองและความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการกลัวความล้มเหลว ดังนั้นการลดการกลัวความล้มเหลวในนักกีฬาอาจทำได้โดยการลดความวิตกกังวลควบคู่ไปกับการวิพากษ์ตนเอง

คำสำคัญ: ความวิตกกังวล การกลัวความล้มเหลว การวิพากษ์ตนเอง นักกีฬาตัวแทนระดับมหาวิทยาลัย

Abstract

As a context characterized by pressure and competitive evaluation, sport may induce anxiety and fear of failure, which adversely affects athletic performance. Although previous studies have documented a relationship between anxiety and fear of failure, the underlying psychological mechanisms remain insufficiently examined, particularly within the context of Thai athletes. Therefore, this study aimed to investigate whether self-criticism functions as a mediator in the relationship between anxiety and fear of failure among university athletes. The sample comprised 276 university athletes aged 18–28 years ($M = 21.25$, $SD = 2.055$) completed validated measures of anxiety ($\alpha = .862$, $M = 42.50$, $SD = 8.099$), self-criticism ($\alpha = .856$, $M = 28.38$, $SD = 12.996$), and fear of failure ($\alpha = .948$, $M = -11.83$, $SD = 19.834$). Results indicated that anxiety was positively associated with fear of failure ($r = .585$, $p < .001$) and self-criticism ($r = .687$, $p < .001$), while self-criticism was positively correlated with fear of failure ($r = .670$, $p < .001$). Furthermore, the findings indicated that self-criticism acted as a mediator in the relationship between anxiety and fear of failure. Specifically, anxiety had a significant positive effect on self-criticism ($\beta = .648$, $p < .001$) and on fear of failure ($\beta = .318$, $p < .001$). In addition, self-criticism had a significant positive effect on fear of failure ($\beta = .440$, $p < .001$). In conclusion, both self-criticism and anxiety exert significant influences on fear of failure. Reducing fear of failure in athletes may therefore require interventions that address both anxiety and self-criticism.

Keywords: Anxiety, Fear of failure, Self-criticism, University athletes

ผลของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมที่มีต่อ
ความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
Effect of a Group Counseling Program Utilizing Cognitive and Behavioral
Modification on English Language Learning Anxiety among
Undergraduate Students

ณัฐนันท์ เปล่งเสียง^{1*} และสิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล²

¹หลักสูตร ศศ.ม. จิตวิทยาประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²หลักสูตร ศศ.ม. จิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : nattanon.plengsiang@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อน-หลัง (one-group pretest-posttest design) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ และโปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กันผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [$t(22) = 3.45, p = .002$] โดยมีค่าขนาดอิทธิพลระดับปานกลางถึงมาก (Cohen's $d \approx 0.72$). แสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการปรึกษากลุ่มโดยใช้การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมมีประสิทธิผลในการลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วม

คำสำคัญ: ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ, การปรึกษาแบบกลุ่ม, การปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม

Abstract

This study aimed to examine the effectiveness of a cognitive-behavioral group counseling program in reducing English language anxiety among undergraduate students. A quasi-experimental one-group pretest–posttest design was employed with 23 participants. The research instruments included the Foreign Language Anxiety Scale and a structured cognitive-behavioral group counseling program. Data were analyzed using descriptive statistics and paired-samples t-test. The findings revealed that, following participation in the group counseling program based on cognitive-behavioral modification, English language anxiety among undergraduate students significantly decreased compared to the pretest scores [$t(22) = 3.45, p = .002$], with a moderate-to-large effect size (Cohen's $d \approx 0.72$). These results indicate that the program was effective in reducing participants' English language anxiety.

Keywords: Language Learning Anxiety, Group Counseling, Cognitive Behavioral Modification

การศึกษาสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานตนเองของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกัน
และพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกันจากการสังเกต ในมารดาไทยที่มีลูกวัยทารก

A Pilot Study of the Relationship Between Maternal Self-Report and Observed
Shared Book Reading Behavior Among Thai Mothers of Infants

วรรณภา รูปไสย¹ พรรณระพี สุทธิวรรณ² และพิมพ์จุฑา นิมมาภรณ์^{3*}

¹หน่วยงานที่สังกัด นิสิตปริญญาตรีสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงจิตวิทยาพัฒนาการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^{2,3}หน่วยงานที่สังกัด อาจารย์ประจำแขนงจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน: Pimjuta.N@chula.ac.th

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเริ่มมีการตระหนักถึงความสำคัญการอ่านหนังสือร่วมกันกับลูกตั้งแต่วัยทารก ทว่าแนวทางการศึกษาส่วนใหญ่มักศึกษาผ่านการรายงานของมารดา ซึ่งอาจไม่สะท้อนพฤติกรรมจริง การศึกษานำร่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานตนเองของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกันกับลูก และพฤติกรรมของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกันกับลูกที่ประเมินจากการสังเกต กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยมารดาที่มีลูกอายุ 12-18 เดือน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คู่ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย (1) แบบสอบถามลักษณะประชากรศาสตร์ (2) แบบสัมภาษณ์เพื่อประเมินความรู้ของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกัน และ (3) แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกัน ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณการอ่านที่มารดารายงานตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมของมารดาในการอ่านหนังสือร่วมกันกับลูกที่ประเมินจากการสังเกต ($r_s = .625, p = .003$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจำนวนหนังสือเด็กที่บ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r_s = .619, p = .004$) อย่างไรก็ตาม ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนังสือเด็กที่บ้านกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกัน ($r_s = .284, p = .224$) ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ของมารดากับพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกัน ($r_s = .425, p = .062$) และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการอ่านกับความรู้ของมารดา ($r_s = .427, p = .061$) งานวิจัยนี้สรุปได้ว่ามารดาที่อ่านหนังสือกับลูกอยู่บ่อย ๆ สัมพันธ์กับพฤติกรรมการอ่านหนังสือร่วมกันกับลูกที่มากขึ้น แต่การให้มารดา รายงานตนเองว่าอ่านกับลูกอย่างไร อาจไม่ได้สะท้อนถึงพฤติกรรมของมารดาตามที่แสดงออกจริง อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้พบว่ามีบางพฤติกรรมของการอ่านหนังสือร่วมกันที่มารดาไม่ได้แสดงออกเลย ซึ่งอาจเป็นข้อมูลในการต่อยอดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านระหว่างมารดาและลูกต่อไป

คำสำคัญ: การอ่านหนังสือร่วมกัน; การรายงานตนเอง; การสังเกตพฤติกรรม; เด็กวัยทารก

Abstract

Nowadays, awareness of the importance of shared book reading (SBR) with children, particularly during infancy, has been increasing. However, most studies focus on maternal self-report, which may not reflect actual behavior. This pilot study aimed to explore the relationship between maternal self-report of SBR and observed maternal SBR behavior. The sample consisted of 20 dyads of Thai mothers and child aged 12-18 months in Bangkok. Data were collected using (1) a demographic questionnaire, (2) an interview assessing maternal knowledge of SBR, and (3) an observation form for maternal SBR behavior. The findings show a positive correlation between maternal self-reported reading volume with observed maternal SBR behavior ($r_s = .625, p = .003$). Reading volume was also positively correlated with the number of children's books in the home ($r_s = .619, p = .004$). However, no significant correlations were found between the number of children's books in the home and observed maternal SBR behavior ($r_s = .284, p = .224$), between maternal knowledge and observed maternal SBR behavior ($r_s = .425, p = .062$), or between self-reported reading volume and maternal knowledge ($r_s = .427, p = .061$). These findings suggest mothers who read more frequently with their children tend to demonstrate more SBR behaviors during observation. However, self-reports on how mothers read with their children may not reflect their actual behavior. Notably, some SBR behaviors were not observed at all among participants, which may provide useful insights for developing future shared book reading intervention for mothers and children.

Keywords: Shared Book Reading; Self-Report; Behavior Observation; Infants

การพัฒนาและตรวจสอบคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยาของ
มาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตร ฉบับปรับปรุงภาษาไทย: การศึกษานำร่อง
Development and Psychometric Validation of the Thai Version of
the Parenting Sense of Competence Scale – Revised: A Pilot Study

เบญญา ชูชุมิ* และณัฐสุดา เต้พันธ์

หน่วยงานต้นสังกัด คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : s_benya@live.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณสมบัติทางจิตมิติเบื้องต้นของ มาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตร ฉบับปรับปรุงภาษาไทย (Thai PSOC-R) โดยดัดแปลงจากแบบวัดต้นฉบับ Parenting Sense of Competence Scale – Revised ของ Gilmore และ Cuskelly (2024) เพื่อให้มีความร่วมสมัยและสอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมของไทย

ระเบียบวิธีวิจัย: การศึกษานำร่องนี้ (Pilot Study) ดำเนินการในกลุ่มตัวอย่างมารดาชาวไทยที่มีบุตรอายุ 0-12 ปี จำนวน 60 คน ซึ่งคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงตามเกณฑ์ที่กำหนด ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านการสำรวจออนไลน์ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) version 28

ผลการวิจัย: การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญยืนยันว่า ข้อคำถามทั้ง 16 ข้อมีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของทุกข้อคำถามอยู่ระหว่าง .569 ถึง .779 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้ในทุกข้อคำถาม สำหรับด้านความเชื่อมั่น แบบวัดแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องภายในระดับดีเยี่ยม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α) ในภาพรวมเท่ากับ .937 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มิติด้านความสามารถ (Efficacy) และด้านความพึงพอใจ (Satisfaction) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .913 และ .863 ตามลำดับ

สรุปผล: มาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตร ฉบับปรับปรุงภาษาไทย (Thai PSOC-R) เป็นเครื่องมือที่มีมาตรฐานและมีคุณสมบัติทางจิตมิติที่เหมาะสม จึงเป็นเครื่องมือที่เอื้อต่อการนำไปใช้ประเมินและศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตรของมารดาไทยต่อไป

คำสำคัญ: มาตรวัดการรับรู้ความสามารถในการเลี้ยงดูบุตร, PSOC-R, ความเชื่อมั่น, ความตรง, มารดาไทย

Abstract

Objective: The purpose of this study was to develop and evaluate the preliminary psychometric properties of the Thai version of the Parenting Sense of Competence Scale – Revised (Thai PSOC-R). The scale was adapted from the original Parenting Sense of Competence Scale – Revised by Gilmore and Cuskelly (2024) to ensure contemporary relevance and cultural alignment with the Thai context.

Methodology: Sample in this pilot study was 60 Thai mothers of children aged 0–12 years who met the inclusion criteria. Data were collected via an online survey and analyzed using the Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) version 28.

Results: Content validity, assessed by an expert panel, confirmed that all 16 items yielded an Index of Item-Objective Congruence (IOC) of 0.50 or higher. Item analysis revealed that the Corrected Item-Total Correlation (CITC) for all items ranged from .569 to .779, exceeding the acceptable threshold for all items. Regarding reliability, the scale demonstrated excellent internal consistency, with a total Cronbach’s alpha coefficient (α) of .937. Specifically, the alpha coefficients for the Efficacy and Satisfaction subscales were .913 and .863, respectively.

Conclusion: The Thai PSOC-R is a standardized instrument with appropriate psychometric quality. It is a suitable tool for assessing and conducting further research on the parenting sense of competence among Thai mothers.

Keywords: Parenting Sense of Competence Scale, PSOC-R, Reliability, Validity, Thai mothers

การศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลเชิงพยากรณ์ของการเห็นคุณค่าในตนเอง การกำกับตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมต่อการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมของนิสิตนักศึกษา

Relationships and Predictive Effects of Self-Esteem, Self-Regulation, and Social Support on Social Media Overuse among University Students

ณัฐภรณ์ ผลบุญเรือง* และสมบุญ จารุเกษมทวี

หน่วยงานที่สังกัด คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: p.natthaphorn@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลเชิงพยากรณ์ของการเห็นคุณค่าในตนเอง การกำกับตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมต่อการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมของนิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 18-25 ปี จำนวน 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย มาตรการการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสม มาตรการเห็นคุณค่าในตนเอง มาตรการกำกับตนเองแบบสั้น และมาตรการสนับสนุนทางสังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย สหสัมพันธ์เพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองและการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.479$ และ $r = -.524$ ตามลำดับ) ในขณะที่การสนับสนุนทางสังคมไม่พบความสัมพันธ์โดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.035$, $p > .01$) ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่าตัวแปรทั้งสามสามารถร่วมกันทำนายการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมของนิสิตนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $R^2 = .327$ พบว่าการกำกับตนเองมีอิทธิพลเชิงลบมากที่สุด ($\beta = -.396$) ถัดมาคือการเห็นคุณค่าในตนเอง ($\beta = -.294$) และการสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลในทิศทางบวก ($\beta = .234$) สะท้อนให้เห็นว่าการกำกับตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเองอาจมีบทบาทสำคัญในการลดการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสม ผลการวิจัยนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพทางจิต การเสริมสร้างทักษะการกำกับตนเอง และการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อป้องกันและลดปัญหาการใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสมในกลุ่มนิสิตนักศึกษาในสังคมดิจิทัล

คำสำคัญ: การเห็นคุณค่าในตนเอง, การกำกับตนเอง, การสนับสนุนทางสังคม, การใช้สื่อสังคมออนไลน์เกินความเหมาะสม

Abstract

The purpose of this study was to investigate the relationships and predictive effects of self-esteem, self-regulation, and social support on social media overuse among university students. The sample consisted of 154 university students aged 18–25 years. The research instruments included the Social Media Overuse Scale, the Self-Esteem Scale, the Short Self-Regulation Questionnaire, and the Social Support Questionnaire. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson’s correlation analysis, and multiple regression analysis. The results indicated that self-esteem and self-regulation were significantly and negatively associated with social media overuse ($r = -.479$ and $r = -.524$, respectively), whereas social support was not significantly related to social media overuse ($r = -.035$, $p > .01$). The multiple regression analysis revealed that the three variables jointly and significantly predicted social media overuse among university students, accounting for 32.7% of the variance ($R^2 = .327$). Self-regulation showed the strongest negative predictive effect ($\beta = -.396$), followed by self-esteem ($\beta = -.294$) and social support positive predictive effect ($\beta = .234$). These findings suggest that self-regulation and self-esteem may play important roles in reducing excessive social media use. The results can be applied to the development of mental health promotion programs, the enhancement of self-regulation skills, and the strengthening of self-esteem in order to prevent and reduce social media overuse among university students in the digital society.

Keywords: Self-esteem, Self-regulation, Social support, Social media overuse

การประเมินความเครียด และการจัดการกับความต้องการจำเป็นของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง ในเขตรับผิดชอบโรงพยาบาลท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา

Assessing and managing stress and Essential Needs of Caregivers for Bedridden Patients: Evidence from Tharuea Hospital, Ayutthaya Province

เจสิกา เทียงทางธรรม* และอรไพลิน จรรย์ภัคดีปฏิมา

โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 45295@bodin.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง (2) ศึกษาวิธีการจัดการความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง (3) ศึกษาความต้องการจำเป็นของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง (4) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียด และความต้องการจำเป็นของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง

วิธีการศึกษา : ดำเนินการศึกษาแบบพรรณนา (Descriptive Study) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ (Google Forms) จากกลุ่มตัวอย่างผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียงในเขตรับผิดชอบของโรงพยาบาลท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา จำนวน 38 คน

ผลการศึกษา : กลุ่มตัวอย่างผู้ดูแลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ช่วงอายุ 50-59 ปี (42.1%) และผู้ป่วยมากกว่าครึ่งเป็นผู้ป่วยติดเตียงไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ ผู้ดูแลเกือบทั้งหมดมีความเครียดอยู่ในระดับสูง ส่วนใหญ่ใช้วิธีจัดการความเครียดโดยการปรึกษาแพทย์/พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุขมากที่สุด (92.1%) และผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียงเกือบทั้งหมดมีความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับมาก (94.7%) โดยเฉพาะด้านความรู้และทักษะในการดูแลผู้ป่วย รองลงมาด้านสังคม และวิเคราะห์ปัจจัยใช้สถิติไค-สแควร์ พบว่า ระดับการศึกษาและความสัมพันธ์กับผู้ป่วยมีความสัมพันธ์กับระดับความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับการศึกษาความสัมพันธ์กับผู้ป่วยและประเภทของผู้ป่วยมีความสัมพันธ์กับระดับความต้องการของผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียง

อภิปรายผล : ผู้ดูแลผู้ป่วยติดเตียงมีระดับความเครียดสูง แม้จะมีการจัดการความเครียดที่เหมาะสม โดยระดับการศึกษาและความสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับทั้งความเครียดและความต้องการจำเป็นบริบทของผู้ดูแลซึ่งเป็นบุคคลในครอบครัวที่ต้องดูแลอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดภาวะและความต้องการการสนับสนุนเพิ่มขึ้น ดังนั้นควรมีการพัฒนากระบวนการสนับสนุนผู้ดูแล และศึกษาต่อยอดเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตอย่างเหมาะสม

คำสำคัญ : ความเครียด, ผู้ดูแล, ผู้ป่วยติดเตียง

Abstract

This study aimed to (1) assess stress levels among caregivers of bedridden patients, (2) examine stress management behaviors, (3) identify support needs, and (4) analyze factors associated with stress levels and support needs among caregivers of bedridden patients in the service area of Tharuea Hospital, Ayutthaya Province.

This was a descriptive study. Data were collected via an online questionnaire (Google Forms) from 38 caregivers of bedridden patients in the service area of Tharuea Hospital, covering the entire target population.

The majority of caregivers were female, aged 50–59 years (42.1%). More than half of the patients (60.5%) were fully immobile and required continuous bed care. Almost all caregivers (94.7%) reported high stress levels. The most common stress management strategy was consulting healthcare personnel (92.1%). Nearly all caregivers (94.7%) reported a high level of support needs, particularly regarding knowledge and skills for patient care, followed by social support needs. Chi-square analysis revealed that education level and relationship with the patient were significantly associated with caregiver stress ($p < 0.05$). Education level, relationship with the patient, and patient type were significantly associated with support needs .

Although caregivers demonstrated active help-seeking behaviors, stress levels remained high, suggesting that existing support systems may be insufficient. Education level and relationship with the patient were key factors influencing both stress and support needs. Development of targeted caregiver support systems and further research to promote caregiver quality of life are recommended.

Keywords : stress, caregiver, bedridden patient

ความสัมพันธ์ระหว่างการตีตราว่าด้อยค่า ความรอบรู้ทางสุขภาพจิต และเจตคติต่อการ
แสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพในนักเรียน ระดับมัธยมปลาย
THE RELATIONSHIPS BETWEEN PERCEIVED STIGMA, MENTAL HEALTH LITERACY,
AND ATTITUDES TOWARD SEEKING PROFESSIONAL HELP AMONG HIGH SCHOOL
STUDENTS

วิไลลักษณ์ จรรย์รัฐชัย^{1*} และวรัญญา กองชัยมงคล²

¹คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 6670051838@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และอธิบายการทำงานร่วมกันของปัจจัยภายในบุคคล (การตีตราว่าด้อยค่าจากตนเอง (self-stigma) และความรอบรู้ทางสุขภาพจิต (MHL)) และปัจจัยภายนอก (การตีตราว่าด้อยค่าจากสังคม (public stigma) และการตีตราว่าด้อยค่าจากบุคคลใกล้ชิด (personal stigma)) ในการกำหนดเจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือของวัยรุ่นไทย ตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 172 คน เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) มาตรวัดเจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ 2) มาตรวัดการตีตราว่าด้อยค่าในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพ (สังคม บุคคลใกล้ชิด และตนเอง) และ 3) มาตรวัดความรู้ทางสุขภาพจิต วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า การตีตราว่าด้อยค่าจากตนเองมีความสัมพันธ์เชิงลบ ($r = -.35, p < .01$) และความรอบรู้ทางสุขภาพจิตมีความสัมพันธ์เชิงบวก ($r = .32, p < .01$) กับเจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่การตีตราว่าด้อยค่าจากสังคมและบุคคลใกล้ชิดไม่มีความสัมพันธ์ ทั้งนี้กลุ่มตัวแปรอิสระสามารถร่วมกันทำนายเจตคติได้ร้อยละ 17 ($R^2 = .17, p < .001$) โดยมีเพียงการตีตราว่าด้อยค่าจากตนเอง ($\beta = -.32, p < .001$) และความรอบรู้ทางสุขภาพจิต ($\beta = .23, p < .01$) เท่านั้นที่เป็นตัวทำนายอย่างมีนัยสำคัญ สรุปได้ว่า ปัจจัยภายในบุคคลเป็นกลไกหลักที่ขับเคลื่อนเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือของวัยรุ่นมากกว่าปัจจัยแวดล้อมภายนอก จึงเสนอแนะให้สถานศึกษาและผู้ปฏิบัติงานด้านสุขภาพจิตพิจารณาบูรณาการเนื้อหาด้านการส่งเสริมความรู้ทางสุขภาพจิตเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันและปรับเปลี่ยนมุมมองให้วัยรุ่นมองว่าปัญหาสุขภาพจิตเป็นเรื่องปกติที่สามารถจัดการได้

คำสำคัญ: ปัญหาสุขภาพจิต, เจตคติเหมารวม, ความตระหนักรู้ทางสุขภาพจิต, การบริการทางจิตวิทยา, เยาวชน

Abstract

This research aimed to examine the relationships and explain the interaction between internal factors (self-stigma and mental health literacy (MHL) and external factors (public stigma and personal stigma) in determining attitudes toward seeking professional help among Thai adolescents. The sample consisted of 172 high school students in grades 10-12 in Bangkok. Data were collected via online questionnaires. The research instruments included: 1) the Attitudes Toward Seeking Professional Psychological Help Scale, 2) the Stigma of Seeking Professional Psychological Help Scales (Public, Personal, and Self-stigma), and 3) the Mental Health Literacy Scale. Data were analyzed using Pearson's correlation coefficient and multiple regression analysis.

The results revealed that self-stigma was significantly negatively correlated ($r = -.35, p < .01$), while mental health literacy was significantly positively correlated ($r = .32, p < .01$) with attitudes toward seeking professional help. In contrast, public and personal stigma showed no significant correlation. Furthermore, the set of independent variables collectively predicted 17% of the variance in helping-seeking attitudes ($R^2 = .17, p < .001$), with only self-stigma ($\beta = -.32, p < .001$) and mental health literacy ($\beta = .23, p < .01$) serving as significant predictors. It can be concluded that internal factors are the primary mechanisms driving adolescents' help-seeking attitudes, rather than external environmental factors. Therefore, it is recommended that schools and mental health practitioners integrate mental health literacy promotion into the basic education curriculum or student development activities. This would help build resilience and normalize mental issues as manageable aspects of life for adolescents.

Keywords: mental illness, stereotypes, mental health awareness, psychological service, youth

The Influence of Mindfulness on Undergraduates' Perceived Stress with Insight on Impermanence as Mediator

Nattawat Naovaratpong*,

Assoc. Prof. Kullaya Pisitsungkagarn, Ph.D., and Assoc. Prof. Somboon Jarukasemthawee, Ph.D.

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

Corresponding author email*: 6670020338@student.chula.ac.th

Abstract

Perceived stress is a common concern among undergraduate students and is associated with poorer psychological well-being and academic functioning. Although mindfulness has consistently been linked to lower stress, contemporary research often emphasizes attentional processes while giving less attention to insight-based constructs derived from Buddhist psychology. Within Buddhist traditions, mindfulness is closely associated with the development of insight on impermanence, which may influence how individuals perceive and respond to stressful experiences. The present study examined the relationship between mindfulness and perceived stress among Thai undergraduate students and investigated whether insight on impermanence mediated this relationship. Participants were 236 undergraduate students in Bangkok, Thailand, aged 17 to 28 years, who completed measures of mindfulness, perceived stress, and insight on impermanence. Data were analyzed using PROCESS Model 4. The results showed that mindfulness was significantly negatively associated with perceived stress and positively associated with insight on impermanence. In addition, insight on impermanence significantly mediated the relationship between mindfulness and perceived stress. These findings suggest that insight on impermanence may represent an important explanatory pathway through which mindfulness relates to lower stress. The study contributes to mindfulness and stress research by empirically incorporating a core Buddhist construct that has often been underemphasized in contemporary mindfulness research, highlighting the potential applied value of incorporating Buddhist perspectives in understanding stress reduction.

Keywords: mindfulness, perceived stress, insight on impermanence, undergraduates

Moderating Effect of Parent-Adult Relationship Quality on The Relationship Between Living Up to Parental Expectations and Depression Among Undergraduate Students

Sarin Tanpun* and Poosub Areekit

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Corresponding author email*: sarintanapun@gmail.com

Abstract

Depression among university students has been widely documented, yet relatively few studies have examined the role of family relationships, particularly the interplay between perceived parental expectations and relationship quality. The present study investigated whether parent–adult child relationship quality moderated the association between living up to parental expectation (LPE) discrepancy and depression among Thai undergraduate students. Participants were 170 Thai undergraduates (mean age = 20.67 years, SD = 1.64; 125 females, 21 males, 24 LGBTQIA+) who completed the Living up to Parental Expectations Inventory (Wang & Heppner, 2002), the Parent Adult Relationship Questionnaire (Pitzer et al., 2011), and the Depression subscale of the DASS-42 (Lovibond & Lovibond, 1995). Four hierarchical multiple regression analyses were conducted. Results indicated that LPE discrepancy in both Personal Maturity ($\beta = .15-.18, p < .05$) and Academic Achievement ($\beta = .16-.22, p < .05$) significantly predicted depression. Positive relationship quality was negatively associated with depression ($\beta = -.24$ to $-.26, p < .01$), whereas negative relationship quality was a stronger positive predictor ($\beta = .36-.39, p < .001$). However, none of the four interaction terms were statistically significant, suggesting that parental expectation discrepancy and parent–adult relationship quality may operate through additive rather than interactive mechanisms in predicting depressive symptoms. The culturally embedded nature of filial obligation in Thai society may account for the robust association between expectation and depression across diverse relational contexts. These findings suggest that in collectivistic cultural contexts, parental expectation discrepancy and relationship quality may function as independent sources of psychological distress, refining assumptions derived from self-determination theory.

Keywords: living up to parental expectations, parent–adult child relationship quality, depression, Thai undergraduate students

**ภาวะหมดไฟในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาโทที่ศึกษาควบคู่กับการทำงาน:
การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มวิชาชีพด้านสุขภาพและกลุ่มวิชาชีพด้านการศึกษา
Academic Burnout among Master's Degree Students Studying while Working:
A Comparison between Health and Education Professions**

ร.อ.หญิง ปริยาภัทร ชือสัตย์* และผศ.ดร.นิปัทม์ พิชญโยธิน

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : pariyaphat.suesat@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับภาวะหมดไฟในการเรียนของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทที่เรียนควบคู่กับการทำงาน และเพื่อเปรียบเทียบภาวะหมดไฟในการเรียนระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพกับผู้ประกอบวิชาชีพด้านการศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทในสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่กำลังทำงานประจำควบคู่กับการศึกษา จำนวน 120 คน คัดเลือกโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและแบบวัดภาวะหมดไฟในการเรียน โดยวัดใน 3 มิติ ได้แก่ ความอ่อนล้าทางอารมณ์ ความรู้สึกเฉยเมยต่อการเรียนและความรู้สึกสามารถในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมทั้งใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบอิสระเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มวิชาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า ภาวะหมดไฟในการเรียนของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาโทที่เรียนควบคู่กับการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีมิติที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือความอ่อนล้าทางอารมณ์จากการเรียน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มวิชาชีพพบว่า นักศึกษาที่ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพมีระดับความอ่อนล้าทางอารมณ์จากการเรียนสูงกว่ากลุ่มวิชาชีพด้านการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่มิติด้านความเฉยเมยต่อการเรียน ความรู้สึกสามารถในการเรียน และระดับภาวะหมดไฟโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาควบคู่กับการทำงานอาจก่อให้เกิดความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่ประกอบวิชาชีพที่มีภาระงานสูง เช่น กลุ่มวิชาชีพด้านสุขภาพ ทั้งนี้ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแนวทางสนับสนุนสุขภาพทางจิตและการจัดการความเครียดของนักศึกษาที่ต้องทำงานควบคู่กับการศึกษาได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ: ภาวะหมดไฟในการเรียน; นักศึกษาระดับปริญญาโท; การเรียนควบคู่กับการทำงาน; วิชาชีพด้านสุขภาพ; วิชาชีพด้านการศึกษา

Abstract

This study aimed to examine the level of academic burnout among master's degree students who study while working and to compare academic burnout between students working in health professions and those working in education professions. The sample consisted of 120 master's degree students studying in higher education institutions in Bangkok and its metropolitan area who were employed full-time while pursuing their studies. The participants were selected using purposive sampling. The research instrument was a questionnaire consisting of two parts: demographic information and an academic burnout scale measuring three dimensions: emotional exhaustion, cynicism toward study, and academic efficacy. Data were analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation. An independent samples t-test was employed to examine differences between the two professional groups.

The results revealed that the overall level of academic burnout among master's degree students who study while working was at a moderate level. Among the three dimensions, emotional exhaustion from study showed the highest mean score. When comparing between professional groups, students working in health professions reported significantly higher levels of emotional exhaustion than those working in education professions at the .05 level of significance. However, no statistically significant differences were found in cynicism toward study, academic efficacy, or overall academic burnout. These findings suggest that pursuing graduate studies while working may lead to a certain degree of emotional exhaustion, particularly among individuals in professions with high workload and responsibility, such as health professions. The findings provide useful insights for developing support strategies to promote psychological well-being and stress management among working graduate students.

Keywords: Academic burnout; Master's degree students; Working while studying; Health professions; Education professions

การพัฒนาและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัด

ความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงิน

Development and Validation of a Financial Self-efficacy Scale

สั๊กพัฒน์ งามเอก จิรภัทร รวิภัทรกุล* และณัฐนันท์ มั่นคง

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ศูนย์จิตวิทยาพัฒนาการและความสัมพันธ์ระหว่างวัย คณะ

จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : jirapattara.r@chula.ac.th

บทคัดย่อ

ความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงินมีความสำคัญต่อพฤติกรรมทางการเงินและสุขภาพทางการเงินของบุคคล อย่างไรก็ตาม เครื่องมือวัดความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงินที่มีอยู่ มีข้อจำกัดที่อาจทำให้การพัฒนางค์ความรู้เกี่ยวกับความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงินไม่ก้าวหน้ามากเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอบเขตที่ค่อนข้างจำกัดของโครงสร้าง/มิติของการวัด งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงินที่ครอบคลุมพฤติกรรมทางการเงินที่หลากหลาย ผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถาม 83 ข้อ แล้วนำไปเก็บข้อมูลกับบุคคลทั่วไป 411 คน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจได้ผลลัพธ์เป็นข้อคำถาม 36 ข้อ ที่สะท้อน 6 องค์ประกอบ ได้แก่ การเก็บออมเพื่อความมั่นคงในระยะยาว การใช้จ่ายอย่างมีความรับผิดชอบ การลงทุน การจัดการปัญหาทางการเงิน การกำกับตนเองทางการเงิน และการกำหนดขอบเขตความสัมพันธ์ทางการเงิน องค์ประกอบเหล่านี้มีความเที่ยงจากความสอดคล้องภายในอยู่ระหว่าง .79 และ .90 และสามารถร่วมกันทำนายสุขภาพทางการเงินเชิงอัตวิสัยทั่วไปได้ ในเบื้องต้น คะแนนที่ได้จากเครื่องมือวัดนี้มีคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยาอยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งทิศทางในอนาคตจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการเชิงยืนยันที่จะได้มาซึ่งหลักฐานเชิงประจักษ์สนับสนุนความตรงของการวัดเพิ่มเติมและการพัฒนาเครื่องมือวัดฉบับสั้น

คำสำคัญ: ความเชื่อในความสามารถของตนทางการเงิน, สุขภาพทางการเงิน, การพัฒนาเครื่องมือวัดทางจิตวิทยา, การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

Abstract

Financial self-efficacy plays an important role in individuals' financial behaviors and financial well-being. However, existing measures of financial self-efficacy may have limitations that hinder the advancement of knowledge in the field of financial self-efficacy, particularly due to the relatively narrow scope of their underlying dimensions and item content. Therefore, this study aimed to develop and validate a measure of financial self-efficacy that covers a broad range of financial functioning. An initial pool of 83 items was developed and administered to 411 adults. Exploratory factor analysis resulted in a 36-item measure reflecting six factors: saving for long-term financial security, responsible spending, investing, coping with financial difficulties, financial self-regulation, and setting financial relational boundaries. These factors demonstrated good internal consistency reliability, with coefficients ranging from .79 to .90. Collectively, they significantly predicted general subjective financial well-being. Preliminary findings have indicated that scores derived from this measure yielded satisfactory psychometric properties. Future research should employ confirmatory procedures to obtain additional empirical evidence supporting the measure's validity and to develop a short-form version.

Keywords: financial self-efficacy, financial well-being, scale development, exploratory factor analysis

The Moderating Role of Psychological Flexibility in the Relationship Between Academic Self-Efficacy and Academic Burnout Among First-Year Undergraduates

Chanunya Kiatphaibool* and Kullaya Pisitsungkagarn

Counseling Psychology, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Corresponding author email: 6670008938@student.chula.ac.th

Abstract

Aim: The transition to university life has been associated with increased academic demands, stress, and risk of academic burnout among undergraduate students. Previous research has consistently identified academic self-efficacy as an important factor in promoting academic adjustment and reducing academic burnout. However, first-year university students may continue to experience burnout despite perceiving themselves as academically capable due to the stressful demands associated with the transition to higher education. This highlights the importance of examining factors that may influence students' ability to function adaptively under stress. This study therefore aimed to examine psychological flexibility as a potential moderator of the association between academic self-efficacy and academic burnout among first-year undergraduate students. **Methods:** A total of 71 undergraduate students from universities in Thailand completed a set of self-report questionnaires measuring demographic information, academic self-efficacy, psychological flexibility, and academic burnout. Data were analyzed using correlational and moderation analyses. Psychological flexibility was tested as a moderator of the relationship between academic self-efficacy and academic burnout. **Results:** The results indicated that psychological flexibility significantly moderated the association between academic self-efficacy and academic burnout, although the interaction accounted for a small additional proportion of variance ($b = -.067, p = .048, \Delta R^2 = .015$). **Discussion:** These findings suggest that psychological flexibility may strengthen the negative association between academic self-efficacy and academic burnout during the transition to university. The potential implications in relation to preventative and therapeutic measures for strengthening psychological flexibility to support students are discussed.

Keywords: Psychological flexibility, Academic self-efficacy, Academic burnout, First-year undergraduates

ปัจจัยด้านความกลัวการตกกระแส การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และความรู้สึกโดดเดี่ยวใน สังคมที่สัมพันธ์กับการรับรู้ตนเองในแง่ลบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

Factors about Fear of Missing Out, Cyber Victimization, and Social Loneliness with Negative Self-Perception among Secondary School Students

ศรัณวลักษณ์ อนันต์ชัยมนตรี*, ไอรดา คุ่มพงษ์, นาทาลี กลอเรีย มอตเตอร์, ศิวัญญาดา ตินเวส, พรพัฒน์

พัฒนาศิริ, ณิชฎฐนิชา ลิ้มรุ่งเรืองกร และชยวัฏ ศิริพันธ์ศักดิ์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : saranwaluck.a@gmail.com

บทคัดย่อ

การรับรู้ตนเองในแง่ลบเป็นปัญหาที่พบได้ในวัยรุ่น และอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและการปรับตัวทางสังคม โดยเฉพาะในบริบทของสื่อสังคมออนไลน์ที่เป็นปัจจัยทำนายที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันมากขึ้น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับความกลัวการตกกระแส การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคม ยังมีการศึกษาร่วมกันค่อนข้างจำกัด การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) บรรยายการรับรู้ตนเองในแง่ลบ ความกลัวการตกกระแส การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกลัวการตกกระแส การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมกับการรับรู้ตนเองในแง่ลบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 3) ศึกษาปัจจัยทำนายด้านความกลัวการตกกระแส การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคม ที่สัมพันธ์กับการรับรู้ตนเองในแง่ลบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตัวอย่างวิจัยได้แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 108 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดการรับรู้ตนเองในแง่ลบ แบบวัดความกลัวการตกกระแส แบบวัดการตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์ และแบบวัดความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคม ซึ่งผ่านการตรวจสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคซึ่งตรวจสอบความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติเป็น .05 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความกลัวการตกกระแสอยู่ในระดับปานกลาง การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมอยู่ในระดับน้อย และการรับรู้ตนเองในแง่ลบอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91, 2.21, 2.28 และ 2.86 ตามลำดับ 2) ความกลัวการตกกระแสมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ 3) ปัจจัยทั้งสามอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ตนเองในแง่ลบได้ร้อยละ 62 โดยความกลัวการตกกระแสเป็นปัจจัยทำนายเชิงบวกของการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์เป็นปัจจัยทำนายเชิงบวกของการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ และความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมเป็นปัจจัยทำนายเชิงบวกของการรับรู้ตนเองในแง่ลบอย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: ความกลัวการตกกระแส, การตกเป็นเหยื่อในโลกออนไลน์, ความรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคม, การรับรู้ตนเองในแง่ลบ

Abstract

Negative self-perception is a common psychosocial problem among adolescents and may affect mental health and long-term adjustment, particularly within the context of social media use in today's online society. However, studies examining fear of missing out, cyber victimization, and social loneliness together remain limited. The objectives of this research were to 1) describe negative self-perception, fear of missing out, cyber victimization, and social loneliness with negative self-perception among secondary school students 2) analyze the association between predictive factors including fear of missing out, cyber victimization, and social loneliness with negative self-perception among secondary school students and 3) to analyze predictive factors, including fear of missing out, cyber victimization, and social loneliness, associated with negative self-perception among secondary school students. The sample consisted of 108 secondary school students. The research instruments included a negative self-perception scale, fear of missing out scale, cyber victimization scale, and a social loneliness scale, all of which were tested for internal consistency reliability using Cronbach's alpha coefficient. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation coefficient, and multiple regression analysis, with the level of statistical significance set at .05. The results revealed that 1) fear of missing out and negative self-perception were at a moderate level, whereas cyber victimization and social loneliness were at a low level, with mean scores of 2.91, 2.21, 2.28, and 2.86, respectively 2) fear of missing out had significant positive correlation with negative self-perception, cyber victimization had significant positive correlation with negative self-perception, and social loneliness had significant positive correlation with negative self-perception and 3) all three factors explained 62% of the variance in negative self-perception, with fear of missing out being significant positive predictive factor with negative self-perception, cyber victimization being significant positive predictive factor with negative self-perception, and social loneliness being significant positive predictive factor with negative self-perception.

Keywords: Fear of missing out, Cyber victimization, Social loneliness, Negative self-perception.

ปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้นของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

Psychological Factors Related to Revenge Bedtime Procrastination

Among University Students

ปรียากาญจน์ เอกสุวรรณฉาย^{1*}, ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย² และวิธัญญา วัฒนโธ³

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ^{1,2,3}

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: preeyakarn.eak@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้น เป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาที่ถูกพูดถึงในวงกว้างเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา โดยมีข้อสันนิษฐานว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นผลพวงจากความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีการสื่อสารที่เข้ามาหลอมรวมกับวิถีชีวิตยุคใหม่ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความโกรธาต่อตนเอง การรับรู้เวลาในอนาคต ความกลัวที่จะพลาดโอกาส และความเหงา กับการผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้นของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย และ2) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายของตัวแปรต้นทั้งหมดที่กล่าวมาที่มีต่อการผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้นของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 64 รู้สึกนอนไม่พอถึงแม้จะมีค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการนอนจริง (7 ชั่วโมง 35 นาที) ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยระยะเวลาการนอนที่ต้องการ (7 ชั่วโมง 57 นาที) ความโกรธาต่อตนเอง การรับรู้เวลาในอนาคต ความกลัวที่จะพลาดโอกาส และความเหงา สามารถร่วมกันทำนายการผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้นได้ร้อยละ 9.1 ($R^2 = .091$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายตัวแปรพบว่ามีเพียงความกลัวที่จะพลาดโอกาสนั้นที่เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .196, p = .037$) ส่วนปัจจัยด้านความโกรธาต่อตนเอง การรับรู้เวลาในอนาคต และความเหงา ไม่พบอิทธิพลต่อการทำนายในแบบจำลองนี้

คำสำคัญ: การผัดเวลาดอนเพื่อแก้แค้น, ความโกรธาต่อตนเอง, การรับรู้เวลาในอนาคต, ความกลัวที่จะพลาดโอกาส, ความเหงา

Abstract

Revenge bedtime procrastination is a psychological phenomenon that has been widely discussed in recent years. It is hypothesized that such behavior is a consequence of advancements in communication technology integrated into modern lifestyles. This research aimed to: 1) study the relationships between self-compassion, future time perspective, fear of missing out (FoMO), and loneliness with revenge bedtime procrastination among university students; and 2) investigate the predictive power of these independent variables on revenge bedtime procrastination in university students. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson correlation coefficient, and multiple regression analysis. The results revealed that the majority of students (64%) felt they had insufficient sleep, despite the mean actual sleep duration (7 hours 35 minutes) being close to the desired duration (7 hours 57 minutes). Self-compassion, future time perspective, fear of missing out, and loneliness collectively predicted revenge bedtime procrastination by 9.1% ($R^2 = .091$) with statistical significance at the .05 level. When considering individual variables, it was found that only Fear of Missing Out was a significant predictor influencing revenge bedtime procrastination ($\beta = .196, p = .037$). Conversely, self-compassion, future time perspective, and loneliness did not show significant predictive influence in this model.

Keywords: Revenge bedtime procrastination, Self-compassion, Future time perspective, Fear of missing out, Loneliness

ปัจจัยจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งภายในตนเองของผู้ใหญ่วัยเริ่ม
ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

PSYCHOSOCIAL FACTORS ASSOCIATED WITH INTRAPERSONAL CONFLICT
AMONG EMERGING ADULTS LIVING IN URBAN COMMUNITIES

กัลยกร จุลละโพธิ^{1*}, ชัญญา ถีศรีตรุฬาย² และ ภิญญาพันธ์ เพี้ยชัย³

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ^{1,2,3}

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: kanyakon.jullapoti@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถของปัจจัยทางจิต ได้แก่ ความกรุณาต่อตนเองและการตระหนักรู้ในตนเอง และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคมและการเปรียบเทียบทางสังคม ในการร่วมกันทำนายความขัดแย้งภายในตนเองของผู้ใหญ่วัยเริ่มที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใหญ่วัยเริ่มอายุระหว่าง 20–29 ปี จำนวน 102 คน ได้มาจากการสุ่มแบบสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดความขัดแย้งภายในตนเอง แบบวัดความกรุณาต่อตนเอง แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบวัดการเปรียบเทียบทางสังคม และแบบวัดการตระหนักรู้ในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สันและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ความกรุณาต่อตนเองมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความขัดแย้งภายในตนเองในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.268, p < .05$) ขณะที่ตัวแปรต้นอื่นๆไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณพบว่า ปัจจัยทางจิตและสังคมสามารถร่วมกันทำนายความขัดแย้งภายในตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 3.02, p < .05$) โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของความขัดแย้งภายในตนเองได้ร้อยละ 11 ($R^2 = .11$) เมื่อพิจารณารายตัวแปรพบว่า ความกรุณาต่อตนเองเป็นตัวแปรเดียวที่สามารถทำนายความขัดแย้งภายในตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.33, p < .01$) ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของความกรุณาต่อตนเองในการลดความขัดแย้งภายในตนเองของผู้ใหญ่วัยเริ่ม ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมสุขภาวะทางจิตใจและการปรับตัวในบริบทของชุมชนเมืองได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ: ความกรุณาต่อตนเอง, การสนับสนุนทางสังคม, การเปรียบเทียบทางสังคม, การตระหนักรู้ในตนเอง, ความขัดแย้งภายในตนเอง

Abstract

This study aimed to examine the predictive ability of psychological factors, including self-compassion and self-awareness, and social factors, including social support and social comparison, on intrapersonal conflict among emerging adulthood living in urban communities. The sample consisted of 102 early adults aged 20–29 years, selected using convenience sampling. The research instruments included measures of intrapersonal conflict, self-compassion, social support, social comparison, and self-awareness. Data were analyzed using Pearson's correlation coefficient and multiple linear regression analysis. The results revealed that self-compassion was negatively correlated with intrapersonal conflict at a low level with statistical significance ($r = -.268, p < .05$), whereas the other variables were not significantly correlated. Furthermore, the results of multiple regression analysis indicated that psychological and social factors significantly predicted intrapersonal conflict ($F = 3.02, p < .05$), accounting for 11% of the variance ($R^2 = .11$). Among the predictors, self-compassion was the only significant predictor of intrapersonal conflict ($\beta = -.33, p < .01$) These findings highlight the important role of self-compassion in reducing intrapersonal conflict among early adults and suggest its potential application in promoting psychological well-being and adaptive functioning in urban contexts.

Keywords: Self-compassion, Social support, Social comparison, Self-awareness, Intrapersonal conflict

ให้ป่าเยียวยาหัวใจ : การศึกษาผลของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาพัฒนาตนผ่านการอาบป่า
ต่อภาวะวิตกกังวลในนิสิตนักศึกษา - ผลการวิจัยเบื้องต้น

Let The Forest Heal Your Heart: A Study on the Effect of Personal Growth
Group Counseling Through Forest Bathing on Anxiety Among College
Students - Preliminary Results

วาริสรา โปธิวรรณ* และณัฐสุดา เต็มพันธ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail ของนักวิจัยผู้ประสานงาน noon.warisara@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาพัฒนาตนผ่านการอาบป่าต่อภาวะวิตกกังวลในนิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาอายุ 18-25 ปี ที่มีคะแนนความวิตกกังวลระดับปานกลางขึ้นไปจำนวน 21 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน ได้แก่ กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาพัฒนาตนผ่านการอาบป่า กลุ่มควบคุม Active ที่เข้าร่วมกิจกรรมอาบป่าระยะสั้นครึ่งวัน และกลุ่มควบคุม Passive ที่ดำเนินชีวิตตามปกติ เครื่องมือที่ใช้คือแบบประเมินสุขภาวะทางจิต (DASS-42) เฉพาะมาตราย่อยความวิตกกังวล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Paired t-test และ One-way ANOVA ผลการวิจัยเบื้องต้นพบว่า คะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมกิจกรรมลดลงต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(6) = 5.13, p = .002$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม พบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนความวิตกกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม Passive อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม Active ($p = .590$) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2 การอภิปรายผลชี้ให้เห็นว่า กระบวนการกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาช่วยสร้างพื้นที่ปลอดภัย ความหวัง และการรับรู้ความเป็นสากลของปัญหา ส่งผลให้ความวิตกกังวลลดลง ขณะเดียวกัน คุณสมบัติในการเยียวยาของธรรมชาติผ่านประสาทสัมผัสช่วยกระตุ้นระบบประสาทพาราซิมพาเทติกและลดการคิดวน ทำให้กลุ่มควบคุม Active ที่ได้อาบป่าเช่นกันมีผลลัพธ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญ งานวิจัยนี้ช่วยต่อยอดองค์ความรู้ในการนำการอาบป่ามาประยุกต์ใช้เป็นทางเลือกเพื่อดูแลสุขภาพทางจิตของนิสิตนักศึกษาต่อไป

คำสำคัญ: จิตวิทยาการปรึกษา, กลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา, การอาบป่า, ความวิตกกังวล, นิสิตนักศึกษา

Abstract

This quasi-experimental research aimed to study the effects of participating in a personal growth group counseling program through forest bathing on anxiety among college students. The preliminary sample consisted of 21 college students aged 18–25 with moderate to high anxiety levels. Participants were divided into three groups of seven: an experimental group receiving a group counseling program combined with forest bathing, an active control group participating in a half-day short-term forest bathing session, and a passive control group continuing their daily lives. The research instrument was the anxiety subscale of the Depression Anxiety Stress Scale (DASS-42). Data were analyzed using Paired t-test and One-way ANOVA. The preliminary results indicated that the anxiety scores of the experimental group significantly decreased after participating in the program ($t(6) = 5.13, p = .002$), supporting the first hypothesis. Intergroup comparison revealed that the experimental group experienced a significantly greater reduction in anxiety than the passive control group ($p < .001$). However, no significant difference was found when compared to the active control group ($p = .590$). Thus, the second hypothesis was rejected.

Keywords: counseling psychology, group counseling, forest bathing, anxiety, college student

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันเชิงลบ ความหมายในชีวิต ภาวะหมดไฟใน
การทำงาน และความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิในบุคลากรทางการแพทย์
Relationships among Negative Attachment Style, Meaning in Life,
Burnout and Secondary Traumatic Stress in Healthcare Workers

จิรันดร ณะ* และสมบุญ จารุเกษมทวี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : geerald.ng@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันเชิงลบ ความหมายในชีวิต ภาวะหมดไฟในการทำงาน และความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิในบุคลากรทางการแพทย์ โดยมีความหมายในชีวิตเป็นตัวแปรส่งผ่าน กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรทางการแพทย์จำนวน 200 คน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย มาตรการวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง (ECR-R) มิติความเข้าใจถึงความหมายในชีวิตในมาตรการวัดความหมายในชีวิต (MLQ-P) มาตรการวัดความเหนื่อยหน่าย (MBI) และมาตรการวัดความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ (STSS) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ารูปแบบความผูกพันเชิงลบมีความสัมพันธ์ทางลบกับความหมายในชีวิต ขณะที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะหมดไฟในการทำงานและความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ และความหมายในชีวิตมีความสัมพันธ์ทางลบกับภาวะหมดไฟในการทำงานและความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ การวิเคราะห์โมเดลสมการเชิงโครงสร้างด้วย AMOS พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องเชิงประจักษ์กับข้อมูล ($\chi^2 (19, n = 200) = 25.509, p = .144; CFI = .993; TLI = .987; RMSEA = .041$) และพบว่า ความหมายในชีวิตมีบทบาทเป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างความวิตกกังวลในการมีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดและการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดกับภาวะหมดไฟในการทำงานและความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของความหมายในชีวิตและรูปแบบความผูกพันเชิงลบต่อสุขภาวะในการทำงานของบุคลากรทางการแพทย์ และอาจเป็นแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมทางจิตวิทยา ตลอดจนนโยบายหรือมาตรการส่งเสริมสุขภาพจิตในบุคลากรทางการแพทย์

คำสำคัญ: รูปแบบความผูกพัน, ความหมายในชีวิต, ภาวะหมดไฟในการทำงาน, ความเครียดจากบาดแผลทางจิตใจทุติยภูมิ

Abstract

This study aimed to investigate the relationships among negative attachment style, meaning in life, burnout, and secondary traumatic stress in healthcare workers, with meaning in life serving as a mediating variable. The sample consisted of 200 healthcare workers. Research instruments included the Experiences in Close Relationships-Revised (ECR-R) questionnaire, the Presence of Meaning subscale of the Meaning in Life Questionnaire (MLQ-P), the Maslach Burnout Inventory (MBI), and the Secondary Traumatic Stress Scale (STSS). Data analysis revealed that negative attachment style was negatively correlated with meaning in life, whereas it was positively correlated with burnout and secondary traumatic stress. Meaning in life was negatively correlated with burnout and secondary traumatic stress. Structural Equation Modeling using AMOS demonstrated that the model fit with the empirical data ($\chi^2(19, n = 200) = 25.509, p = .144; CFI = .993; TLI = .987; RMSEA = .041$), confirming the significant mediating role of meaning in life in the relationships between attachment anxiety and attachment avoidance, on the one hand, and burnout and secondary traumatic stress, on the other. These findings highlight the roles of meaning in life and negative attachment style in the work-related well-being of healthcare workers. The findings may inform the development of psychological interventions and organizational policies aimed at promoting mental health among healthcare workers.

Keywords: Attachment Styles, Meaning in Life, Burnout, Secondary Traumatic Stress

อิทธิพลของความสมบูรณ์แบบนิยมและการปกปิดความสามารถของตนเองที่มีต่อ
ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถของตนเองในนักศึกษาระดับปริญญาตรี

The Influence of Perfectionism and Sandbagging on the Imposter
Phenomenon among Undergraduate Students

ปัทิตตา โกมลวาลี¹ ปภินญา เจนเจษฎา¹ กานต์ชนก วาทกิจ¹ ณัฐวินท์ พงศ์วิจิตรสกุล¹

พิมพ์พัลลภ ลิ้มปิชัย¹ รัชชัญญา นานบุญรักษ์¹ วิภาวี บัณฑิตย์¹

สรลชานา มณีโชติ¹ สิริริน ทิพย์จรรยาวัตร^{1*} และสิทธิพงศ์ วัฒนนานนท์สกุล²

¹นักศึกษาลัทธิศาสตร์บัณฑิต สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Email ของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: serene0435@gmail.com

บทคัดย่อ

แม้งานวิจัยที่ศึกษาความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถจะมีอยู่เป็นจำนวนมาก ทว่างานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรนี้โดยมีปัจจัยที่มีบทบาทต่อตัวแปรดังกล่าว อาทิ ความนิยมความสมบูรณ์แบบ การปกปิดความสามารถตนเอง โดยเฉพาะในบริบทการศึกษาประเทศไทยนั้นยังคงมีอย่างจำกัด การวิจัยนี้จึงได้จัดทำขึ้นโดยตั้งสมมติฐานว่าการปกปิดความสามารถของตนเองและความนิยมความสมบูรณ์แบบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ และสามารถร่วมกันทำนายตัวแปรดังกล่าวได้ การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพและปริมณฑล อายุ 18-25 ปี ที่เข้าใจภาษาไทยและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 163 คน วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบทีสำหรับเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การปกปิดความสามารถของตนเองและความนิยมความสมบูรณ์แบบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ และปัจจัยทั้งสองสามารถร่วมกันทำนายความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถได้ร้อยละ 41 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.228, p < .001$ และ $\beta = 0.520, p < .001$ ตามลำดับ) ข้อค้นพบงานวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรดังกล่าวต่อนักศึกษาและบุคคลทั่วไป อีกทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแนวทางสำหรับส่งเสริมสุขภาพจิตของนักศึกษาในประเทศไทย

คำสำคัญ: ความคิดว่าตนเองด้อยความสามารถ, ความนิยมความสมบูรณ์แบบ, การปกปิดความสามารถของตนเอง

Abstract

Although there is a large amount of studies on the imposter phenomenon, there are still limited studies that look at factors that are associated with it, for example, perfectionism and sandbagging, especially in the context of Thai education. Therefore, this present study was aimed to examine the relationships between factors associated with imposter phenomenon, including sandbagging, and perfectionism. It was hypothesized that sandbagging and perfectionism were expected to be positively correlated with imposter phenomenon, and both factors were hypothesized to jointly predict imposter phenomenon. This quantitative study employed an online questionnaire as the data collection instrument. The sample consisted of 163 undergraduate students aged 18-25 years, currently enrolled in universities within Bangkok Metropolitan Area (BMR). All participants were Thai-speaking and provided informed consent. The data were analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as inferential statistics, including independent samples t-test, Pearson's correlation coefficient, and multiple regression analysis. The results indicated that perfectionism and sandbagging were positively correlated with imposter phenomenon as hypothesized. Furthermore, both variables were significant psychological predictors and jointly accounted for 41% of variance in imposter phenomenon. ($\beta = 0.228$, $p = 0.001$ and $\beta = 0.520$, $p = 0.001$ respectively) These findings are beneficial for raising awareness among students and the public regarding the Imposter Phenomenon and its influencing factors. They are also beneficial for developing guidelines that promote Thai students' mental health.

Keywords: Imposter Phenomenon, Sandbagging, and Perfectionism

Development and Validation of the Majority Acculturation Orientation Scale (MAOS) among Local Residents in Thailand's High-Tourism Areas

Parima Winter*, Yokfa Isaranon, Ph.D.

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University*

Assistant Professor, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Corresponding author email*: 6770036538@student.chula.ac.th

Abstract

Research on acculturation has predominantly focused on minority and migrant populations, resulting in limited understanding of how majority groups respond to intercultural contact. This gap is particularly evident in tourism contexts where intercultural contact is ongoing. Appropriate measurement tools are limited within this context, and how residents respond to such interactions remains poorly understood. The present study developed and provided initial validation of the Majority Acculturation Orientation Scale (MAOS). Based on Berry's bidimensional acculturation model, the MAOS aims to assess how majority group members orient themselves toward their own culture and the culture of visitors. A total of 107 Thai adults were recruited on-site from high-tourism areas of Bangkok and Phuket during the data collection period. The initial 13-item MAOS was administered in person via an online survey platform. Additional measures included contact quality, intercultural contact variables, and demographics, all assessed using a 5-point Likert scale. Reliability, confirmatory factor analysis (CFA), and correlation analyses were conducted to evaluate internal consistency, factor structure, and external variable associations. After item refinement, integration ($\alpha = .81$) and marginalization ($\alpha = .75$) demonstrated good internal consistency, while assimilation ($\alpha = .65$) and separation ($\alpha = .61$) showed moderate reliability. CFA results indicated good model fit ($\chi^2(35) = 43.05, p = .165; CFI = .98; TLI = .97; RMSEA = .05; SRMR = .06$). Integration and separation were negatively associated at the latent level ($r = -.59, p < .001$), consistent with theoretical expectations. However, assimilation and marginalization showed overlap. Integration was positively correlated with contact quality, whereas separation was negatively correlated, supporting initial construct validity. These findings offer preliminary support for the MAOS. The scale aims to provide a new way to measure majority acculturation in tourism contexts, with potential to inform tourism research and planning by incorporating local residents' perspectives.

Keywords: majority acculturation, majority acculturation orientation scale, scale development, tourism, intercultural contact

บทบาทของความสมบูรณ์แบบนิยมและความเมตตากรุณาต่อตนเองในการทำนาย
ภาวะหมดไฟทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาหลักสูตรเชิงสร้างสรรค์
The Roles of Perfectionism and Self-Compassion in Predicting Academic
Burnout among Undergraduate Students in Creativity-Based Programs

ณัฐดนัย สิงห์จาร์^{1*}, พูลทรัพย์ อารีกิจ², และ ณัฐสุดา เต็มพันธ์³

หน่วยงานที่สังกัด คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย^{1,2,3}

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 6670017538@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทขององค์ประกอบของความสมบูรณ์แบบนิยม ได้แก่ การมีมาตรฐานที่สูง ลักษณะมีระเบียบแบบแผน และการรับรู้ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานของตนเองกับผลการกระทำ รวมถึงความเมตตากรุณาต่อตนเอง ในการทำนายภาวะหมดไฟทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาหลักสูตรเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 157 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบวัดความนิยมความสมบูรณ์แบบ (Almost Perfect Scale-Revised: APS-R) แบบวัดความเมตตากรุณาต่อตนเอง (Self-Compassion Scale-Short Form: SCS-SF) และแบบวัดภาวะหมดไฟทางการเรียน (Burnout Assessment Tool: BAT-12) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการถดถอยพหุคูณแบบลำดับขั้น (Hierarchical Multiple Regression)

ผลการวิจัยพบว่า โมเดลการถดถอยสามารถอธิบายความแปรปรวนของภาวะหมดไฟทางการเรียนได้ร้อยละ 27.2 ($R^2 = .272, p < .001$) โดยเมื่อพิจารณาตัวแปรทำนาย พบว่า การรับรู้ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานของตนเองกับผลลัพธ์ (perfectionistic discrepancy) เป็นตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .508, p < .001$) ในขณะที่การมีมาตรฐานสูง (high standards) และความเมตตากรุณาต่อตนเองไม่สามารถทำนายภาวะหมดไฟทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า ภาวะหมดไฟทางการเรียนในกลุ่มนิสิตนักศึกษาหลักสูตรเชิงสร้างสรรค์มีความเกี่ยวข้องกับการรับรู้ช่องว่างระหว่างมาตรฐานที่ตั้งไว้กับผลลัพธ์ของตนเอง มากกว่าการมีมาตรฐานสูงเพียงอย่างเดียว หรืออิทธิพลเชิงตรงของความเมตตากรุณาต่อตนเอง อย่างไรก็ตาม ความเมตตากรุณาต่อตนเองอาจควรได้รับการศึกษาเพิ่มเติมในฐานะทรัพยากรทางจิตใจที่มีบทบาททางอ้อมต่อการรับรู้ความคลาดเคลื่อนในการประเมินตนเองของนักศึกษา

คำสำคัญ: ความนิยมความสมบูรณ์แบบ ความเมตตากรุณาต่อตนเอง ภาวะหมดไฟทางการเรียน หลักสูตรเชิงสร้างสรรค์ นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Abstract

This study aimed to investigate the roles of perfectionism (high standards, order, and discrepancy) and self-compassion in predicting academic burnout among 157 undergraduate students in creativity-based programs. The instrumentation included the Almost Perfect Scale-Revised (APS-R), the Self-Compassion Scale-Short Form (SCS-SF), and the Burnout Assessment Tool (BAT-12). Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation, and Hierarchical Multiple Regression.

The results revealed that the regression model accounted for 27.2% of the variance in academic burnout ($R^2 = .272, p < .001$). Among the predictors, perfectionistic discrepancy (the perceived gap between one's standards and actual performance) was found to be a significant predictor ($\beta = .508, p < .001$). In contrast, high standards and self-compassion did not significantly predict academic burnout.

The findings suggest that academic burnout in creativity-based program students was primarily associated with perfectionistic discrepancy rather than high standards or the direct effect of self-compassion. However, self-compassion may warrant further investigation as an indirect psychological resource related to students' self-evaluative discrepancy.

Keywords: Perfectionism, Self-Compassion, Academic Burnout, Creativity-Based Programs, Undergraduate students

**อิทธิพลของความเขินอาย ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคม และ
ความภาคภูมิใจในตนเองที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลทางสังคมในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา**
**The Influence of Shyness, Fear of Negative Evaluation, Social Support and
Self-Esteem on Social Anxiety Among Secondary School Students**

มนัสนันท์ คำคง*, อรนิศย์ภา ชัยธีราพัฒน์, พลอยปภัส เจนาคม,

ณฐมน โทหรานิตรสกุล, ณภัทร อึ้งอารีย์ และชยวิภู ศิริพันธ์ศักดิ์

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : manassananfah111@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันความวิตกกังวลทางสังคมเป็นปัญหาที่พบมากในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา เนื่องจากนักเรียนต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่เสมอ การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลทางสังคมอาจนำไปสู่การลดความวิตกกังวลทางสังคมของนักเรียนได้ การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความเขินอาย ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคม ความภาคภูมิใจในตนเอง และความวิตกกังวลทางสังคมในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเขินอาย ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคม ความภาคภูมิใจในตนเอง กับความวิตกกังวลทางสังคมในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาและ 3) วิเคราะห์อิทธิพลของความเขินอาย ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคมและความภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีต่อความวิตกกังวลทางสังคมในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา 115 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวก เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบวัดความเขินอาย แบบวัดความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง และแบบวัดความวิตกกังวลทางสังคม โดยผ่านการตรวจสอบความเที่ยงและแบบวัดทุกฉบับมีความตรงเชิงโครงสร้าง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความเขินอายอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.69$) ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบอยู่ในระดับสูง ($M = 3.62$) การสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับสูง ($M = 4.04$) ความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับสูง ($M = 3.53$) และความวิตกกังวลทางสังคมอยู่ในระดับสูง ($M = 3.60$) 2) ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบและความภาคภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำต่อความวิตกกังวลทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญ ความเขินอายและการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำและปานกลางตามลำดับต่อความวิตกกังวลทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญ 3) ความภาคภูมิใจในตนเอง ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ การสนับสนุนทางสังคม ความเขินอายสามารถอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางสังคมได้ร้อยละ 37 อย่างมีนัยสำคัญ โดยความภาคภูมิใจในตนเองมีอิทธิพลทางลบ และความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบมีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวลทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญ ขณะที่ความเขินอายมีอิทธิพลทางลบ และการสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวลทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ : ความเขินอาย, ความกลัวการถูกประเมินในแง่ลบ, การสนับสนุนทางสังคม, ความภาคภูมิใจในตนเอง, ความวิตกกังวลทางสังคม

Abstract

Currently, social anxiety is a problem commonly found among secondary school students because students must face situations always requiring interaction with others. Studying about factors affecting social anxiety could lead to the reduction of social anxiety of students. Therefore, this research had the following objectives to 1) study the level of shyness, fear of negative evaluation, social support, self-esteem, and social anxiety among secondary school students. 2) analyze the relationships between shyness, fear of negative evaluation, social support, and self-esteem with social anxiety among secondary school students; and 3) to analyze the influences of shyness, fear of negative evaluation, social support, and self-esteem on social anxiety among secondary school students. The research sample consisted of 115 secondary school students selected by convenience sampling. The research instruments were the Shyness Scale, Fear of Negative Evaluation Scale, Social Support Scale, Self-Esteem Scale, and Social Anxiety Scale. All scales demonstrated reliability and construct validity. Data were analyzed using descriptive statistics, the Pearson's correlation, and multiple linear regression. The results of the study were as follows. 1) The results showed that shyness was at a moderate level ($M = 2.69$), fear of negative evaluation was at a high level ($M = 3.62$), social support was at a high level ($M = 4.04$), self-esteem was at a high level ($M = 3.53$), and social anxiety was at a high level ($M = 3.60$). 2) Fear of negative evaluation and self-esteem had low positive relationships with social anxiety with statistical insignificance, while shyness and social support had low and moderate negative relationships with social anxiety, respectively, with statistical significance. 3) Self-esteem, fear of negative evaluation, social support, and shyness explained 37% of the variance in social anxiety with statistical significance. Self-esteem had a negative effect on social anxiety, and fear of negative evaluation had a positive effect, but both were statistically insignificant. In contrast, shyness had a negative effect, and social support had a positive effect on social anxiety, and both were statistically significant.

Keyword: shyness, fear of negative evaluation, social support, self-esteem, social anxiety

การศึกษาประสบการณ์และเหตุผลของนักศึกษาปริญญาตรีต่อการใช้ปัญญาประดิษฐ์ตอบกลับ อัตโนมัติในลักษณะเพื่อนเสมือน

Experiences and Reasons of Undergraduate Students Using AI Chatbots as Virtual Friends.

วรณิชฐ์ เนตรทิพย์* , นภนต์ มาลัยลอย , เบญจภรณ์ ลิ้มวัฒนานนท์ , วรัญญา ยะระพันธ์ ,

ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย และชญานุช ลักษณะวิจารณ์

สาขาวิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : worranis.n@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์และเหตุผลการใช้ปัญญาประดิษฐ์ตอบกลับอัตโนมัติในลักษณะเพื่อนเสมือนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูล คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 10 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลโดยสัมภาษณ์เชิงลึกและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาแบบดั้งเดิม ผลของการศึกษาพบว่า 1) ประสบการณ์การใช้ปัญญาประดิษฐ์ตอบกลับอัตโนมัติในลักษณะเพื่อนเสมือน ประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ จุดเริ่มต้นการใช้งาน การขยายบทบาทการใช้งานมาสู่วิตส่วนตัว และการตระหนักถึงความไม่ใช่มนุษย์ และ 2) เหตุผลการใช้ปัญญาประดิษฐ์ตอบกลับอัตโนมัติในลักษณะเพื่อนเสมือน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้งานและด้านความรู้สึกของผู้ใช้งาน ข้อค้นพบสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีซึ่งเป็นผู้ใช้งานไม่ได้มองปัญญาประดิษฐ์เป็นเพียงเครื่องมือเชิงหน้าที่แต่ยังมีบทบาทต่อความคิด ความรู้สึกของผู้ใช้งานในชีวิตประจำวัน และการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม แม้ตระหนักถึงความไม่ใช่มนุษย์ของเทคโนโลยีดังกล่าว ซึ่งสะท้อนถึงความสัมพันธ์รูปแบบใหม่ระหว่างปัญญาประดิษฐ์กับมนุษย์ในลักษณะเพื่อนเสมือนในมิติทางจิตวิทยาและสังคม นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับนักพัฒนาโปรแกรมปัญญาประดิษฐ์ในการออกแบบโปรแกรมตอบกลับอัตโนมัติให้สอดคล้องกับการใช้งานและอารมณ์ของผู้ใช้งานมากขึ้น

คำสำคัญ: ปัญญาประดิษฐ์ตอบกลับอัตโนมัติ, เพื่อนเสมือน, ประสบการณ์, เหตุผล

Abstract

This study aimed to explore the experiences and reasons of using AI chatbots as virtual friends among the undergraduate students residing in the Bangkok Metropolitan Region. The research adopted a qualitative design with ten undergraduate participants purposively selected from the area. Data were collected through in-depth interviews and the analysis with conventional content analysis method. The findings are presented in two main themes (1) experiences with AI chatbots as virtual friends; initial phase of use, expansion of the AI's role into personal life, and awareness of AI as non-human and (2) reasons for using AI chatbots; functional utility factor and emotional factor. The results revealed that participants do not view AI as merely a functional tool, but also view it as a tool for assisting with emotion during daily life and social interactions, even while acknowledging the non-human nature of this technology. This reflects a new form of relationship between AI and humans as a virtual friend in both psychological and social dimensions. Furthermore, the study provides fundamental information for AI developers to design chatbots that better align with user needs and emotions.

Keywords: AI Chatbots, Artificial Intelligence, Virtual Friends, Experiences, Reasons

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ
กับความจำขณะทำงานของนักดนตรีในประเทศไทย

The Relationship Between the Big Five Personality Traits
and Working Memory in Thai Musicians

พรปวีณ์ พันธุ์สุระ¹ ทองหทัย แกะหลัง¹ ปิ่น เทิดปฐวีพงศ์¹ ปายฝัน ยิ่งคำแหง¹

พิชชาภา ทะผัด¹ เรืองชัย ยะหัดตะ^{1*} และธีระชน พลโยธา¹

¹หน่วยงานที่สังกัด คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : roengchai.yahatta@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจลักษณะบุคลิกภาพของนักดนตรีในบริบทประเทศไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับความจำขณะทำงาน และตรวจสอบอิทธิพลของบุคลิกภาพดังกล่าวในการทำนายความจำขณะทำงานของนักดนตรีในประเทศไทย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักดนตรีวัยผู้ใหญ่ อายุ 18-59 ปีในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 106 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการกำหนดตามจำนวนพารามิเตอร์สำหรับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ ประกอบด้วยแบบสอบถามออนไลน์ 3 ส่วน สำหรับการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามวัดข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามความจำขณะทำงานฉบับปรับปรุงโดยผู้วิจัย และแบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (NEO-FFI) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ และ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความจำขณะทำงาน ($r = .225, p < .05; r = .380, p < .01$ ตามลำดับ) ในขณะที่บุคลิกภาพแบบไม่มั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความจำขณะทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.381, p < .01$) นอกจากนี้ บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบสามารถร่วมกันทำนายความจำขณะทำงานได้ร้อยละ 25.6 ($R^2 = .256$) และเมื่อพิจารณาจำแนกรายตัวแปร พบว่า บุคลิกภาพแบบไม่มั่นคงทางอารมณ์ บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ และ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.334, p < .01; \beta = .251, p < .01; \beta = .233, p < .05$ ตามลำดับ)

คำสำคัญ: ความจำขณะทำงาน, บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ, นักดนตรี

ABSTRACT

This research aimed to (1) explore personality traits among musicians in the Thai context, (2) examine the relationships between the Big Five Personality factors and working memory, and (3) investigate the predictive influence of these personality factors on working memory among musicians in Thailand. This quantitative research was conducted in a sample of 106 adult musicians aged 18-59 years residing in Bangkok and its metropolitan area. The sample size was determined based on the number of parameters required for multiple regression analysis. Data were collected using a 5-point Likert scale online questionnaire, including demographic variables, the Working Memory Questionnaire (Adapted Version), and the Big Five Personality Inventory (NEO-FFI). Descriptive statistics, Pearson's correlation analysis, and multiple regression analysis were employed to analyze the data. The results indicated that both Openness and Conscientiousness were positively correlated with working memory ($r = .225, p < .05$; $r = .380, p < .01$, respectively). Conversely, Neuroticism demonstrated statistically significant negative correlation with working memory ($r = -.381, p < .01$). Furthermore, the Big Five Personality factors collectively accounted for 25.6% of the variance in working memory ($R^2 = .256$). When examined individually, Neuroticism, Openness, and Conscientiousness emerged as statistically significant predictors of working memory ($\beta = -.334, p < .01$; $\beta = .251, p < .01$; $\beta = .233, p < .05$, respectively).

Keywords: Working Memory, Big Five Personality, Musicians

อิทธิพลของรูปแบบการออกแบบและโทนสีของบรรจุภัณฑ์ ต่อการรับรู้ความอร่อย

การรับรู้ความดีต่อสุขภาพ และความตั้งใจซื้อในสินค้าอาหารสุขภาพ

The Influence of Packaging Design Style and Color Tone on Perceived Tastiness, Perceived Healthiness and Purchase Intention of Healthy Food Products

ปิริยา พิกุลหอม¹ ชลลดา สุขสม¹ บุญสิตา ม้าวิจิตร¹ พิมพกานต์ ศรีสุข^{1*} และศุภณัฐ พัฒนพันธ์พงศ์¹

¹สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: pimpakarn@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของรูปแบบการออกแบบบรรจุภัณฑ์ ได้แก่ การออกแบบซับซ้อน (Maximal) และการออกแบบเรียบง่าย (Minimal) และโทนสีของบรรจุภัณฑ์ ได้แก่ สีโทนร้อนและสีโทนเย็น ที่มีต่อการรับรู้ความอร่อย การรับรู้ความดีต่อสุขภาพ และความตั้งใจซื้อสินค้าอาหารเพื่อสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยา จำนวน 80 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบตามสะดวก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำสองทาง (Two-way repeated measure MANOVA) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการออกแบบบรรจุภัณฑ์มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความอร่อยและความตั้งใจซื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยบรรจุภัณฑ์แบบ Maximal ส่งผลให้ผู้บริโภครับรู้ความอร่อยและมีความตั้งใจซื้อสูงกว่าบรรจุภัณฑ์แบบ Minimal นอกจากนี้ โทนสีของบรรจุภัณฑ์มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความอร่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสีโทนร้อนส่งผลให้ผู้บริโภครับรู้ความอร่อยสูงกว่าสีโทนเย็น อย่างไรก็ตามไม่พบอิทธิพลของโทนสีต่อความตั้งใจซื้อ และไม่พบอิทธิพลของรูปแบบการออกแบบและโทนสีต่อการรับรู้ความดีต่อสุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการออกแบบและโทนสีของบรรจุภัณฑ์ต่อการรับรู้ความอร่อย การรับรู้ความดีต่อสุขภาพ และความตั้งใจซื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: การออกแบบบรรจุภัณฑ์ การรับรู้ความอร่อย การรับรู้ความดีต่อสุขภาพ ความตั้งใจซื้อ อาหารสุขภาพ

Abstract

This study aimed to examine the effects of packaging design style (maximal and minimal) and packaging color tone (warm tone and cool tone) on perceived tastiness, perceived healthiness, and purchase intention toward healthy food products. The participants were 80 undergraduate students enrolled in a psychology course, selected using a convenience sampling method. The data were analyzed using a two-way repeated measure MANOVA. The results revealed that packaging design style had a statistically significant effect on perceived tastiness and purchase intention. Specifically, maximal packaging design led consumers to perceive the products as tastier and to report higher purchase intention than minimal packaging design. In addition, packaging color tone had a statistically significant effect on perceived tastiness, with warm colors leading to higher perceived tastiness than cool colors. However, no significant effect of color tone on purchase intention was found. Moreover, neither packaging design style nor color tone had a statistically significant effect on perceived healthiness. No significant interaction effect between packaging design style and color tone was found on perceived tastiness, perceived healthiness, or purchase intention.

Keyword: Packaging design, Perceived tastiness, Perceived healthiness, Purchase intention, Healthy food

อิทธิพลของการมีความหมายของชื่อแบรนด์ต่อทัศนคติต่อแบรนด์และ
ระดับของความตั้งใจซื้อของผู้บริโภค

The impact of brand name meaning on consumers' brand attitudes and
purchase intentions

กัณฑ์กนิษฐ์ บุญมีโชติ^{1*} ฉันทพร มหามงคล¹

สาริศา ปัญญาธิษฐานกุล¹ สุจิตรา กระทบขวัญ¹ และบุรชัย อัครทวีบุญ¹

¹สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน * : iamkunkanit15@gmail.com

บทคัดย่อ

การตั้งชื่อแบรนด์ เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญทางการตลาดที่ช่วยสร้างความแตกต่างให้กับสินค้า และให้ผู้บริโภคเกิดการรับรู้แบรนด์ที่แตกต่างกัน งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการมีความหมายของชื่อแบรนด์ต่อทัศนคติต่อแบรนด์และความตั้งใจซื้อของผู้บริโภคในสินค้าอุปโภคบริโภคประเภทอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นกลุ่มสินค้าที่มีระดับความเกี่ยวพันสูง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 97 คน โดยแบ่งกลุ่มการทดลองออกเป็นกลุ่มที่ได้รับชื่อแบรนด์แบบที่มีความหมาย (n = 40) และชื่อแบรนด์ที่ไม่มีมีความหมาย (n = 57) ซึ่งได้อ่านข้อมูลของสินค้าในชุดเดียวกัน หลังจากนั้นจึงมีการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อแบรนด์และความตั้งใจซื้อต่อแบรนด์ การวิเคราะห์ผลทางสถิติด้วยการทดสอบความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One-way MANOVA) พบว่าการมีความหมายของชื่อแบรนด์ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อแบรนด์และความตั้งใจซื้ออย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: การมีความหมายของชื่อแบรนด์, ทัศนคติต่อแบรนด์, ความตั้งใจซื้อ, สินค้าประเภทอิเล็กทรอนิกส์

Abstract

Brand naming is one of the most critical marketing factors that create a product differentiation and shape brand perception on consumers. This research aimed to examine the impact of brand name meaning on consumers' brand attitudes and purchase intentions toward electronic products, which are high-involvement products. In this study, 97 undergraduate participants were assigned to either a semantic brand name group (n = 40) or a non-semantic brand name group (n = 57). After reviewing identical product descriptions, participants rated their brand attitudes and purchase intentions. Statistical analysis by One-way MANOVA showed that meaning of brand name does not significantly impact brand attitudes or purchase intentions.

Keywords: Brand name meaning, Brand attitudes, Purchase intentions, Electronic products

ผลของการรับชมวิดีโอสั้นต่อความจำตามแผน:
การศึกษาเชิงทดลองในบริบทใกล้เคียงชีวิตจริง

The Impact of Short-Form Video Consumption on Prospective Memory
Performance: An Experimental Study in a Naturalistic Context

กชพรรณ เรืองขจร^{1*} จารุวิชญ์ จริยวัฒน์สกุล² สมารมณั์ ตันติวิชานันท์³ และวรวัชร ตั้งจิตรเจริญ⁴

สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: mukkotchapan@gmail.com

บทคัดย่อ

การใช้งานโซเชียลมีเดียเพิ่มสูงขึ้นทั่วโลก โดยเฉพาะสื่อรูปแบบวิดีโอสั้น หลายการศึกษาพบว่าการใช้โซเชียลมีเดียมากเกินไปส่งผลเสียต่อความใส่ใจและความจำขณะปฏิบัติงาน นอกจากนี้วิดีโอสั้นมีแนวโน้มรบกวนการคงเจตนาของความจำตามแผน (Intention maintenance) งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของประเภทโซเชียลมีเดียและประเภทของตัวกระตุ้นที่มีต่อประสิทธิภาพความจำตามแผน (Prospective memory performance) ด้วยเครื่องมือที่สอดคล้องกับบริบทชีวิตจริง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 174 คน แบ่งเป็น 4 เงื่อนไข ได้แก่ กลุ่มควบคุม กลุ่ม TikTok กลุ่ม X และกลุ่ม YouTube เครื่องมือที่ใช้วัดความจำตามแผนมีรูปแบบเป็นวิดีโอแบบบุคคลที่หนึ่ง โดยผู้เข้าร่วมต้องทำตามภารกิจด้วยการกดปุ่มบนคีย์บอร์ดเมื่อพบตัวกระตุ้นหรือถึงเวลาที่กำหนดทั้งหมด 11 รายการ ควบคู่กับการฟังเนื้อหาบรรยายในรูปแบบ Dual-task paradigm หลังเสร็จสิ้นวิดีโอที่หนึ่งผู้เข้าร่วมจะได้ใช้งานโซเชียลมีเดียหรือพัก 10 นาทีตามเงื่อนไขที่ได้รับ แล้วจึงทำวิดีโอที่สองด้วยชุดภารกิจที่เหลือ โดยวัดประสิทธิภาพความจำตามแผน 2 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้อง (Accuracy) และความแม่นยำ (Hit rate) หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Two-way mixed ANOVA พบว่าประเภทของโซเชียลมีเดียไม่ส่งผลต่อประสิทธิภาพความจำตามแผน อย่างไรก็ตามประเภทของตัวกระตุ้นส่งผลต่อประสิทธิภาพความจำตามแผนอย่างมีนัยสำคัญทั้งด้านความถูกต้องและความแม่นยำ โดยทุกเงื่อนไขมีประสิทธิภาพความจำตามแผนอาศัยเหตุการณ์สูงกว่าความจำตามแผนอาศัยเวลา แสดงให้เห็นว่าลักษณะของสิ่งที่ต้องทำอาจมีบทบาทต่อความจำตามแผนมากกว่าประเภทของแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย นอกจากนี้การออกแบบเครื่องมือที่มีความใกล้เคียงชีวิตจริงอาจช่วยสะท้อนการทำงานของความจำตามแผนได้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ: ความจำตามแผน, โซเชียลมีเดีย, วิดีโอสั้น, กิจกรรมสอดคล้องกับบริบทชีวิตจริง

Abstract

Social media usage has been increasing worldwide, particularly the consumption of short-form video content. Previous studies have found that excessive social media use negatively affects attention and working memory, and that short-form video content may interfere with intention maintenance in prospective memory. This study therefore aimed to examine the effects of social media platform type and cue type on prospective memory performance using an assessment tool designed to reflect real-life contexts. Participants were 174 undergraduate students from Thammasat University who were randomly assigned to one of four conditions: a rest group, a TikTok group, an X group, and a YouTube group. Prospective memory was assessed using a first-person perspective video task in which participants completed 11 tasks by pressing designated keyboard keys when encountering specific cues or at predetermined times while simultaneously listening to narrated content in a dual-task paradigm. After completing the first video, participants either used their assigned social media platform or rested for 10 minutes before proceeding to the second video, which contained the remaining tasks. Prospective memory performance was measured across two dimensions: accuracy and hit rate. A two-way mixed ANOVA revealed that social media platform type did not significantly affect prospective memory performance. However, cue type significantly affected both accuracy and hit rate, with event-based prospective memory outperforming time-based prospective memory across all conditions. These findings suggest that task characteristics may play a greater role in prospective memory performance than social media platform type and that ecologically valid assessment tools may better capture prospective memory functioning in everyday contexts.

Keywords: prospective memory, social media, short-form videos, naturalistic task

อิทธิพลของประเภทการช่วยเหลือและปริมาณการมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงาน
เชิงวิชาการต่อระดับการให้เครดิตและการเปิดเผยการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์ (AI)
Credit Attribution and Disclosure of Generative AI: The Roles of Assistance
Type and Quantity in Academic Creation

วีราวัลย์ ตั้งธนอมรสิริ^{1*} บุญยคุณ ศิวรักษ์² ธนภรณ์ ศิลป์ชิวะกิจจา³

รุจิรัตน์ ลิ้มกุล⁴ และพระวิณ ชาลีรักษ์ตระกูล⁵

^{1,2,3,4,5}หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: py401.group02@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของประเภทการช่วยเหลือ และปริมาณการมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานเชิงวิชาการต่อระดับการให้เครดิตและการเปิดเผยการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยา จำนวน 156 คน และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยอ่านบทความสั้นและเขียนสรุป แล้วจึงสุ่มจำแนกผู้เข้าร่วมออกเป็น 4 กลุ่มตามเงื่อนไขประเภทและระดับการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์ หลังจากนั้นให้ผู้เข้าร่วมระดับเครดิตและการเปิดเผยการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์หลังจากอ่านสรุปบทความที่ปัญญาประดิษฐ์แก้ไขให้ตามเงื่อนไขที่ผู้เข้าร่วมรับรู้ ใช้สถิติทดสอบ Two - way MANOVA พบว่า ประเภทการช่วยเหลือและปริมาณการมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ผลงานเชิงวิชาการไม่ได้มีอิทธิพลต่อระดับการให้เครดิต และระดับการเปิดเผยการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์ในการสร้างสรรค์ผลงานเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตัดเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องออก)

คำสำคัญ: ปัญญาประดิษฐ์, ระดับการให้เครดิต, ระดับการเปิดเผยการมีส่วนร่วมของปัญญาประดิษฐ์

ABSTRACT

This research aims to investigate the influence of the type of assistance and the quantity of involvement in academic creation on the level of credit attribution and the disclosure of AI involvement. The study utilized a quasi-experimental, between-subjects design with a sample of 156 undergraduate students at Thammasat University, selected through convenience sampling. Participants were required to read a short article and write their own summary before being randomly assigned to four experimental conditions based on the type and quantity of AI assistance; subsequently, they indicated the level of credit attribution and their willingness to disclose AI involvement after reviewing the summary revised by AI. Statistical analysis using Two-way MANOVA revealed that neither the type of assistance nor the quantity of involvement had a statistically significant influence on the level of credit attribution or the disclosure of AI involvement.

Keywords: Artificial Intelligence, Credit Attribution, Disclosure of AI Involvement

เสียงจากชายแดนใต้: ประสบการณ์ทางจิตใจและวิธีการปรับตัวต่อสถานการณ์ความขัดแย้ง ของประชาชนในพื้นที่

Voices From Southern Thailand: Psychological Experiences and Adaptation Strategies Among Residents in Conflict Situations

อัศกียา บินหรีม* พิมลวรรณ บุณนาค และจุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุ์วงศ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : askeeya0912@gmail.com

บทคัดย่อ

กว่า 20 ปีของสถานการณ์ความขัดแย้งในพื้นที่ชายแดนใต้ ประชาชนเกิดการปรับตัวเพื่อรับมือกับความไม่แน่นอนในชีวิตประจำวัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ความเครียด และวิธีการเตรียมพร้อมทางใจเมื่อต้องเผชิญเหตุการณ์ความเครียดหรือความไม่สงบ ในผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ 4 จังหวัดชายแดนใต้ (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา) งานวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 8 คน อายุอยู่ในช่วง 23 - 48 ปี อาศัยอยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตั้งแต่วัยเด็ก เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบ 3 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย *ประเด็นที่หนึ่ง* สถานการณ์ความขัดแย้งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต นำไปสู่การปรับตัวและสร้างวิถีการใช้ชีวิตที่กลายเป็นความปกติใหม่ เพื่อให้คนในพื้นที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับสถานการณ์ได้ *ประเด็นที่สอง* การมองโลกมองชีวิตเชิงบวก อันเป็นผลมาจากการตกผลึกประสบการณ์ต่างๆ การทำความเข้าใจตนเองอย่างลึกซึ้ง และการมีศรัทธาอันเข้มแข็งในศาสนาและพระเจ้า *ประเด็นที่สาม* ความรักในมาตุภูมิที่เป็นแรงยึดเหนี่ยวใจ ผสานกับการพึ่งพาอาศัยกันของคนในชุมชน จนเกิดเป็นความเป็นหนึ่งเดียวที่สะท้อนถึงพลังของอัตลักษณ์และการยืนหยัดอยู่ในพื้นที่ ผลการวิจัยนี้ได้สร้างความเข้าใจเชิงลึกถึงกลไกการปรับตัวและปัจจัยทางจิตใจของคนในพื้นที่ 4 จังหวัดชายแดนใต้ พร้อมเปิดพื้นที่ส่งต่อเสียงของประชาชน เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาองค์ความรู้ด้านจิตวิทยาการดูแลจิตใจในภาวะวิกฤตอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: ความยืดหยุ่นทางจิตใจ, การปรับตัว, ความผูกพันกับสถานที่, สุขภาวะทางจิตวิญญาณ, จังหวัดชายแดนภาคใต้

Abstract

For over 20 years since the onset of conflict situations in Thailand's Southern Border Provinces, residents have continuously adapted to daily uncertainties. This research aims to explore psychological experiences and adaptation strategies of individuals facing such risks and conflicts, among residents in the four Southern Border Provinces (Pattani, Yala, Narathiwat, and four districts of Songkhla province). Employing a qualitative phenomenological approach, data were collected through in-depth interviews with eight key informants aged 23 to 48 years who have resided in the area since childhood. Data analysis revealed three main themes: First, conflict situations have driven significant lifestyle changes, leading to adaptation and the establishment of a "new normal" that enables locals to coexist with the ongoing situation. Second, the development of a positive outlook on life, emerging from crystallized life experiences, self-understanding, and unwavering religious faith. Third, place attachment acting as a psychological anchor, which, when combined with community interdependence, fosters a profound sense of unity. This reflects the strength of their identity and their resilience in remaining in the region. These findings provide an in-depth understanding of the coping mechanisms and psychological factors contributing to adaptation of the people in the four Southern Border Provinces. Furthermore, this study amplifies the voices of the local population, serving as a foundational database to psychological knowledge for sustainable mental health care and crisis intervention.

Keywords: Resilience, Adaptation, Place attachment, Spiritual Well-being, Southern border provinces of Thailand

กรอบแนวคิดของปัจจัยด้านการศึกษาและสังคมที่ส่งผลต่อความสนใจและอุปสรรคในการเลือก
ศึกษาต่อสาขาจิตวิทยาของผู้เรียนระดับก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

A Conceptual Model of Educational and Social Factors Influencing Interest
and Barriers in Choosing Psychology among Thai Pre-University Students

พันธุ์ทิพา สุขสิริสรณ์*

ไซคี อินทิเกรชั่น

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : p.suksirisorn@gmail.com

บทคัดย่อ

ความสนใจในการศึกษาต่อสาขาจิตวิทยาของผู้เรียนระดับก่อนเข้ามหาวิทยาลัยได้รับอิทธิพลจากพลวัตทางการศึกษา พลวัตทางสังคม และพลวัตทางส่วนบุคคลที่ซับซ้อน ในบริบทการศึกษาไทยที่จิตวิทยาไม่ได้ถูกบรรจุในหลักสูตรภาคบังคับ ประกอบกับเกณฑ์การรับเข้ามหาวิทยาลัยที่มีความหลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนเผชิญกับความไม่แน่นอนในการตัดสินใจ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวแบบเชิงแนวคิดเพื่อระบุปัจจัยที่ส่งผลต่อความสนใจและอุปสรรคในการเลือกเรียนต่อ สาขาจิตวิทยา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงเอกสารและการสังเคราะห์เนื้อหาเชิงบริบท (Contextual Content Analysis) ผ่าน การบูรณาการกรอบทฤษฎีปัญญาทางสังคมเชิงอาชีพ (SCCT) และทฤษฎีการกำหนดตนเอง (SDT)

ผลการสังเคราะห์และสร้างตัวแบบจำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลออกเป็น 4 ขอบเขตหลัก ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านบริบท ประกอบด้วย การรับรู้เนื้อหาจิตวิทยาในโรงเรียน ระบบการแนะแนว และการสนับสนุนทางสังคม (2) ปัจจัยด้านข้อมูลอาชีพ ครอบคลุมการ เข้าถึงข้อมูล โอกาสในการพัฒนาทักษะ และความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับวิชาชีพ (3) ปัจจัยส่วนบุคคล เน้นที่ความเชื่อมั่น ในความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทัศนคติ และ (4) ปัจจัยด้านการตัดสินใจ ซึ่งรวมถึงความสนใจที่เกิดขึ้น และอุปสรรคเชิงระบบ ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจภายในและเครือข่ายทางสังคมเป็นตัวเร่งสำคัญที่เพิ่มความสนใจ ในขณะที่การขาดการเข้าถึงเนื้อหาที่เป็นระบบและเส้นทางอาชีพที่ไม่ชัดเจนถือเป็นอุปสรรคหลัก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้จิตวิทยาเบื้องต้นในระดับมัธยมศึกษา การ พัฒนาระบบแนะแนวเชิงรุก และโครงการพี่เลี้ยง (Mentorship) เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง ผลการศึกษานี้เป็นรากฐานเชิง ทฤษฎีให้แก่ครู นักการศึกษา ผู้ให้การแนะแนว และผู้วางนโยบายในการออกแบบกิจกรรมส่งเสริมการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ สาขาจิตวิทยาของนักเรียนไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การศึกษาจิตวิทยา, การตัดสินใจเลือกอาชีพ, ผู้เรียนระดับก่อนเข้ามหาวิทยาลัย, ทฤษฎีปัญญาทางสังคมเชิงอาชีพ (SCCT), ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (SDT)

Abstract

Interest in studying psychology among pre-university students is shaped by complex educational, social, and personal dynamics. In the Thai educational context, where psychology is excluded from the mandatory curriculum and university admission criteria vary, students often face significant uncertainty. This research aims to develop a comprehensive conceptual model identifying the factors that influence students' interest and perceived barriers in pursuing psychology. Using a systematic synthesis of literature integrated with a contextual analysis of the Thai education system, the study applies Social Cognitive Career Theory (SCCT) and Self-Determination Theory (SDT) as primary frameworks.

The proposed model categorizes influencing factors into four primary domains: (1) Context Factors, including educational exposure, school guidance, and social support; (2) Career Information Factors, addressing access to information, growth opportunities, and common misconceptions; (3) Personal Factors, focusing on self-efficacy, intrinsic motivation, and attitudes; and (4) Decision-Making Factors, encompassing perceived interest and systemic barriers. The analysis indicates that while intrinsic motivation and social networks act as catalysts for interest, the lack of structured exposure and unclear career pathways serve as primary deterrents.

The study highlights the critical need for early exposure through introductory psychology content, structured career guidance, and mentorship programs. These findings provide a theoretical foundation for educators, counselors, and policy makers to design interventions that facilitate informed decision-making among prospective psychology students. This conceptual framework serves as a strategic roadmap for future empirical validation and policy development in Thai psychology education.

Keywords: Psychology Education, Career Decision-Making, Pre-University Students, Social Cognitive Career Theory (SCCT), Self-Determination Theory (SDT)

ผลของโปรแกรมการฝึกสติโดยใช้ HRV Biofeedback และเทคนิค FLARE เป็นฐาน
ต่อทักษะการกำกับอารมณ์ในเด็กประถมศึกษาตอนปลาย
Effects of a Mindfulness Program using HRV Biofeedback and the FLARE
Technique on Emotion Regulation Skills in Upper Primary School Children

พัชรพล แซ่เส^{1*} และอารยา ผลธัญญา²

¹นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยาคลินิก ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

²อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่อยู่อีเมลล์ของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : patcharapon19629@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Design) แบบ ABA Design มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการฝึกสติต่อทักษะการกำกับอารมณ์ในเด็กประถมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย อายุ 12 ปี จำนวน 4 คน คัดเลือกด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสอบถามการกำกับอารมณ์ (ERQ) โปรแกรม Emwave Pro Plus และโปรแกรมการฝึกสติที่พัฒนาขึ้นจากเทคนิค HEART LOCK-IN และ QUICK-COHERENCE และเทคนิค FLARE ซึ่งได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและปรับแก้ตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นจึงดำเนินกิจกรรมกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติ Wilcoxon Signed-Rank Test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ค่าความผันแปรการเต้นของหัวใจมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนหลังเข้าร่วมโปรแกรม เมื่อเทียบกับระยะพื้นฐาน และลดลงในระยะติดตามผล ซึ่งแสดงถึงแนวโน้มที่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ในขณะที่ทักษะการกำกับอารมณ์แบบการปรับเปลี่ยนความคิดมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหลังเข้าร่วมโปรแกรมและในระยะติดตามผล ในขณะที่ทักษะการกำกับอารมณ์แบบเก็บกอดมีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า โปรแกรมการฝึกสติฯ ไม่ได้ส่งผลต่อทักษะการกำกับอารมณ์และค่าความผันแปรการเต้นของหัวใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากข้อจำกัดด้านขนาดกลุ่มตัวอย่างและระยะเวลา การศึกษาครั้งนี้จึงเสนอแนะให้ขยายระยะเวลาโปรแกรมและเปลี่ยนเครื่องมือวัดจากแบบประเมินลักษณะนิสัย (Trait-based) เป็นแบบวัดสภาวะ (State-based) เพื่อเพิ่มความไวในการตรวจจับการเปลี่ยนแปลงของการกำกับอารมณ์ในบริบทจริง

คำสำคัญ: การกำกับอารมณ์ การฝึกสติ ความผันแปรของอัตราการเต้นของหัวใจ การวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเล็ก นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

Abstract

This study employed a Small-n Experimental Design using an ABA design to examine the effectiveness of a mindfulness training program on emotion regulation skills among upper primary school children. The participants were four 12-year-old upper primary school students selected through purposive sampling. The research instruments included the Emotion Regulation Questionnaire (ERQ), the Emwave Pro Plus program, and a mindfulness training program developed based on the HEART LOCK-IN, QUICK-COHERENCE, and FLARE techniques. The program was reviewed for content validity and revised according to expert recommendations. Group activities were then conducted twice a week for two weeks. Data were analyzed using descriptive statistics, and the Wilcoxon Signed-Rank Test to test the research hypothesis.

The results revealed that heart rate variability (HRV) averages increased markedly following the intervention compared to the baseline phase and decreased during the follow-up phase, aligning with the research hypothesis. Regarding emotion regulation skills, Cognitive Reappraisal scores increased post-intervention and remained elevated during the follow-up. However, expressive suppression scores showed changes that were inconsistent with the hypothesis. Statistical analysis revealed that the mindfulness training program did not significantly affect emotion regulation skills or HRV values, likely due to limitations related to the small sample size and short duration of the intervention. Therefore, this study suggests that future study should extend the program duration and replacing trait-based assessment tools with state-based measures in order to increase sensitivity in detecting real-time changes in emotion regulation within practical contexts.

Keywords: Emotion Regulation, Mindfulness, Heart Rate Variability (HRV), Small-n Experimental Design, Upper Primary School Students.

**การดูแลจิตใจตนเองของผู้ที่มีประสบการณ์ถูกทำให้อับอายบนโลกออนไลน์:
การวิจัยนำร่องเชิงคุณภาพ**

**Coping Strategies of Individuals Experiencing
Online Public Shaming: A Preliminary Qualitative Study**

ชนิกานต์ พรหมวิจิตรการ, รักษา ชัยทัตชูพร* และโสสมศิริ มุลสา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน*: 6530063738@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับประสบการณ์ตรงและทำความเข้าใจผลกระทบทางจิตใจและวิธีการดูแลจิตใจของตนเองของผู้ที่ถูกทำให้อับอายบนโลกออนไลน์ในระดับของการศึกษานำร่อง เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบ การเผชิญปัญหา และการดูแลจิตใจของผู้ถูกทำให้อับอายบนโลกออนไลน์ อันเป็นแนวทางแก่ผู้ที่มีโอกาสเผชิญเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้ให้ข้อมูลเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ตรงในการถูกทำให้อับอายบนโลกออนไลน์ จำนวน 5 คน โดยเป็นการสัมภาษณ์ออนไลน์แบบกึ่งโครงสร้างและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ปรากฏการณ์วิทยาเพื่อสังเคราะห์ประเด็นสำคัญ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบประเด็นสำคัญดังนี้ 1) ผลกระทบที่ได้รับจากเหตุการณ์ ซึ่งเป็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ โดยมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่นอารมณ์เชิงลบและความเครียดอย่างต่อเนื่อง 2) ทฤษฎีการใช้ในการฟื้นพลัง ซึ่งเป็นคุณสมบัติหนึ่งซึ่งช่วยให้บุคคลผ่านพ้นอุปสรรคและฟื้นตัวกลับสู่ภาวะปกติ แบ่งออกเป็นด้านความมั่นคงในตนเองและจิตใจ ด้านความหวังและกำลังใจ และด้านการเตรียมพร้อมต่อปัญหา 3) รูปแบบการเผชิญปัญหา ซึ่งแบ่งออกเป็นการจัดการกับอารมณ์ หรือการแก้ไขปัญหาดังตรง 4) การเรียนรู้จากเหตุการณ์ ซึ่งสิ่งที่ได้จากการทบทวนและทำความเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาปรับปรุงพฤติกรรม โครงสร้างความคิด และวิธีการรับมือกับสถานการณ์ในอนาคตให้ดีขึ้น โดยแบ่งออกเป็นทางพฤติกรรม และทางความคิด 5) การทบทวนหลังเหตุการณ์ ซึ่งเป็นการนำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมาพิจารณา ไตร่ตรอง และทำความเข้าใจ จนเกิดข้อสรุปหรือบทเรียนบางประการต่อการดำเนินชีวิต โดยข้อมูลจากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการเป็นแนวทางสำหรับการเผชิญปัญหาและการดูแลจิตใจของบุคคลที่อาจประสบการถูกทำให้อับอายบนโลกออนไลน์ในอนาคต รวมทั้งสามารถใช้เป็นฐานข้อมูลเชิงคุณภาพสำหรับนักวิชาการ นักจิตวิทยา และหน่วยงานด้านสุขภาพจิต เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแนวทางการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ : การทำให้อับอายบนโลกออนไลน์ งานวิจัยเชิงคุณภาพ การดูแลใจ ผลการวิจัย และความสามารถในการฟื้นตัว

Abstract

This research aims to conduct a preliminary study of direct experiences and to understand the psychological impacts and self-care methods of individuals who have been humiliated online at the level of a pilot study, in order to build knowledge and understanding regarding impacts, coping, and self-care of those who are humiliated online, as a guideline for individuals who may encounter such incidents. The informants were individuals with direct experience of being humiliated online, totaling 5 people. Data were collected through semi-structured online interviews and analyzed using phenomenological analysis to synthesize key issues.

The results of the data analysis revealed the following key issues: 1) Impacts from the incident, which are psychological changes, with the occurring event acting as a trigger for such changes, such as negative emotions and continuous stress; 2) Resources for recovery, which are attributes that help individuals overcome obstacles and return to a normal state, divided into self and psychological stability, hope and encouragement, and preparedness for problems; 3) Coping styles, which are divided into emotion-focused coping or direct problem-solving; 4) Learning from the incident, which refers to what is gained from reviewing and understanding the event, in order to improve behavior, cognitive structures, and ways of handling future situations, divided into behavioral and cognitive aspects; and 5) Post-event reflection, which involves bringing the experience to consider, contemplate, and understand until certain conclusions or life lessons are formed.

The findings of this study will be beneficial as guidelines for coping and self-care for individuals who may experience online humiliation in the future, and can also serve as qualitative data for academics, psychologists, and mental health organizations to apply in developing appropriate support approaches for those affected.

Keywords : Online Public Shaming, Qualitative Study, Coping Strategies, Findings, Resilience

การพัฒนาแบบจำลองแอปพลิเคชันเพื่อสร้างเสริมทักษะการสื่อสารและการเล่นของผู้ปกครอง ที่มีบุตรในวัยก่อนเรียน (3-6ปี)

DEVELOPING OF AN APPLICATION MODEL TO ENHANCE COMMUNICATION AND PLAY SKILLS AMONG PARENTS WITH PRESCHOOL CHILDREN (AGES 3-6)

ณัฐกฤตา พลรัฐ* พันธ์กร แทนรัตนกุล เศรษฐกิจ สิริพรพิสุทธิ์

อภาพร อุษณรัศมี และหยกฟ้า อิศรานนท์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : nattakritta.polruth@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเด็นความกังวล ทักษะการสื่อสาร และการเล่นของผู้ปกครองที่มีบุตรปฐมวัย (3-6 ปี) ผ่านการวิจัยนำร่อง เพื่อพัฒนาแบบจำลองแอปพลิเคชันสำหรับส่งเสริมทักษะและความสามารถของผู้ปกครองให้เหมาะสมกับการเลี้ยงบุตรในช่วงวัยนี้ การวิจัยนำร่องใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูล 5 คน ได้แก่ ผู้ปกครอง 3 คน และนักจิตวิทยาพัฒนาการ 2 คน ข้อมูลจากผู้ปกครองสามารถสกัดออกมาได้เป็นทั้งหมด 4 แก่นสาระ ได้แก่ ประเด็นที่ให้ความสำคัญในการเลี้ยงดู หนทางสู่ความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพ การตัดสินใจเลือกแนวทางการเลี้ยงดู และข้อเสนอแนะต่อแอปพลิเคชัน ขณะที่ข้อมูลจากนักจิตวิทยาประกอบด้วย ปัญหาของผู้ปกครองที่พบบ่อย บทบาทในการช่วยเหลือ เทคนิคที่ได้ผล และข้อเสนอแนะต่อแอปพลิเคชัน ผู้วิจัยวิเคราะห์และนำปัจจัยสนับสนุนที่ได้จากแก่นสารดังกล่าว มาพัฒนาเป็นแนวคิดพีเจอร์บนพื้นฐานองค์ความรู้ทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาเป็นแบบจำลองแอปพลิเคชันแล้วเก็บข้อมูลความพึงพอใจจากผู้ปกครองที่มีบุตรวัยก่อนเรียนอีกจำนวน 31 คน ผ่านมาตรวัดและคำถามปลายเปิด การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาพบว่าผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อแบบจำลองแอปพลิเคชันในระดับค่อนข้างสูง นำไปสู่การอภิปรายผลเพื่อต่อยอด 6 ประเด็น ได้แก่ การเสริมเนื้อหาเฉพาะบุคคล ระบบสนับสนุนเป้าหมายด้วยแนวคิดการปรับพฤติกรรม พื้นที่ปฏิสัมพันธ์กับผู้เชี่ยวชาญ การยกระดับพีเจอร์บันทึกเครื่องมือสะท้อนตนเองและจัดสมดุลชีวิต การเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน และบทบาทของพ่อแม่ในการเป็นผู้สนับสนุน ผลการศึกษานี้สามารถนำไปพัฒนาแอปพลิเคชันที่ใช้งานได้จริง เพื่อส่งเสริมทักษะและความสามารถของผู้ปกครองในการเลี้ยงดูบุตรของตนเอง

คำสำคัญ: ประเด็นความกังวลของผู้ปกครอง, การเลี้ยงดูบุตรวัยก่อนเรียน, แอปพลิเคชันเพื่อการเลี้ยงดู

Abstract

This study aims to explore parental concerns, communication skills, and play practices among parents of preschool children (aged 3–6 years) through a pilot study in order to develop a prototype application designed to support developmentally appropriate parenting skills. The pilot study employed in-depth interviews with five key informants, including three parents and two developmental psychologists. Thematic analysis of parental data yielded four core themes: key parenting concerns, pathways to building quality relationships, decision-making in parenting approaches, and recommendations for application development. Data from psychologists highlighted common parenting challenges, roles of professional support, effective techniques, and suggestions for application design. Based on these findings, the identified factors were transformed into feature concepts grounded in psychological principles and subsequently developed into an interactive application prototype. The prototype was evaluated by 31 parents of preschool children using rating scales and open-ended questions. The descriptive results indicated a relatively high level of user satisfaction. In the discussion, six key areas for future development were proposed: personalized content, goal-oriented support based on behavior change principles, access to expert support, enhancement of journaling features into tools for self-reflection and life balance, integration with daily life contexts, and strengthening the role of parents as facilitators. The findings of this study provide practical implications for the development of a functional parenting support application, aiming to enhance parents' competencies in raising preschool children.

Keywords: Parental Concerns, Early Childhood Parenting, Parenting Support Application

การรับรู้คุณค่าของธรรมชาติ ความรู้สึกผูกพันกับสถานที่

และความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของคนกรุงเทพฯ

Nature Appreciation, Place Attachment, and Subjective Well-Being Among

Adults in Bangkok

กชिरา จิตตรีชันธุ์* ชาร์ลีส อู๋ และจุฑาทิพย์ วิวัฒนาพันธุ์วงศ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

ที่อยู่อีเมลของนักวิจัยผู้ประสานงาน* : 6438003438@student.chula.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์การมีส่วนร่วมกับพื้นที่สีเขียวของผู้อยู่อาศัยในกรุงเทพฯ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าของธรรมชาติ ความรู้สึกผูกพันกับสถานที่ และความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของคนกรุงเทพฯ งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบสำรวจออนไลน์ โดยมีผู้เข้าร่วมเป็นผู้อยู่อาศัยในกรุงเทพฯ จำนวน 96 คน (อายุเฉลี่ย 30.43 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 9.58 ช่วงอายุ 18–58 ปี โดยร้อยละ 70.8 เป็นเพศหญิง) ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มาเป็นระยะเวลารวม 5 ปีขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามการรับรู้คุณค่าของธรรมชาติ (EWNB) แบบสอบถามความรู้สึกผูกพันต่อกรุงเทพฯฉบับย่อ (APAS) และ แบบสอบถามความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของWHO (WHO-5) ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยร้อยละ 63.5 ใช้เวลาในสวนสาธารณะเพื่อออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา รองลงมาคือ เพื่อเพลิดเพลินกับธรรมชาติ (ร้อยละ 59.4) และการพักผ่อน (ร้อยละ 57.3) จากการวิเคราะห์ตัวแปรส่งผ่านด้วยโปรแกรม jamovi พบว่า ความรู้สึกผูกพันกับสถานที่ส่งผ่านระหว่างการตระหนักถึงคุณค่าของธรรมชาติกับความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของคนกรุงเทพฯ ได้อย่างมีนัยสำคัญ ($B = 0.160, SE = 0.062, p < 0.01$) จากผลการวิจัยสามารถกล่าวได้ว่า การพัฒนาพื้นที่สีเขียวในกรุงเทพฯ ที่กำลังก้าวเข้าสู่ความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว ควรเพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงและมีส่วนร่วมกับพื้นที่สีเขียว ส่งเสริมกิจกรรมที่เสริมสร้างความรู้สึกผูกพันกับสถานที่ นำไปสู่การส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของชาวกรุงเทพฯได้อย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การรับรู้คุณค่าของธรรมชาติ; ความรู้สึกผูกพันกับสถานที่; ความอยู่ดีมีสุขเชิงอัตวิสัยของคนกรุงเทพฯ; การมีส่วนร่วมกับพื้นที่สีเขียว

Abstract

This study aimed to explore Bangkok residents' experiences with nature and examine the relationship between nature appreciation, place attachment to Bangkok, and subjective well-being. Participants were 96 Bangkok residents ($M_{age} = 30.43$, $SD = 9.58$, range = 18–58; 70.8% female) who had resided in Bangkok for at least five years, collected through an online survey. Measures included the Natural Beauty subscale of the Engagement with Beauty Scale (ENWB), the Abbreviated Place Attachment Scale (APAS), and the World Health Organization-Five Well-Being Index (WHO-5). Results indicated that 63.5% of participants spent time in parks exercising or playing sports, followed by enjoying nature (59.4%) and relaxation (57.3%). Mediation analysis using jamovi showed that place attachment fully mediated the relationship between nature appreciation and subjective well-being ($B = 0.160$, $SE = 0.062$, $p < .01$). The implications of the results are that sustainable urban development in Bangkok should prioritize enhancing the accessibility and engagement of green spaces and promoting activities that strengthen place attachment, thereby supporting residents' subjective well-being in the context of rapid urbanization.

Keywords: Nature Appreciation; Place Attachment; Subjective Well-being; Nature-connected Behaviors

